Hanna Lee
Billionaires
18+
LADY A

Hanna Lee

Billionaires
Volumul 3

LADY A

ȘI
PROFESORUL

Prima iubire nu se uită niciodată.
Al treilea volum „Billionaires" o aduce în prim-plan pe Amber, cea care a plecat de jos, în timp, devenind proprietara unui lanț de restaurante foarte renumite.
Pentru a-și proteja fiica de scandalul urât în care fostul ei soț este implicat, Amber decide să se întoarcă în orașul natal, alături de Mina, pentru a avea parte de puțină liniște.
Dar câtă liniște poate să aibă când descoperă că o să locuiască vizavi de prima ei iubire? Băiatul rău din adolescență care, acum, pe cât este de sexy, pe atât de mult se pare că o urăște, fără ca ea să știe motivul acestui comportament urât.
Vor reuși ei să rezolve problemele trecutului pentru a construi un viitor mai frumos împreună?
Și ce vor face când prezentul intervine între ei?

ISBN (general) 978-606-9017-10-4

9 786069 017135

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 3

Lady A
Şi
Profesorul

STYLISHED
Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Billionaires / Hanna Lee. – Timişoara: Stylished, 2019
6 vol.
ISBN 978 – 606 – 9017 – 10 – 4
Vol. 3: Lady A şi profesorul. – 2019. – ISBN 978–606–9017–13–5
821.135.1

Editura STYLISHED Timişoara,
Judeţul Timiş Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

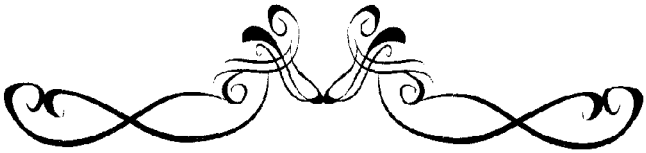

LADY A
ȘI
PROFESORUL

Capitolul 1

Toţi erau fericiţi, beţi, îndrăgostiţi şi nu vedeau decât prezentul. Momentul acesta în care toţi sărbătoream absolvirea liceului. Mult zgomot şi mult alcool, iar pipăielile partenerului meu erau momentan destul de cuminţi, încât să nu mă deranjeze. Sper că până la sfârşitul petrecerii să nu se îmbete şi să înceapă din nou cu avansurile lui, că de data asta chiar nu mai am motiv să stau lângă el.

Pentru că eu eram printre puţinii de acolo care se gândeau la viitor, eram entuziasmată de faptul că scăpăm de ei şi urma să mă duc la una dintre cele mai bune universităţi din ţară.

Între timp, petrecerea se mutase din sala de sport a liceului, în casa unuia dintre colegi şi, când am ajuns, totul era cu fundul în sus şi-mi era groază să mă gândesc ce vor spune părinţii lui a doua zi. Sigur vor regreta că şi-au dat acordul pentru aşa ceva. Am chicotit, iar prietena mea Julia m-a luat de braţ, apărând de nicăieri.

— Nu mai ajungeaţi odată?! m-a certat, dar în acelaşi timp, s-a uitat urât şi la partenerul meu, ştiind că el era şoferul.

Mi-am dat ochii peste cap şi am clătinat din cap, încercând să o fac să schimbe subiectul.

— Baby, mă duc să văd pe unde sunt băieţii, mi-a zis Michael şi, pupându-mă scurt pe buze, s-a

îndepărtat fără alte explicaţii, spre bucuria mea.

În clipa aceea, fiind lângă urechea mea şi plină de entuziasm, Juliei nu i-a luat mai mult de o secundă să-mi zică încet, atât cât s-o aud prin muzica tare care ne umplea urechile în încăperea asta:

— Nu o să ghiceşti cine e aici!

Inima mi s-a făcut mică şi i-am urmărit privirea care m-a condus spre el.

La dracu'… Clay Deacon.

Cel mai sexy băiat din liceu. Cel mai frumos. Cel mai rău. Vecinul meu.

Mda… inima mea avea motive să rămână mică. Pentru că eram îndrăgostită de el de când s-a mutat în casa de vis-à-vis de cea a părinţilor mei. Aveam 8 ani şi, când l-am văzut, am picat în fund. Eu încă susţin că m-am dezechilibrat, dar asta nu i-a împiedicat pe părinţii mei să glumească pe seama mea mulţi ani după aceea.

Dar nu am recunoscut niciodată că ochii lui albaştri sau părul şaten deschis m-au făcut de multe ori să simt fluturi în stomac. Am fost prieteni în copilărie şi, de cele mai multe ori, mă trata ca pe o soră mai mică, dar cu cât creşteam, cu atât ceva ne îndepărta.

În liceu a început să capete acel corp superb, de fotbalist, fiind vedeta echipei de fotbal a liceului, să fie mai înalt şi plin de muşchi perfect lucraţi.

Dar eu am continuat să îl admir, doar pe

ascuns. Singura care ştia secretul fanteziilor mele era Julia, prietena mea cea mai bună.

Ştiam că nu am nicio şansă la el, iar la liceu abia dacă mă mai băga în seamă, fiind prea ocupat cu antrenamentele sau mereu înconjurat de majorete apetisante şi de colegii lui de echipă cu care mereu intra în bucluc.

La început a avut o maşină mai veche, dar după un timp a apărut cu un motor Harley-Davidson destul de frumos, ceea ce l-a făcut şi mai interesant în ochii celor mai populare fete.

Eu… eram în continuare fata din vecini. Chiar dacă Julia îmi spunea că sunt chiar mai frumoasă decât acele fete, preferam să îmi pierd timpul la bibliotecă sau învăţând. Voiam să plec din suburbia asta a Pittsburg-ului, oricât de cochetă era ea. Voiam să învăţ în celălalt capăt al ţării şi să mă stabilesc într-un oraş mare. Orice, dar departe de aici. Departe de ochii albaştri la care visam că mă vor remarca ca pe o fată dornică de atingeri din partea celui pe care îl plăcea cu adevărat.

Era cu doi ani mai mare şi acum juca pentru universitatea unde studia, iar viitorul lui era promiţător, din ce povesteau părinţii lui care erau foarte mândri de reuşitele băiatului lor. Avea viitorul asigurat şi planul meu era să devin şi eu cineva într-o zi, aşa cum se anunţa şi în cazul lui.

Aşa că uimirea mea era mare când Julia mi l-a arătat pe Clay la câţiva metri în faţa mea.

Privindu-mă.

Ea s-a făcut mică, întorcându-se cu spatele şi a zis ceva de genul „ne-a văzut că ne uităm la el”, dar pentru prima dată nu mi-am mutat privirea ruşinată, aşa cum o făceam de obicei.

L-am lăsat să mă vadă şi să vadă că mă uitam fix la el, aşa cum făcea şi el. A mijit ochii şi am simţit intensitatea acelei priviri albastre până în măduva oaselor. Aşa că am cedat şi mi-am întors privirea spre Julia, lăsând-o să mă conducă spre bar, de unde ne-am luat ceva de băut.

— Ce caută aici? am întrebat-o, sperând că a aflat ceva de când a ajuns.

— Am înţeles că are un meci important peste câteva zile şi l-au lăsat să vină acasă să se relaxeze înainte de antrenamente. Şi presupun că l-au chemat şi pe el prietenii lui mai vechi.

Am aruncat o privire peste umărul ei şi uitându-mă spre el, de data asta am văzut în compania cui era. Nelipsita lui gaşcă din liceu şi normal că erau şi o mulţime de fete pe lângă ei.

Mi-am mutat privirea când am simţit că el din nou priveşte în direcţia mea şi mi s-a părut că deja sunt penibilă.

Da. Îmi plăcea foarte tare de el, dar era din altă ligă. Eu eram un şoarece de bibliotecă neînsemnat, iar el febleţea tuturor, în special a fetelor din jurul lui.

Nu am putut să nu mă uit din nou la rochiţa mea vişinie destul de mulată pe corpul meu

subţire pentru gusturile mele. Îmi pusesem o pereche de pantofi cu toc, care deja mă omorau la degete, dar aveam nevoie de ceva care să mă facă şi pe mine mai înaltă de 1,60, cât aveam. Frumuseţea cere sacrificii, corect? Însă nu prea ştiam pentru cine făceam aceste sacrificii, pentru că sigur nu erau pentru partenerul cu care venisem în seara asta.

Michael era un tip drăguţ, dar nu mi se alarmau hormonii din cauza lui, nici măcar când mă săruta sau când mai încerca să îmi bage mâna pe sub tricou, după vreo întâlnire. Eram împreună de vreo lună, dar mai mult de atât nu se întâmplase. Niciodată. Cu nimeni.

Dar azi era ziua în care cele mai multe dezvirginări urmau să aibă loc şi ştiam că eu o să plec în aceeaşi stare aşa cum am venit. Nu aveam de gând să îl las pe Michael să fie primul. Nu eram atât de atrasă de el. Sau poate că nu eram destul de beată…

Nu ştiu. Aşa că am dat dintr-un foc peste gât paharul cu bere şi m-am strâmbat instant. Era o bere proastă, dar pentru ocazia asta era perfectă. Am mai luat un pahar şi am luat-o pe Julia de mână, conducând-o spre ringul improvizat şi am început să dansăm. Partenerul ei era, de asemenea, dispărut în misiune ca al meu, dar nu ne deranja pe niciuna. Am dansat împreună, am râs şi m-am dus să mai îmi pun un pahar cu bere, ca să pot face faţă orelor pe care mai trebuia să le

pierd pe aici.

— Cred că ai băut destul, am auzit o voce rece lângă mine, care mi-a îngheţat sângele în vene.

Era aproape lipit de mine şi fără să îmi mai spună ceva, mi-a luat paharul de bere din mână şi mi-a dat altul cu cola.

Mi-am ridicat încet privirea spre el şi am rămas înmărmurită sub ochii lui albaştri, superbi. Părul şaten, aproape blond era scurt pe laterale, dar mai lung în partea de sus şi ciufulit într-un mod prea atrăgător.

Dacă eram afară, omul ăsta mi-ar fi făcut umbră fără probleme, atât de mare era în comparaţie cu mine.

— Dacă nu eşti cuminte, te iau de aici şi te duc acasă, mi-a spus serios, aproape ameninţător.

— Poftim?!

Atât am apucat să comentez nervoasă când m-am trezit la realitate auzind cuvintele lui absurde, dar el deja îmi întorsese spatele şi se realăturase grupului.

Hai că asta e deja culmea! Cum rahat are tupeul nesimţit să se poarte ca tata, după ce nici măcar nu mă salută? Putea măcar să mă întrebe „ce faci, fraiero?” Deja eram şi mai plină de nervi doar văzându-l cum râde acum cu una dintre blondele din grupul lui. Una dintre multele care i-au trecut sau îi vor trece prin pat. Căci la el oricum e ziua şi fata.

Mi-am trântit paharul cu suc pe masă şi m-am

îndreptat nervoasă spre Julia, care încă dansa. Primul instinct a fost să o anunţ că plec, dar ea m-a prins de mână şi m-a răsucit într-o piruetă ameţitoare care m-a făcut să râd şi, dintr-odată, mi-am dat seama că nu voiam să îi stric şi ei cheful. De fapt, Clay nu merita să îmi stric nici cheful meu. Nu era fratele meu, nu era tatăl meu, deci nu ştiu de ce ar fi trebuit să acord atenţie cuvintelor lui.

Am continuat să mă prostesc cu Julia câteva minute până când l-am văzut pe Michael din nou în peisaj. S-a oprit câteva clipe la grupul unde era şi vecinul meu idiot, dar nu m-a surprins, pentru că Michael era în echipa de fotbal a liceului, deci avea destul de multe în comun cu maimuţele alea.

Înainte să plece şi-a luat pe spate câteva palme ca de încurajare şi nu mi-au scăpat câteva priviri ale unora dintre ei, în direcţia mea.

Vecinul meu, de asemenea, mi-a aruncat o privire, dar spre deosebire de a celorlalţi, a lui era tăioasă şi dură.

— Se pare că e felicitat de ceilalţi pentru alegerea partenerei din seara asta, mi-a zis Julia chicotind, dar mi-am dat ochii peste cap. Nu te mai strâmba, nebuno, ţi-am spus că arăţi super şi pe cât eşti de frumoasă, ăia toţi ştiu şi cât eşti de inabordabilă.

— Ce să fac dacă mă preocupă şcoala mai mult decât prostiile lor?

— Măcar azi sper să laşi figurile la o parte şi

să te porţi ca o adolescentă în seara balului de absolvire… şi a ridicat din sprâncene, mustăcind în timp ce m-a împins imediat spre Michael, care se apropiase de noi.

— Ce face frumoasa mea? M-a întrebat el când m-a cuprins cu braţele şi m-a sărutat pe gât.

Curajoasă mişcare, trebuie să recunosc şi chiar dacă tot corpul meu s-a crispat, scăpând o grimasă, nu am făcut niciun comentariu la gestul lui. Am început să ne mişcăm puţin, într-o tentativă de dans, care nu avea nimic în comun cu ritmul care se auzea şi mi-a şoptit în ureche:

— Am găsit o cameră liberă la etaj. Ce ai spune dacă ne-am retrage acolo pentru puţină intimitate?

M-am încruntat, ştiind că nu mă vede. Dar nu mă simţeam deloc pregătită să fac pasul ăsta cu el. De fapt, nu era problema că nu eram pregătită, dar el nu era cel potrivit. Nu îmi imaginam că prima dată o să fie cu marea iubire a vieţii mele, eram prea tânără pentru aşa ceva, dar pentru numele lui Dumnezeu, măcar să fie cu unul de care îmi place cu adevărat!

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi l-am respins uşor, dar el nu s-a mişcat.

— Michael, nu cred că e momentul potrivit. Hai să ne mai bucurăm de petrecere, am zis încercând să zâmbesc.

S-a îndreptat de spate şi m-a privit încruntat.

— Vrei să îţi mai aduc ceva de băut?

— Da, am zis repede. Te rog.

Era o scuză să trag de timp. Acum mai trebuia să fac ceva: să scap de el sau să plec de acolo, pentru că era deja ameţit şi, sincer, nu vedeam un sfârşit prea frumos la seara asta cu el în aşa stare.

S-a întors cu paharul mai repede decât mă aşteptam şi eu încă nu aveam o cale de ieşire, fără să creez o scenă. În timp ce beam din pahar guri mici din bere şi mă prefăceam că mă bucur de muzică în prezenţa lui, o căutam cu privirea pe Julia. Dar ea era deja în braţele iubitului ei cu care era de mai multe luni şi nu prea ştiam ce puteam face să îi atrag atenţia, fără să mă duc după ea.

— Te-ai mai relaxat? m-a întrebat Michael rânjind şi punând mâna pe talia mea, în încercarea lui patetică de a mă trage mai aproape.

Am deschis gura să răspund, dar în clipa aia cineva mi-a luat paharul din mână, făcându-mă să mă întorc spre persoana care era acum lângă mine.

— Ţi-am spus că dacă nu eşti cuminte, te duc acasă. Şi cred că ai băut cam mult în seara asta, aşa că mergem. Acum.

Am rămas cu gura căscată, la propriu. Şocată şi nervoasă în acelaşi timp. Din nou băiatul ăsta arogant şi enervant şi al dracului de sexy, îmi lua paharul din mână şi mă trata ca pe un copil mic.

— Poftim?

Lipsa mea de inspiraţie îşi spunea din nou cuvântul. Eram prea şocată să am altă replică.

— Acum, repetă el cu vocea dură ca un tunet.

— Stai, frate, că am eu grijă de ea să o duc acasă, a intervenit imediat şi Michael, zâmbind ca prostul. E prietena mea şi o conduc eu mai încolo.

Am văzut atunci cea mai urâtă privire în ochii aceia albaştri care păreau că brusc şi-au schimbat culoarea în cea mai furtunoasă nuanţă.

— Aveai tu grijă să o duci acasă… când? După ce o îmbătai şi profitai de ea?

Zâmbetul ameţitului dispăru încet şi plesni din buze.

— Eh, hai că nu i-aş fi făcut nimic din ceea ce nu ar fi vrut şi ea.

— Mai încearcă placa asta şi când o să fii treaz. Acum ea merge acasă şi eu o să mă asigur că ajunge în siguranţă.

Şi fără să apuc să comentez, braţul lui puternic mi-a cuprins talia, împingându-mă spre ieşire.

— Ce dracu’ îţi imaginezi că faci? am explodat de îndată ce am ieşit la aer şi departe de gălăgia din casă.

— Ţi-ai mai tras-o cu ăsta?

Întrebarea lui dură m-a făcut să deschid ochii la maxim.

— Răspunde-mi!

— Nu, am zis repede. Dar ce te interesează pe tine?

— Atunci crede-mă că nici nu vrei să ţi-o tragi cu el azi, pentru că e deja beat şi te asigur că nu o

să îţi facă prea mare plăcere.

— Tot nu înţeleg ce te interesează pe tine!

— Cum dracu’ să nu mă intereseze, când te ştiu de atâţia ani? Crezi că o să stau liniştit, ştiind că eşti cu idiotul ăla? Ce dracu’ e în capul tău?

Uimită de cuvintele lui, am lăsat o fărâmă de furie să se risipească şi mi-am întors privirea.

— Hai să mergem, a zis de data asta mai calm. E o petrecere de căcat oricum.

— Nu pot să merg acasă aşa devreme. Ai mei mă vor lua la întrebări şi chiar nu am chef de dat explicaţii.

Şi-a trecut o mână prin păr şi a oftat.

— Ştiu eu unde putem pierde câteva ore, numai hai să plecăm dracului de aici, până nu mă întorc să îl bat pe măscăriciul ăla libidinos.

Şi-a pus mâna caldă pe spatele meu şi m-a condus spre maşina lui parcată la doar câţiva metri. Dar şi după ce am urcat, locul unde fusese palma lui încă îl simţeam cald. Şi gol.

Furia era înlocuită acum cu altceva. Cu acel sentiment pe care îl aveam de fiecare dată când îl vedeam.

— E o pădure mai retrasă pe marginea râului, la vreo 3 kilometri de casă. Măcar acolo nu te vede nimeni care mâine ar putea să te raporteze la ai tăi, a zis când a pornit maşina şi a plecat în viteză.

Capitolul 2

Ştiam locul. Fusese o pădure mult mai mare acolo, dar începuseră să construiască nişte spaţii de birouri în zonă şi au distrus locul acela, pe care nu l-am mai văzut de ani buni şi, din acest motiv, nimeni nu mai mergea acolo.

Am ajuns în tăcere, pentru că deja vina se instala în sufletul meu.

— Îmi pare rău că ai plecat şi tu din cauza mea, am spus. Şi mai ales că acum trebuie să stai după fundul meu…

— Nu mă deranjează. Fundul tău merită.

Nu am apucat să îi văd faţa pentru că a coborât din maşină şi s-a dus în spate, la portbagaj.

Am coborât şi eu după câteva clipe, exact când el a trecut pe lângă mine şi mi-a pus o geacă în braţe.

— E un pic mai răcoare aici, iar tu ai cea mai minusculă rochie pe care am văzut-o. Ai tăi te-au văzut cum ai plecat îmbrăcată la nenorocitul ăsta de bal?

— Pe bune, nu crezi că exagerezi? Nu eşti fratele meu ca să mă dădăceşti atâta, oricât de mult apreciez gestul de a-mi da geaca asta.

— Nu poţi să îmi mulţumeşti simplu pentru geacă şi atât?

Mai luase din portbagaj o pătură pe care o

întinse peste iarbă şi acum se uita la mine cu mâinile pe şolduri, Nu puteam să nu remarc muşchii încordaţi ai braţelor care se dezvăluiau în faţa mea acum, pentru că purta un tricou alb cu sigla universităţii lui în piept.

— Eu îţi mulţumesc pentru geacă, dar tu poţi să nu te mai porţi ca fratele pe care nu îl am şi nici nu îl vreau?

Oftă.

— Crede-mă că ultimul lucru pe care îl vreau acum este să mă port ca un frate cu tine.

— Dar ca ce vrei să te porţi?

Tonul lui m-a intrigat şi am simţit că trebuie să bat fierul cât era cald şi aşa poate aflam ce dracu' e în capul lui când mă vede. Dacă mă vede…

Îşi trece din nou mâinile prin păr şi înjură printre dinţi, întorcându-se cu spatele la mine. Era încordat şi eu mă simţeam tot mai atrasă de el.

Am făcut un pas spre el. Şi încă unul.

— Clay? l-am întrebat încet. Ca ce vrei să te porţi?

— Ca un animal, mi-a spus şi am simţit cuvintele în stomacul invadat de fluturi.

— Ce vrei să spui?

S-a întors spre mine.

— Cine dracu' eşti şi ce ai făcut cu copila aia care se juca în grădină şi îşi uita mereu jucăriile la mine în curte?

De data asta vocea lui era răguşită, iar

privirea lui… era exact acea privire pe care eu o visam că am să o primesc din partea lui. Întunecată, pătrunzătoare, încărcată de dorinţă.

— Nu te-am adus aici pentru asta, dar mă jur că de când te-am văzut în seara asta am vrut să îţi sărut buzele. Te-am adus aici să te iau de lângă labagiul ăla, pentru că nu voiam să ştiu că, într-o cameră la – nici 10 metri de mine, tu ai fi putut să ţi-o tragi cu cineva. Pur şi simplu am vrut să te iau de acolo. Să te ţin aproape. Sau acasă, unde ştiam că nimeni nu mai salivează după tine.

Dumnezeule, ce îmi auzeau urechile… erau cuvinte rupte din Rai. Sau cel puţin aşa le simţeam eu. Nu erau cuvinte de dragoste, ştiam că nu este vorba de asta aici, dar era un sentiment plăcut de posesivitate pe care îl simţeam din partea lui şi care mă umplea de încântare. Şi de dorinţă. Pentru că, spre deosebire de el, eu eram îndrăgostită de el.

Iar el voia să îmi sărute buzele.

— Atunci mă bucur că m-ai adus aici, am şoptit.

În acea clipă m-a prins de braţ şi m-a tras spre el, lipindu-mă de pieptul lui puternic.

Mi-am muşcat din instinct buza de jos şi el şi-a ridicat imediat mâna spre obrazul meu, mângâindu-l.

— Eşti atât de frumoasă…

Razele lunii coborau printre noi, formând umbre nevinovate pe trupurile noastre lipite.

Mi-a ridicat încet bărbia şi buzele lui s-au atins de ale mele ca o adiere. Apoi încă una, urmată de atingerea fină a limbii lui, care mi-a umezit buza de jos chiar înainte de a o cuprinde cu buzele lui.

Era un adevărat joc al seducţiei şi mă simţeam deja ameţită la cât de bine era. I-am cuprins talia cu braţele şi atunci buzele noastre s-au unit perfect, gustându-se cu o dorinţă care creştea tot mai mult, în timp ce limbile dansau într-un mod erotic ce îmi trimitea fiori în tot corpul, până acolo jos.

Degete lui s-au pierdut în părul meu prins într-un coc şi, într-o clipă, am simţit cum acesta îmi cade în valuri pe umeri, iar el şi-a trecut cu delicateţe degetele prin el. Era cireaşa de pe tortul creat de gura lui peste a mea, aşa că un geamăt mi-a scăpat din plămânii care rămâneau tot mai repede fără aer.

Aproape că m-am dezechilibrat din cauza tocurilor care nu-mi mai susţineau picioarele prea moi, iar el mi-a şoptit printre buze:

— Descalţă-te.

M-am conformat, ascultătoare şi astfel am devenit şi mai mică pe lângă el.

M-a tras mai aproape, imobilizându-mi ceafa şi gura lui a găsit-o pe a mea cu şi mai multă poftă.

— Eşti atât de mică şi fragilă, mi-a şoptit, mângâindu-mi spatele şi coborând spre fundul evidenţiat de rochia mea mulată.

— Şi atât de sexy… şi dulce… a continuat printre sărutări fierbinţi, în timp ce braţele lui mi-au ridicat corpul ca pe un fulg şi s-a aşezat pe pătură, cu mine încă în braţele lui.

M-a sărutat şi m-a mângâiat minute întregi, dar corpul meu voia mai mult. Eu voiam mai mult. Atingerile lui alimentau un foc care creştea în mine tot mai mult şi nimeni nu era mai potrivit decât el în sufletul meu acum pentru a-l stinge. Aşa că mi-am răsucit corpul în braţele lui şi mi-am petrecut picioarele de o parte şi de alta a bazinului lui, ceea ce a făcut ca rochia mea să se ridice considerabil şi să dezvăluie chiar şi lenjeria mea roşie, în aceeaşi nuanţă cu rochia.

A mârâit uşor şi palmele lui au început să îmi exploreze picioarele, coapsele, tot mai sus, până când a ajuns la marginea rochiei deja ridicate.

Respiraţia mea era tot mai precipitată, dar ca să îl încurajez să continue, mi-am ridicat uşor fundul pentru a-mi putea trage rochia tot mai sus. Şi el, ca şi când dezgolea un cadou foarte fragil, a continuat să îmi tragă de rochie peste şolduri.

Mi-am desfăcut fermoarul din laterală şi am ridicat mâinile, dându-i de înţeles că trebuie să continue.

Dar el s-a aplecat şi m-a sărutat prin rochie, între sâni.

— Eşti sigură că vrei să continui?

— Da, am şoptit la fel de încet ca el.

— Ai mai făcut asta?

— Nu…

Şi-a ridicat imediat privirea uimită spre mine.

— Sunt sigură că vreau să continui, i-am tăiat-o cu hotărâre fără să apuce să mai spună ceva. Dacă vrei şi tu…

Privirea i s-a îndulcit şi mi-a zâmbit în colţul gurii.

— Numai un nebun ar putea să te refuze. Dar nu vreau să regreţi mâine că ai făcut asta cu un ratat ca mine.

— Nu eşti un ratat. Şi nu o să regret nimic, decât dacă te opreşti.

Şi a continuat să îmi ridice rochia, dezgolindu-mi sânii acoperiţi de un sutien cu push-up, tot roşu.

— Eşti pasiunea în carne şi oase, frumuseţe.

Gura lui m-a sărutat pe gât, fierbinte şi umedă, coborând între sânii pe care îi masa cu o mână, prin mişcări circulare şi blânde. Mi-a deschis sutienul dintr-o mişcare şi astfel eram aproape goală în braţele lui, doar în chiloţii minusculi.

Gura lui avidă mi-a acoperit sânul drept, dezmierdându-l, gustându-l, lingându-l şi jucându-se cu sfârcul întărit, în timp ce cealaltă mână aplica acelaşi tratament celuilalt sân.

Am lăsat capul pe spate copleşită de milioanele de senzaţii care îmi ardeau corpul, eliberând sunete de plăcere printre buzele întredeschise.

Am reuşit să găsesc puterea să îmi îndrept capul şi am apucat de tricoul lui, ajutându-l să se elibereze de el. Profitând de întreruperea atingerilor noastre erotice, şi-a dat rapid şi blugii jos şi a rămas doar în perechea de boxeri negri pe care îi purta. Dar ce era în spatele materialului textil nu putea fi trecut cu vederea şi am înghiţit în sec, fiind pentru prima dată când vedeam aşa ceva în realitate.

Mi-am muşcat din nou buza şi el şi-a trecut mâna peste umflătura mare.

— Ce-mi place cum mă priveşti, frumuseţe. Nu îmi vine să cred că eşti tu…

A venit din nou lângă mine, dar de data asta s-a aşezat deasupra mea, între picioarele mele. A pus lângă noi un prezervativ, dar şi-a continuat explorarea corpului meu, care cerea atingerile lui dibace.

Mi-a sărutat cu poftă gura şi din nou a coborât spre sânii mei, gustându-i pe fiecare în parte, apoi spre abdomen şi, inevitabil, s-a cuibărit între picioarele mele, sărutându-mă acolo jos peste materialul subţire al chiloţilor mei.

M-a ajutat să îmi ridic fundul puţin, cât să mă scape de ei şi a revenit în aceeaşi poziţie. Doar că acum eram complet goală în faţa lui. Total expusă. Iar inima îmi bătea cu putere.

— Dacă vrei să ne oprim, să îmi spui, mi-a zis şi şi-a trecut limba peste labiile mele, făcându-mă să îmi arcuiesc spatele. Tu decizi, frumuseţe,

pentru că eu nu cred că mai pot să mă opresc acum că am gustat dulceaţa ta. Doar tu mă poţi opri.

— Nu te opri, am reuşit să spun.

— Atunci relaxează-te. Lasă-mă să te gust şi o să vezi că o să fie bine.

Şi asta a făcut. M-a lins, m-a supt şi m-a gustat, făcându-mă să simt lucruri pe care nu le-am simţit niciodată. M-a penetrat încet cu un deget, urmat apoi de încă unul, dar asta nu făcea decât să îmi ducă corpul tot mai aproape de acele senzaţii total necunoscute de mine. Jocul degetelor lui era menit să mă obişnuiască, probabil, cu ceea ce urma să fie în mine. Cu membrul lui gros pe care îl doream şi pe care acum îl acoperea cu prezervativul de lângă noi.

— O să doară puţin la început, dar dacă este prea mult şi vrei să mă opresc, îmi spui.

Şi-a fixat privirea în ochii mei cerând confirmare.

— Îmi spui, da?

Am aprobat din cap şi l-am simţit acolo, la intrarea în miezul meu. Intra încet şi chiar dacă simţeam cum mă rup în jurul lui, durerea era suportabilă şi l-am lăsat să continue. A ieşit puţin, lăsându-mă să mă obişnuiesc cu el şi apoi a intrat din nou, dar de data asta mai adânc şi am simţit o durere ascuţită, care m-a făcut să închid ochii şi să întrerup contactul cu privirea lui pătrunzătoare.

A stat nemişcat câteva clipe şi acea durere parcă începea să dispară, iar el a început să se mişte în mine şi încet, încet, alte senzaţii mult mai plăcute luau locul acelei dureri tot mai estompate.

Cu cât se mişca mai adânc şi mai repede, cu atât corpul meu era tot mai înfierbântat, atingerile lui tot mai dornice, sărutările tot mai pătimaşe, el tot mai intens şi mai rapid. Şi am simţit cum sunt cuprinsă se fiori care aproape îmi amorţeau tot corpul, până când s-au contopit într-o flacără ce a explodat în tot trupul meu şi am ţipat numele celui care mă adusese atât de aproape de soare.

— Clay!

— Oh, da, iubito!

Cuvintele lui erau răguşite şi am ştiut că şi el este tot acolo pe marginea prăpastiei, iar când s-a înfipt tare în mine, a scos un răget puternic.

— Oh, Amber!

S-a prăbuşit peste mine şi după ce a aruncat prezervativul pe lângă pătură, m-a cuprins cu braţele lui puternice şi m-a sărutat cu aceeaşi pasiune ca până atunci.

Capitolul 3

După 13 ani
Amber

Am lăsat oraşul în urmă şi nu pot să spun că sunt cea mai fericită. Însă sper ca Mina să fie

fericită. Pentru că ea contează cel mai mult.

Oraşul devenise prea plin de ziarişti care ne căutau şi în fund, doar ca să publice o poveste proastă în ziarele lor ieftine.

Ultimul incident, când un ziar de prost gust a publicat o astfel de poveste şi poze cu fiica mea de 9 ani Mina, mi-a pus capac. Parcă şi acum îmi amintesc titlul „Suferinţele copilului în urma greşelilor tatălui” şi o poză cu Mina în braţele mele, după ce o luasem de la şcoală. Pentru noi era o zi normală, dar pentru ei era un motiv în plus să mai câştige câteva vizualizări. Din fericire, prietena mea Deanne s-a ocupat de site-ul respectiv, blocându-l total, însă nu puteam face asta de fiecare dată cu fiecare site de acest gen. Şi erau destule interesate de scandalul fostului meu soţ Bobby, marele om de afaceri care era acum investigat la sânge pentru nişte afaceri dubioase.

Din fericire, eu eram deja divorţată de el la momentul în care aceste probleme au început să apară, însă, de dragul Minei şi al imaginii de care el avea nevoie să o păstreze intactă pe perioada procesului, decisesem să locuim parţial împreună şi, cum viaţa noastră privată era destul de… privată, nu mulţi erau cei care ştiau că, de fapt, noi eram divorţaţi.

Dar acum răbdarea mea ajunsese la limită şi Mina nu mai era deloc ferită de scandalul lui, aşa că în scurt timp el s-a mutat din casa în care locuisem ca o familie şi a încercat pe cât posibil să

ne ferească de nebunia din viaţa lui.

O iubea pe Mina ca şi când era fiica lui, chiar dacă nu era tatăl ei biologic. Iar ea îl iubea destul de mult, fiind singura figură bărbătească pe care o cunoscuse de când se născuse, dar a ştiu adevărul de la început şi cred că asta a oprit-o să se ataşeze chiar atât de mult de el. Ceea ce acum îi face destul de uşor să accepte despărţirea noastră definitivă şi să fie foarte încântată de schimbarea noastră.

Şi uite că acum după ce am aterizat în Pittsburg, m-am urcat la volanul noii maşini 4x4 pe care am luat-o pentru acest oraş şi ne îndreptăm spre casa unde vom locui, cel puţin pentru următoarele luni şi poate chiar mai mult, dacă Mina se acomodează.

Pittsburg-ul este oraşul meu natal, dar am plecat de aici imediat după terminarea liceului. Prima dată în Los Angeles, unde am rămas însărcinată cu Mina în urma unei relaţii cu un idiot care nu voia să aibă un viitor alături de mine, considerând că familia mea nu este la nivelul familiei lui implicate în politică şi cu imagine „impecabilă”. L-am minţit că o să fac avort şi nu i-am spus că la momentul respectiv eu aveam deja conturile mai pline decât ale întregii lui familii şi că nu aveam nevoie de ajutorul lui. Am rămas în Los Angeles împreună cu cele mai bune patru prietene ale mele şi ne-am cumpărat împreună prima casă acolo, o vilă într-o zonă de lux a

oraşului. Mi-am dus sarcina la bun sfârşit şi am mai locuit o perioadă împreună cu ele, timp în care, în paralel, dezvoltam împreună diferite afaceri şi tot mai multe investiţii. Fiind mamă, trebuia să stau mai mult acasă, aşa că mi-am descoperit pasiunea pentru bucătărit şi nu mi-a trebuit mult timp să deschid primul restaurant, care în prezent deţine două stele Michelin.

Dar mereu simţeam că în oraşul ăla mă ascundeam, aşa cum îmi ascunsesem sarcina, aşa că am decis să mă mut în New York, unde aveam în plan deschiderea unui alt restaurant la fel de select. Fetele au fost şi ele încântate de schimbare şi în mai puţin de jumătate de an eram toate mutate fiecare la casa ei în marele oraş.

Mina avea 4 ani când l-am cunoscut pe Bobby şi era al doilea bărbat din viaţa mea. De fapt al treilea, dar pe primul nu prea îl consider ca fiind o relaţie, pentru că a fost doar pentru o noapte.

Şi cu toate astea, amintirile legate de acest băiat care m-a dezvirginat în noaptea absolvirii nu puteam să le alung atât de uşor, în special că acum mă întorceam la „locul faptei”, în aceeaşi suburbie unde eu şi el fusesem vecini şi urma să locuiesc chiar la două case de locuinţa părinţilor mei şi implicit şi de a părinţilor lui, care locuiau peste drum de noi.

În cei 13 ani care au trecut de atunci am aflat foarte puţine lucruri despre el. Ştiu că devenise un jucător de fotbal american destul de bun şi

apreciat în NFL şi că făcuse o grămadă de bani pe care îi investise pe un ştiu unde şi, din ce îmi mai povesteau părinţii mei, era asigurat pe viaţă, cum se exprimau ei.

Normal că m-am bucurat să aflu că este bine. Mai vedeam din când în când poze cu el prin câte un ziar şi nu puteam să nu mă pierd cu privirea pe corpul bine sculptat şi în ochii aceia albaştri care m-au făcut să fiu îndrăgostită de el toată adolescenţa mea.

Acum zâmbeam, amintindu-mi cât de amorezată putusem să fiu. Şi cu toate astea, niciodată nu am regretat că el a fost cel căruia i-am dăruit virginitatea mea, pentru că nu cred că am mai avut de atunci un bărbat atât de atent şi afectuos, ceea ce îl făcuse perfect pentru o primă partidă de sex.

Acum mă întristez. Nu e frumos să fac comparaţii. Şi Bobby a fost un partener destul de bun la pat, dar… ceva a lipsit şi de acea relaţia noastră s-a răcit destul de repede.

— Mami, eşti bine?

Vocea micuţei mele mă aduce la realitate.

— Da, pisică. Doar mă gândeam la nişte lucruri.

— Nu prea bune, presupun, pentru că erai cam încruntată.

Are 9 ani, dar este mai perspicace şi mai matură decât mine, de cele mai multe ori.

— E normal să mă gândesc la cum o să fie

viaţa noastră aici.

— Ai zis că încercăm. Dacă nu ne place, ne întoarcem, nu?

— Da, pisică. Facem cum vrei tu, ţi-am spus. Şi între timp, dacă vrei să mergem în New York să îţi vezi prietenii, trebuie să îmi spui. În două ore suntem acolo.

— Oricum luna asta sunt toţi plecaţi în vacanţe, până începe şcoala şi aşa am timp destul să mă joc cu cei de aici.

În comparaţie cu mine, Mina petrecuse aproape fiecare vacanţă alături de părinţii mei şi avea o mulţime de prieteni pe aici. Eu însă, nu mai fusesem în acest oraş de aproape cinci ani.

— Mami…

— Da.

— Am o problemă mai gravă decât prietenii din NY.

Mă uit îngrijorată spre ea, exact când opresc la un semafor.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi se mişcă un dinte.

Încep să râd.

— Nu ai ce să faci. Nu e nici primul şi nici ultimul.

— Mami! se vaită ea. Nu vreau să fiu ştirbă!

— Crezi că printre ceilalţi copii de vârsta ta nu o să fie niciunul cu cel puţin un dinte lipsă?

Îşi pune mâinile în poală şi oftează resemnată.

— O să o vorbesc cu bunica să ne recomande

un stomatolog bun pe aici şi mergem zilele astea. Cu cât scapi mai repede de el, cu atât apare cel nou mai repede.

— Bine.

Rămân cu zâmbetul pe buze până când parchez maşina în faţa noii noastre case. Este în acelaşi stil clasic ca toate din acest cartier, doar că în ultima lună de când am decis această mutare, am avut timp să fac mai multe schimbări înăuntru, ridicând-o la nivelul tehnologic cu care eram obişnuită eu şi prietenele mele. Afară am vopsit gardul, dar înăuntru leopardul nostru era al dracu' de modern şi periculos pentru eventualii intruşi.

Chiar dacă părinţii mei locuiau la două case de noi, ştiau cât de mult ţin la spaţiul meu privat şi nu aveau să ne deranjeze de câte ori ar fi avut ocazia. Ne spuseseră clar că suntem binevenite oricând vrem să trecem pe la ei, aşa că în seara asta ne aşteptau la cină să sărbătorim.

Am parcat pe aleea lată şi când am coborât din maşină am tras adânc aer în piept. Aer curat, miros de iarbă tunsă, cântecele păsărelelor prin copaci… Chiar era o altă lume.

— Acum că am ajuns cu bine, trebuie să îţi spun că eşti un şofer îngrozitor.

Mă uit şocată la fata mea, care mă priveşte cu mâinile în sân.

— Data viitoare să conduci tu. A! Stai, că eşti prea mică!

Şi am scos limba la ea, imitându-i poziţia.

— Acum am înţeles de ce în New York aveam mereu şofer.

— Aveam şofer pentru că nu puteam să vorbesc la telefon şi să stau pe laptop în timp ce conduceam. Iar aici nu cred că ai vrea să te vadă toată lumea plimbându-te cu limuzina sau cu elicopterul pe unde ai chef, asta dacă nu vrei să ne trezim din nou cu ziarişti pe cap.

Şi-a dat ochii peste cap şi a ridicat mâinile spre cer.

— Tot ce am zis a fost că nu conduci cum trebuie pentru că ai trecut pe roşu la ultimul semafor!

Mijesc ochii spre ea, dar nu mă vede din cauza ochelarilor de soare pe care îi am pe nas.

— În lipsa altui şofer, va trebui să te mulţumeşti cu mine, pisică ciufulită ce eşti.

Imediat şi-a trecut mâna prin părul lung cu nuanţe calde de auriu, iar gestul ei m-a făcut să râd şi, dându-şi seama că am glumit, scoate limba la mine râzând.

— Hai să luăm bagajele din maşină şi să vedem ce putem să despachetăm până la cina cu bunicii.

Cât ea era la duş am profitat de ocazie să îmi sun fetele mele. Surorile mele de suflet.

M-am aşezat pe canapeaua din living şi pe monitorul mare din faţa mea imediat au apărut, pe rând, chipurile celor patru.

— Toate bune pe acolo? mă întreabă Cate, după ce le anunţ că am ajuns.

— E linişte. Sper să fie la fel şi în continuare.

— Bucură-te de vacanţă împreună cu Mina şi vedem cum decurg lucrurile mai încolo, completează Tara.

— Vorbind de vacantă, Deanne, cum e luna de miere?

Bronzul se vedea frumos pe pielea ei şi asta m-a făcut să zâmbesc.

— E minunată! Coasta de Azur e la fel de superbă, iar apartamentul lui Colin din Monaco este minunat. Mai stăm pe aici o săptămână şi un pic, iar după aceea fugim pe o insulă în Maldive.

— Voi sunteţi decişi să vă rupeţi complet de lume, râde Sofia. Îmi place ideea.

— Şi pe voi cine vă opreşte? o întreabă aceasta.

— Ai dreptate. Cred că Nicholas ar fi mai mult decât încântat să fugim o săptămână, două undeva departe.

— Atunci, nu mai aşteptaţi! o îndeamnă şi Cate.

Apare şi Mina, iar fetele îi transmit bezele zgomotoase. Este ca un copil cu cinci mame, pentru că şi prietenele mele, surorile mele de suflet, cum ne spunem noi mereu, o iubesc extrem de mult.

Mai discutăm tot felul de nimicuri, pe lângă câteva subiecte despre afacerile pe care le avem şi

în care ne ajutăm una pe cealaltă dacă e cazul şi, după ce închei cu ele, mă mai învârt prin casă, aranjând câteva obiecte la noul lor loc şi, într-un final, seara luăm cina la părinţii mei, care sunt extrem de fericiţi că ne au aşa aproape.

Capitolul 4

Amber

— Puteam să jur că l-am văzut…

— Lasă-l, mami.

— Nu, Mina. Ştiu sigur că l-am văzut!

— Şi eu l-am văzut, dar acum nu mai e.

— La naiba, înjur uşor printre dinţi. Asta e. Va trebui să te descurci fără iPod cât stai pe la bunici.

— Nu e problemă, zice ea zâmbind liniştită. O să îl caut din nou prin cameră când mă întorc. Oricum o să vină şi Megan şi nu o să îi duc lipsa.

— Bine, pisică.

O iau în braţe şi o sărut zgomotos pe cap şi apoi o conduc până afară pe aleea din faţa casei.

— Distracţie plăcută!

— Te bagi să munceşti, nu?

— Aşa cum mi-am propus. Am o tonă de treabă.

Şi ăsta era adevărul pur. Eram aici deja de câteva zile pe care le petrecusem mai mult ocupându-ne de ultimele amenajări prin casă,

stând împreună ca fetele prin parc sau seara la filme şi desene animate.

Între timp rezolvasem şi dintele Minei, dar acum deja nu îi mai simţea lipsa, văzând că mai toţi copiii de vârsta ei se confruntau cu aceeaşi situaţie.

În tot acest timp îmi ignorasem aproape total restaurantele şi managerii mei deveneau tot mai agitaţi că nu reuşeau să ia legătura cu mine pentru problemele cu adevărat importante. Aşa că azi le promisesem că discutăm. Am urmărit-o cu privirea pe Mina până aproape a ajuns la bunici. Distanţa era foarte scurtă şi după ce mi-a făcut cu mâna, i-am trimis o bezea şi am intrat în casă pregătită să mă apuc de treabă.

M-am dus în sufragerie şi nebunia a început. Primul telefon, la managerul restaurantului din Los Angeles. Acolo nu erau probleme, dar era timpul să verific dacă treaba merge la fel de bine. Din fericire aşa era. Am profitat de ocazie să vin cu o mică sugestie la meniu, de care chef-ul a fost foarte încântat şi am stabilit ca pentru următoarea săptămână să o încerce şi să vedem părerile clienţilor înainte de a o face finală.

A urmat videoconferinţa cu restaurantul din Chicago. Eh, aici erau adevăratele probleme cu furnizorul de carne. Aveam în faţă toate datele necesare pentru a decide cu ce furnizor nou urma să colaborăm, aşa că urmărind datele, îl ascultam pe manager cum îmi prezenta pe scurt avantajele

şi dezavantajele fiecăruia.

Soneria de la intrate m-a făcut să mă strâmb, ştiind că nu este momentul să fiu deranjată. A sunat din nou şi am vrut să ţip să intre, dar ştiam că cel mai probabil e mama şi ea refuză să intre, chiar dacă uşa e descuiată. Doar dacă îi deschid eu.

— Scuză-mă o secundă, Tom, i-am zis managerului, aruncându-mi ochelarii de vedere, pe care îi purtam ocazional, pe măsuţa plină cu agende, hârtii printate, laptop şi alte nebunii de care aveam nevoie.

M-am îndreptat rapid către uşa de la intrare şi i-am deschis.

Dar nu era mama.

Era el.

— Clay…

Cuvintele mi-au ieşit mai mult ca o şoaptă. Ca o ultimă suflare a unui om înainte să cadă într-un mare gol, pentru că am simţit că pământul mi-a fugit de sub picioare şi odată cu el tot aerul din plămânii mei.

Şi asta pentru că era izbitor de frumos.

Dacă îl considerasem frumos în adolescenţă sau în anii care au urmat, atunci când îi mai zăream poza printr-o publicaţie mondenă, acum eram lovită de adevărata realitate. Şi era mult peste ce mi-aş fi imaginat.

În faţa mea stătea acum un bărbat de aproape 1,90, poate şi mai mult, corpul zvelt şi puternic,

acoperit de un tricou negru ce îi dezvăluia braţele puternice şi o pereche de blugi albastru închis, mulaţi pe coapsele musculoase. Dar ochii lui albaştri erau la fel de pătrunzători ca ultima dată când i-am văzut, în acea noapte pe care eu sigur nu o uitasem niciodată. Şi asta a făcut ca agitaţia mea să crească, iar corpul să îmi fie străbătut de fiori care au venit împreună cu zeci de fluturi în stomacul meu. Părul era la fel de scurt ca întotdeauna, dar parcă timpul îi modificase culoarea, fiind acum un şaten deschis, iar urma unei bărbi crescute de câteva zile îi umbrea faţa.

Fiind atât de înalt, în comparaţie cu pitica de 1,60 care sunt eu fără tocuri, capul meu era dat pe spate destul de mult pentru a-l privi de la această distanţă destul de mică.

Am stat amândoi tăcuţi câteva clipe… nu ştiu cât a trecut. Timpul parcă se oprise, iar el nu spunea nimic. Decât acea privire care mă făcea să mă gândesc la lucruri nepotrivite şi la ce mi-ar putea spune dacă privirea lui ar avea voce.

— Deci chiar tu eşti.

Vocea lui era mult mai groasă decât mi-o aminteam. Mai matură. Mai bărbătească. Dar tonul în care a făcut remarcă a părut mai mult ca un tunet. Pentru că nu simţeam nici măcar o undă de fericire. Decât ceva ameninţător.

Ceea ce m-a făcut să îmi revin un pic din tunelul amintirilor în care mintea mea se afunda tot mai tare.

— Mă bucur să te văd, am reuşit să spun cu jumătate de zâmbet şi ăla extrem de forţat.

— Mda, sunt sigur de asta.

Mă încrunt. Eu încerc să fiu politicoasă, dar tonul lui nu numai că e foarte rece, dar e şi ironic. Ce dracu' i-am făcut de are reacţia asta după 13 ani?

— Te-ai mutat aici?

— Cel puţin pentru câteva luni, răspund încurcată.

— De ce?

Ok… omul a luat-o razna.

— Scuză-mă că te întreb, îi zic schimbându-mi total tonul în unul mult mai controlat, ca şi cum chiar aş fi stăpână pe mine. Dar care dracu' e problema ta?

Chipul îi rămâne înmărmurit şi clipeşte des ca şi când mi-a crescut brusc o pană în moţul capului.

— Vii la mine la uşă să mă iei la întrebări pe un ton superior, de parcă ţi-am furat premiul de Miss Popularitate dat de primăria oraşului! Ce te interesează dacă m-am mutat sau nu?

— Corect. De ce dracu' m-aş aştepta să îmi explici ceva mie?

Privirea lui rece mă pătrunde până în măduva oaselor şi, brusc, se întoarce pe călcâie şi cu paşi apăsaţi se îndreaptă spre casa lui.

Uimită, pentru câteva clipe continuu să îl privesc cum se îndepărtează şi… nu îmi vine să

cred.

Ce dracu’ tocmai s-a întâmplat? Care e problema lui cu mine?

Deodată, îmi aduc aminte că eram într-o discuţie cu managerul din Chicago şi mă întorc repede în sufragerie.

— Toate bune? mă întreabă un pic îngrijorat şi nu pot să nu mă gândesc că poate a auzit discuţia mea cu Clay.

— Da, o mică neînţelegere între vecini, mint, zâmbind uşor. Să revenim la ale noastre.

*

După aproape două ore termin ceea ce trebuie să fie primul val de conversaţii. Treabă mai am o tonă, însă acum pot să iau o pauză de câteva minute şi să recapitulez discuţia de mai devreme cu vecinul meu.

Nu îmi dau seama nici dacă mă picuri cu ceară ce am făcut să îi provoc această reacţie. Oare în cei 13 ani de când nu l-am mai văzut omul şi-a pierdut minţile de la loviturile primite pe teren? Nu sunt adepta violenţei, absolut deloc, dar dacă are nevoie de o bâtă de baseball în cap să îşi revină, sunt dispusă să mă sacrific.

Îmi mai fac o cafea şi mai stau câteva minute în bucătărie, uitându-mă pe geam spre casa lui. Nu văd mare lucru, dar ştiu că e acolo.

Ciudată reîntâlnire după 13 ani. Mi-am imaginat de multe ori acest moment, dar niciodată aşa.

Da. Mi-am imaginat. Pentru că nu l-am uitat niciodată. A fost prima mea iubire şi nu doar o flacără adolescentină de câteva săptămâni. Eu am fost cu adevărat îndrăgostită de el înainte de noaptea aceea şi cred că am continuat să fiu şi mai îndrăgostită mulţi ani după ce am petrecut acea noapte minunată.

Una dintre cele mai frumoase amintiri din viaţa mea. Poate cea mai frumoasă, dacă stau să măsor şi nivelul de fericire pe care îl aveam atunci. M-am dăruit lui cu totul şi a fost perfect.

Dar ştiam că este un fustangiu şi chiar nu voiam să trec prin situaţia jenantă de a doua zi în care el să caute scuze să mă evite, aşa că a doua zi am luat-o pe Julia la o plimbare şi ne-am întors abia când afară era deja noapte. Şi acelaşi lucru l-am făcut şi în ziua următoare, când el urma să plece înapoi la Universitate, unde avea meciul acela important. Până la sfârşitul săptămânii eram deja plecată la o mătuşă pentru restul verii şi apoi am plecat în Los Angeles la universitatea mea. Astfel. s-a dus orice şansă de a-l mai vedea.

De multe ori m-am gândit că m-am purtat aşa copilăreşte, nu ca să îl scutesc pe el de o situaţie aiurea, ci pentru a mă scuti pe mine de una. Mi-era frică de faptul că o să vadă pe toată faţa mea cât de îndrăgostită eram şi probabil ar fi râs de mine. Aşa că am preferat să fug şi să evit orice situaţie penibilă.

Nu am avut nicio pretenţie de la el, aşa cum

probabil alta ar fi procedat în locul meu după ce îi oferise virginitatea… şi el? Aşa îmi mulţumeşte după 13 ani, făcându-mă să regret că îl revăd?

Nu mă aşteptam să devină un arogant şi un nesimţit în anii ăştia. Dar se pare că succesul avut pe terenul de fotbal şi prin paturile zecilor sau sutelor de fotomodele prin care a trecut i s-a urcat la cap şi acum crede că are vreun drept să mă ia pe mine la întrebări. Să se ducă la iubitele lui slăbănoage şi înalte şi să le ia pe alea la întrebări, că eu nu am timp de prostiile lui şi nici nu intru în acea categorie de femei cu care el umblă, aşa că nu are ce să mai caute la uşa mea. Nici măcar ca vecin.

Dacă o să vină să îmi ceară o cană de zahăr, o să i-o torn în cap.

Dar acum că stau să mă gândesc… ce mama naibii caută el în Pittsburg? Din câte ştiu, ai lui se mutaseră în Florida, graţie bunului lor fiu care le cumpărase o locuinţă acolo.

O singură persoană îmi putea răspunde la dilema asta şi trebuia să fiu foarte precaută să nu trezesc suspiciuni, că altfel nu mai am scăpare: mama.

Aşa că, la cină, mă autoinvit la ai mei şi reuşesc să aflu câteva chestii interesante.

— L-ai văzut pe Clay? zice ea brusc plină de încântare. Nu-i aşa că arată bine?

Îmi dau ochii peste cap. Nu asta mă interesează.

— El cu ce ocazie e pe aici? Parcă mi-ai spus că ai lui sunt mutaţi în Florida.

— Da, sunt de aproape un an acolo. Dar el s-a mutat aici acum aproape jumătate de an, după ce s-a retras din fotbal după o accidentare mai urâtă. Ştiu că are şi nişte afaceri şi mai pleacă din când în când, dar în rest e mai tot timpul pe aici. E băiat de treabă şi ajută comunitatea destul de mult.

Mai vrea să spună ceva, dar din păcate conversaţia ne este întreruptă de tata şi nu mai reuşesc să aflu şi alte detalii. Oricum îmi e suficient să îmi dau seama că vecinul meu este unul destul de permanent.

Şi asta nu este bine.

Capitolul 5

Amber

O donaţie foarte frumoasă la noua şcoală şi nu am nicio problemă cu înscrierea Minei în noul an, chiar dacă locurile sunt deja ocupate.

Directoarea este toată un zâmbet şi este extrem de recunoscătoare, însă sentimentul e reciproc, pentru că aveam mare nevoie ca Mina să nu piardă din cursuri din cauza deciziei mele de a pleca din New York aşa repede.

Îmi povesteşte despre şcoală, despre profesori, despre activităţile extraşcolare şi aici

subiectul îmi atrage atenţia, pentru că ştiu că Minei îi plac astfel de activităţi.

— Cum de nu m-am gândit? zice ea, mai mult vorbind singură şi apoi mi se adresează cu un zâmbet mare pe chip. Intenţionaţi să plecaţi pe undeva săptămâna aceasta?

— Nu, răspund cu o uşoară ezitare.

— Joi, adică peste 4 zile am organizat ca un grup de copii să meargă la Pickerel Creek. Este o rezervaţie naturală lângă Lacul Erie şi este o zonă minunată pentru relaxare, iar copiii au ocazia să vadă o mulţime de animale sălbatice. Sunt doar 7 copii înscrişi, iar dacă sunteţi de acord să meargă şi Mina, ar fi ideal. Ar fi patru fete şi patru băieţi.

— Dacă aşteptaţi o secundă, pot să vă confirm chiar acum cât vorbim, replic eu şi imediat îi scriu un mesaj Minei despre acest subiect.

Îmi răspunde destul de repede cu un mare „DA!! Megan era deja înscrisă, deci pot să stau cu ea în cameră!”

Zâmbesc şi îi dau vestea bună directoarei care deja le notează pe cele două fete să stea împreună în cameră.

Sunt chiar fericită că Mina o să se distreze în această vacanţă.

— Câte zile o să dureze?

— Luni după-amiază este întoarcerea. Dar am să fiu directă cu dumneavoastră şi o să am o mare rugăminte, dacă m-aţi putea ajuta.

Ok… ce mai vrea?

— Grupul trebuia să fie însoţit de doi profesori, dar din păcate doamna Ferguson s-a îmbolnăvit şi nu am pe cine trimite în locul ei. Am mai discutat cu unul dintre părinţi, care iniţial a fost de acord, dar ulterior i-a apărut ceva în program şi nu mai poate. Nu sunt mulţi copii, dar ar fi totuşi indicat să avem doi oameni maturi care să se ocupe de ei. Domnul profesor de sport pentru băieţi şi o mamă pentru fete. Iar dumneavoastră deja le cunoaşteţi pe două dintre ele, deci treaba va fi foarte uşoară. Vă cer prea mult dacă v-aş ruga din tot sufletul meu să mergeţi în excursie?

Să mă bată mama dacă ştiu cum să ies din povestea asta. Să o trimit pe maică-mea? Ea nu pleacă nicăieri fără tata. Sau, mai bine spus, tata ar muri fără ea atâtea zile; zici că sunt născuţi lipiţi. Sunt blocată şi nu reuşesc să găsesc nicio scuză rezonabilă. Femeia asta ştie că eu stau acasă şi nu am un job unde ar trebui să fiu. Nu ştie şi nu trebuie să ştie ea care îmi sunt afacerile mele, de fapt, şi că lucrez de acasă.

Aşa că încerc să mă gândesc la cum aş putea să mă împart şi cu treburile mele dacă ar fi să merg. Partea cea mai bună este că rezervaţia asta este la jumătate de oră de Cleveland şi chiar voiam să mă întâlnesc cu cineva acolo pentru a discuta despre posibilitatea deschiderii unui restaurant acolo. E un oraş mai mic fată de cele în care am deschis până acum, însă are potenţial

pentru segmentul de restaurante de familie pe care încerc să îl dezvolt în paralel cu cel de lux.

Alt avantaj nu reuşesc să găsesc la toată excursia asta. Sper ca locul să aibă internet.

— Cred că pot să merg, doar că m-ar ajuta dacă aş putea să fac o mică staţionare în Cleveland. Cred că reuşeşte profesorul de sport să plece cu copiii de aici şi să ne vedem direct acolo? Am să încerc să nu întârzii prea mult, ba chiar o să plec înaintea lor, ca să îi privi din urmă.

— Sunt sigură că putem aranja aşa! Sunt extrem de fericită că am rezolvat problema asta aşa repede! Chiar eram fără speranţă şi îmi era teamă că va trebui să anulez excursia!

Zâmbetul ei este molipsitor şi văzând uşurarea pe chipul femeii trecute de 50 de ani, nu pot să nu mă simt bine că fac un lucru bun.

Şi uite că timpul trece repede şi imediat vine ziua de joi. Mina este cu bagajul făcut şi urmează să fie condusă de părinţii mei la şcoală, unde este punctul de plecare al copiilor.

— Mina, să ţii telefonul aproape, pentru că o să te sun dacă am probleme să găsesc cabana.

— Da, mami.

— Ţi-ai împachetat tot ce ai nevoie?

— Da, mami.

E cu nasul în telefon, preocupată cu un joc, în timp ce eu îmi strâng rapid laptopul şi agenda în care mi-am notat punctele pe care trebuie să le discut la întâlnirea de azi.

Sunt îmbrăcată cu o pereche de pantaloni din piele cu talie înaltă, foarte subţiri şi cu un tricou alb. Pe umeri am un sacou, tot negru, iar în picioare clasicii stiletto negri cu talpă roşie. Părul meu nu este foarte lung, până la umeri, cu onduleuri uşoare în nuanţe de blond. Aplic rimei şi efectul este wow ca de fiecare dată, pentru că îmi evidenţiază culoarea cenuşie a ochilor. În concluzie, arăt foarte bine pentru întâlnirea pe care o am peste două ore jumătate în Cleveland, cu condiţia să îmi păstrez înfăţişarea impecabilă şi pe parcursul drumului.

Nu ştiu de ce nu am mers cu avionul până acolo şi apoi mă schimbam în ceva lejer şi conduceam până la rezervaţie. M-am grăbit să le rezolv pe toate şi nu m-am gândit că va trebui să conduc ore întregi în ţinuta asta. La naiba cu capul meu zăpăcit! E prea târziu acum să mai sun pilotul şi nici elicopterul nu îl am aici.

Off…

— Ok, Mina, eu am plecat. Ne vedem acolo peste 4 ore şi un pic.

— Bine, mami, zice şi imediat lasă telefonul şi mă ia în braţe. Ai grijă cum conduci.

— O să am, pisică. Şi tu să fii cuminte şi ascultătoare.

— Aşa cum sunt de obicei…

— Ştiu că aşa eşti de obicei, dar eu trebuie să îmi fac datoria şi să îţi reamintesc.

— Bineee, zice plictisită.

— Distracţie plăcută! Hai că o să vină bunica în câteva minute să te ia la ea până plecaţi spre şcoală.

— Mă mai uit o dată în lucruri, între timp, să fiu sigură că am tot.

— Bine, pisică. Verifică să nu îţi lipsească ceva.

O pup zgomotos şi ea râde, apoi mă conduce la maşină.

Fără să vreau, mă uit spre casa lui Clay şi pentru câteva clipe mă întreb ce o face. Nu m-am mai întâlnit cu el din ziua aia, chiar dacă l-am mai văzut pe geam de vreo două ori.

De fiecare dată am profitat de perdeaua care acoperea geamul să îi analizez corpul mult mai bine lucrat decât îl ştiam, mişcările puternice ale braţelor când îşi ridica punga cu alimente, mersul bărbătesc şi blugii mulaţi pe coapsele musculoase.

Aş fi o nebună să mă mint spunând că nu arată bine. Arată dumnezeieşte de bine…

Îmi dau în minte două palme şi mă urc în maşină. Am plecat, făcându-i cu mâna Minei şi, din acest moment, mă concentrez pe drum şi pe întâlnirea mea.

Din fericire, ajung la timp, traficul fiind destul de lejer, iar ţinuta pare că nu s-a alterat prea mult. Am o cută mică la spate, dar insesizabilă, îmi iau geanta şi laptopul şi intru în hotelul unde are loc întâlnirea şi unde este spaţiu disponibil pentru posibilul restaurant.

Totul decurge mai bine decât mă aşteptam. Spaţiul amenajat deja ca restaurant este mulţumitor şi renovările nu ar dura chiar foarte mult. Ce îmi place este faptul că acest spaţiu are şi intrare direct din stradă, deci accesul nu se face doar din hotel. La o primă vedere crezi că este o clădire separată şi asta mă ajută, pentru că nu aş vrea ca brandul meu să fie asociat neapărat cu acest hotel. Este, totuşi, un hotel destul de bun, de 4 stele, dar cred că tot ei ar avea mai mult de câştigat prin asocierea numelor noastre.

E unul dintre momentele în care regret că nu am asistenta cu mine şi mă gândesc că trebuie să găsesc pe cineva care să mă ajute şi cât sunt în Pittsburg. Asistenta mea din New York a rămas acolo pentru că nu se putea muta împreună cu familia, aşa că ea continuă să îşi facă treaba de acolo, dar eu tot am nevoie de cineva care să mă însoţească şi să mă ajute pe aici. Am crezut că mă descurc singură, dar este destul de greu.

După aproape o oră şi jumătate îmi iau la revedere de la proprietarul hotelului şi de la managerul acestuia şi le transmit că am să revin cu un răspuns în câteva săptămâni, timp în care voi trimite şi un arhitect pentru a evalua costurile eventualelor renovări.

De aici mai am jumătate de oră şi ajung la cabana unde sunt cazaţi copiii.

GPS-ul mă conduce chiar acolo şi chiar dacă drumul nu mai este unul foarte bine asfaltat,

maşina mea SUV mă duce fără probleme până în faţa cabanei.

Este cu un etaj, destul de măricică, în stil rustic, totul din lemn, dar destul de cochetă, cu multe ghivece de flori agăţate la fiecare balcon repartizat fiecărei camere.

Pare destul de linişte şi mă întreb dacă mai sunt şi alţi turişti cazaţi în afară de grupul nostru. Acum 10 minute Mina mi-a spus că sunt toţi plecaţi la o plimbare prin pădure şi că speră să se întoarcă până ajung. Cum nu văd pe nimeni animând zona, mă gândesc că nu s-au întors încă.

Cobor din maşină şi îmi dau seama că tocurile mele vor fi o provocare pe pietrişul care acoperă parcarea până la intrarea în cabană. Normal că îmi scapă un râs nervos şi cu greu mă duc în spate la portbagaj să îmi scot geanta de voiaj în care am hainele sport, ghetele, blugii şi tot ce e normal să port aici. Nu Louboutin cu toc de 11 cm…

— Bună ziua!

Aud o voce subţire de femeie şi imediat văd o fată la vreo 25 de ani, cu părul blond şi foarte creţ, care vine veselă spre mine.

— Presupun că sunteţi doamna Lane? zice ea când ajunge imediat lângă mine.

Cu tocuri sunt la fel de înaltă ca ea. E subţirică şi destul de drăguţă, cu câţiva pistrui pe obraji, pe care a încercat cu greu să îi acopere cu foarte mult fond de ten. Ce îmi atrage atenţia, însă, sunt sânii ei, nu foarte mari, dar foarte

vizibili prin decolteul exagerat al tricoului negru pe care îl poartă.

— Da, eu sunt, răspund şi îi întind mâna pentru a primi şi numele ei.

— Eu sunt Theresa, managerul cabanei. Tatăl meu este proprietarul şi ce avem aici este mai mult o afacere în familie, aşa că eu mă ocup de treburi când el nu este. Vara asta e rândul meu.

Râde şi mimează un gest obosit de a-şi înlătura sudoarea de pe frunte, ceea ce mă face să zâmbesc.

— Sunt sigură că faci o treabă bună. Este de apreciat ca cineva la vârsta ta să aibă astfel de responsabilităţi şi nu aşteaptă să primească totul de-a gata.

Mă regăsesc în ea, chiar dacă la vârsta ei eu realizasem mult mai mult decât ea şi aveam deja cel puţin un restaurant cu renume.

— În comparaţie cu altele care se mărită ca să facă rost de pantofi celebri şi maşini de fiţe.

Vocea dură vine din spatele meu şi mă loveşte atât de tare când recunosc cine este, încât mă dezechilibrez când mă întorc spre el.

Dar mă prinde imediat de talie şi mă lipeşte de corpul lui rigid şi rămân blocată.

Ce dracu’ caută Clay aici?!

Capitolul 6

Amber

Şi din nou acea privire întunecată şi atât de rece, încât am impresia brusc că a venit iarna.

— Asta nu este o ţinută potrivită pentru excursia asta. Eşti sigură că nu vrei să ajungi la un club de golf sau pe unde mai pierzi tu timpul?

Mă smucesc din braţele lui şi reuşesc să îmi recapăt poziţia verticală.

— Iar tu eşti sigur că nici azi nu ai mâncat ceva stricat? Observ că eşti la fel de constipat ca ultima dată. Pentru informaţia ta generală, vin direct de la o întâlnire de afaceri din Cleveland, unde nu mă puteam prezenta în trening. Nu că tu ai cunoaşte o altă ţinută în afară de echipamentul de sport…

Şi îl analizez foarte evident cum e îmbrăcat, într-o pereche de pantaloni de trening şi un tricou cu sigla vechii echipe unde a jucat înainte să se retragă.

Se strâmbă. Amândoi ştim că exagerez, dar la fel cum el mă atacă, asta am şi eu de gând.

— Deci tu ce cauţi aici? îl întreb dur.

— Eu sunt profesorul de sport, răspunde la fel de încruntat. Nu ştiai?

— Nu!

Şi sunt de-a dreptul şocată.

— Tu? Profesor de sport?

— Eu. Ce te uimeşte mai tare? Că eu sunt profesor de sport sau că eu sunt profesorul de sport care e aici cu copii?

— Amândouă! răspund sincer.

— Ei bine, şi eu sunt la fel de surprins că te-ai oferit voluntar să vii aici cu noi. Eram sigur că o să fugi prin Caraibe, pe undeva, doar ca să eviţi astfel de condiţii. Ştii, zice şi se apleacă spre mine zicând încet, aici nu au jacuzzi şi nici valet la parcare. Nici măcar room-service!

Acum înţeleg comportamentul lui. El chiar mă crede o mironosiţă întreţinută, iar remarca cu femeile măritate pentru bani era chiar la adresa mea, nu? Nu sunt eu nebună, nu? El e nebun!

— Eşti un idiot dacă îţi imaginezi că astea sunt standardele de care eu am nevoie.

— Limbajul, draga mea, sunt copiii de faţă, îmi zice ironic.

Şi atunci observ cele opt perechi de ochi care se uită la noi cu atenţie. Plus blonda care este foarte contrariată de discuţia noastră.

Dacă nu ar fi copiii ăştia mi-aş da drumul la gură şi l-aş înjura jumătate de oră fără să repet două cuvinte. Pentru că merită toate injuriile demne de atitudinea lui arogantă.

Închid ochii şi respir adânc. Trebuie să mă abţin pentru copiii ăştia şi să le dau un exemplu, nu?

Oh, Doamne, dacă era Cate sau Tara aici, copiii ăştia ar fi rămas cu traume până la bătrâneţe la câte ar fi auzit din gurile lor spurcate în doar cinci minute.

Oricum aş da-o, soarta îşi bate joc de mine.

Dau să mă îndepărtez de el pentru a-mi lua bagajul din spatele maşinii, dar când scot valiza destul de mică, mă dezechilibrez din nou pe pietrele extrem de periculoase pentru tocurile mele.

Şi din nou, tot acele braţe mă cuprind şi pufăie nervos. Dar de data asta mă ridică cu totul în braţe şi merge spre intrarea în cabană.

— Copii, toată lumea în cabană, pregătiţi-vă de prânz, le strigă autoritar.

Toţi copiii fug în cabană, urmaţi şi de blondina care pare foarte nemulţumită.

— Puteam să mă descalţ şi să merg singură, îi zic când încă sunt în braţele lui.

— Mă bucur să văd că mai ştii să gândeşti şi singură, chiar dacă puteai să faci asta de când ai văzut că pantofii ăştia sunt periculoşi pe pietre.

— Când ai de gând să încetezi cu atacurile astea nesimţite?

Discutăm încet pentru că nu trebuie să audă copiii alte cuvinte urâte, chiar dacă nu mai sunt pe lângă noi.

Nu răspunde şi mă lasă pe scările din lemn.

— Stai aici că îţi aduc eu şi geanta. Sper că ai la tine ceva mai adecvat.

Aruncă o privire de sus până jos peste ţinuta mea şi porneşte spre maşină.

— Louboutin a făcut şi încălţăminte sport, dar nu le-am luat cu mine, strig după el cu glas piţigăiat. Vai! Ce o să mă fac? O să mă cari în

braţe toată săptămâna?

Se opreşte în loc, chiar cu câţiva paşi înainte să ajungă la maşină şi se întoarce cu privirea spre mine. O privire periculoasă şi ameninţătoare.

— Nu mă enerva şi mai tare, Amber.

— Şi cu pantofii mei cum rămâne? exagerez inocenţa cuvintelor.

Dacă vrea figuri, atunci asta o să primească.

Bombăne foarte nervos şi cred că descifrez şi ceva înjurături, dar îmi ia valiza, închide portbagajul maşinii şi vine în direcţia mea. Mă aşteptam să mi-l pună în braţe, dar trece pe lângă mine şi îl urmez pe un hol, la parter, până la o uşă pe care o deschide şi îmi lasă valiza lângă patul destul de mare.

Apoi trece pe lângă mine şi iese din cameră.

— În 15 minute se serveşte prânzul. Nu este ca la restaurantele tale elegante, dar copiilor sigur le va place.

— Tu vorbeşti?

Se opreşte şi se întoarce spre mine aşteptând o lămurire.

— Nu ştiu de ce te legi atâta de stilul meu de viaţă pe care crezi că îl am, când tu eşti cel care umplea paginile mondene la deschideri de cluburi şi restaurante cu fotomodele la braţ! Din câte îmi amintesc, stilul tău de viaţă este cu mult mai mediatizat decât al meu, aşa că încetează să mă judeci când nu ai nici cea mai mică idee ce puii mei de viaţă am avut până acum!

Cuvintele dure i le arunc fără să îmi pese că cineva aude. Copiii sunt sus în camere, iar mesajul sigur e recepţionat de el, care rămâne din nou surprins ţie ceea ce îi spun. De parcă încă o pană mi-a crescut în moţul capului. Îi trântesc uşa în faţă şi mă reazem cu spatele de ea.

Scandalul lui Bobby îl priveşte doar pe el şi poza mea nici nu a apărut prin presă. Deanne s-a asigurat de asta. Deci, de ce mă consideră o mironosiţă întreţinută, când singurele articole care ar implica persoana mea sunt despre restaurantele mele şi succesul pe care acestea îl înregistrează? Şi multe dintre aceste articole nici nu pomenesc numele meu, ci al chef-ilor. Doar cei din Forbes au scris de vreo două ori despre mine şi lanţurile mele de restaurante.

În rest, la fel ca prietenele mele, am evitat publicitatea şi afişarea imaginii mele prea mult, aşa că am refuzat destul de multe interviuri şi invitaţii la tv din acest motiv. Voiam, în primul rând, să îmi protejez familia, pe Mina, pe care nu doream s-o implic în acest val al faimei şi al ziariştilor, care este unul extrem de toxic pentru un copil la vârsta ei.

Deci, da. Cuvintele lui dure mă dor. Nu mă aşteptam ca cineva să mă judece atât de greşit, cu atât mai puţin el, care mă cunoaşte de când eram mică. Chiar dacă au trecut 13 ani, nu aş putea fi niciodată o femeie întreţinută, plină de figuri şi care să cheltuie banii soţului prin magazine de lux

sau pe la cluburi cu prietenele. Dacă el a avut parte de astfel de exemplare, atunci îmi pare rău pentru el, dar pe mine să nu mă compare cu paraşutele căutătoare de aur cu care el o fi umblat.

Îmi despachetez bagajul şi mă îmbrac într-o pereche de blugi albaştri şi un tricou alb, iar în picioare iau o pereche de adidaşi tot albi.

Clay

Nu ştiu ce îmi vine să îi fac. Sunt atât de furios pe ea, încât orice face şi orice zice mă provoacă. Şi mă stârneşte din toate punctele de vedere, mai ales cele nepotrivite şi nu pot să nu mă gândesc la ea, în noaptea aceea. Noaptea în care ea mi-a dăruit virginitatea ei, noaptea în care trupul acela mic s-a mulat cel mai perfect în braţele mele. Noaptea în care ea, cea pe care eu o plăcusem de ani de zile, dar de care nu avusesem cum să mă apropii, mi se dăruia.

Ea mereu fusese din altă ligă. Părinţii ei erau doctori şi starea ei materială era mult. mai bună decât a părinţilor mei, care chiar dacă îmi cumpăraseră o maşină, ştiam că eforturile lor erau cu mult depăşite.

Cel mai fericit am fost când un unchi de-al meu mi-a dăruit o motocicletă Harley-Davidson, pe care el nu o mai dorea şi ştia că este preferata mea. Asta a contribuit mult la imaginea mea şi

nimeni nu ştia cât de greu se descurcau ai mei în realitate.

Chiar şi în liceu am avut un job de noapte part-time, iar a doua zi îmi reveneam din oboseală în timpul antrenamentelor, datorită adrenalinei. Pentru că eram foarte bun la fotbal, am ştiut că asta este salvarea mea. Şi am sperat că într-o zi o să fiu demn de fata finuţă şi elegantă de vis-à-vis, care mereu obţinea de la părinţii ei ceea ce îşi dorea.

Şi aşa a ajuns să se mărite cu unul foarte bogat, să aibă un copil cu el şi ăsta să o ajute financiar, astfel ca ea să îşi deschidă restaurante de fiţe pentru prietenii lor.

Acum apele erau tulburi şi soţul ei era implicat într-un mare scandal, iar ea se pare că a divorţat rapid şi s-a pitit la mama şi la tata, într-o casă luată probabil tot de bărbatul ei, ca să o ferească de scandalul incompetentului.

Nu am cuvinte frumoase la adresa ei. Şi totul a început din acea noapte, când a doua zi mă pregăteam să mă duc la ea şi să o invit la o plimbare, ea deja fugea la mall cu prietena ei, toată un zâmbet.

Paranoia mea m-a făcut să cred că mă evită intenţionat şi logic că mi-am dat seama că ea, de fapt, nu voia să mai aibă de-a face cu mine. Pentru că eram un ratat de student cu potenţial spre liga mare a fotbalului american, dar nimic asigurat. Iar ea avea nevoie de un moştenitor, aşa cum de altfel

a şi găsit.

O credeam altfel. Credeam că acea noapte a însemnat pentru ea ceva deosebit, aşa cum a fost şi pentru mine şi că mă place cu adevărat. Dar m-am înşelat.

Şi acum, prefăcuta, a apărut din nou în viaţa mea. Cel puţin pentru următoarele zile trebuie să îi suport fiţele.

Ce mă surprinde este că fiica ei este o dulceaţă şi nu seamănă deloc la caracter cu ea. Este veselă şi se poartă frumos cu toţi ceilalţi copii, este dornică să ajute şi îi face o mare plăcere să se murdărească, fapt care o face să râdă dulce de fiecare dată.

Dar fizic, este Amber întreagă. Am recunoscut-o din prima clipă când am văzut-o prin faţa casei săptămânile astea, de când ele s-au mutat în Pittsburg. Iar azi, la şcoală am putut să o studiez chiar cu atenţie. Aceleaşi bucle galbene, aceiaşi ochi gri, acelaşi zâmbet frumos. Amber cea inocentă şi minunată din copilărie. Total diferită de cea de azi.

Capitolul 7

Amber

Zarva se aude dintr-o încăpere alăturată şi îmi dau imediat seama că acolo este zona de servire a mesei. Copiii sunt la o masă lungă, iar alături mai

este o masă amenajată. Imediat Theresa vine în întâmpinarea mea, de data asta cu un zâmbet puţin mai reţinut faţă de prima dată când ne-am întâlnit.

Pe lângă ea trece repede Mina care mă pupă şi după ce îmi spune că îi place aici, fuge înapoi la colegii ei.

— Am pus separat masa copiilor de cea a supraveghetorilor, pentru că aşa procedăm de obicei, dar putem schimba dacă doriţi, zice Theresa.

Mă uit la copii şi se simt prea bine singuri.

— Cred că se vor bucura mai mult dacă vor fi singuri la masă şi nu vor avea două perechi de ochi să îi analizeze.

— Asta a spus şi Clay, de aceea am rămas la acest aranjament, chiar dacă grupul lor este mai mic.

— Poţi să îmi spui cum sunt camerele sau dacă mai este şi altcineva cazat?

— Momentan doar voi sunteţi. Copiii sunt cazaţi la etaj în 4 camere şi mai sunt două libere, dar sunt rezervate pentru o familie care trebuie să ajungă în weekend. La parter mai sunt două camere, a ta şi cea a lui Clay, în aripa de vest şi precum vezi, aici este bucătăria şi sala de mese. Mai avem o sală de relaxare, cu şemineu şi multe cărţi şi jocuri pentru copii. O să fie utilă în zilele ploioase care se anunţă.

Prognoza nu o verificasem, dar nu mă

surprinde să aud că se anunţă ploaie, fiind o zonă destul de umedă. Ceea ce îmi dă posibilitatea să muncesc şi asta îmi place. Să plouă!

— Dar tu şi ceilalţi care lucrează cu tine unde stau?

— Avem o cabană mai mică la cinci sute de metri. Dacă aveţi nevoie de ceva, acolo ne găsiţi.

— Mulţumesc, Theresa. Sper să nu fie cazul să vă deranjăm, răspund politicoasă şi mă îndrept spre măsuţa din colţ, unde îmi fac o cafea.

Copiii sunt liniştiţi la masă, unii jucându-se între ei, alţii doar vorbind. Dar stau cuminţi pe scaune şi aşteaptă să se servească mâncarea.

Eu am mâncat la întâlnirea mea, dar nu pot să neg că sunt curioasă să văd cât de bună e. Poate într-o zi o să le gătesc chiar eu copiilor. Aşa că mă duc în încăperea unde este Theresa să îi propun acest lucru şi este chiar foarte încântată de idee.

— Într-una din zilele în care o să plouă, cred că e cel mai bine. Aşa ştiu sigur că nu vom avea activităţi în afara cabanei şi că o să mă pot ocupa de asta.

— Perfect, Amber. Îţi mulţumesc mult!

Îi fac cu ochiul, zâmbind şi mă întorc în sala mare unde dau de ochii lui încruntaţi.

— Deja încerci să scapi de responsabilităţi?

Îmi dau ochii peste cap. Nu o să o scot cu el la capăt dacă continuă aşa şi în cinci zile o să ajungem să ne smulgem părul din cap unul altuia sau chiar mai rău.

Mă aşez la masă, iar imediat şi el îşi ia locul în faţa mea, dar din fericire nu mai zice nimic.

Servim o supă cremă de legume care este bunicică, dar ştiu că îi lipsesc nişte legume care i-ar fi dat o aromă mai plăcută.

Felul principal este o friptură de pui cu cartofi prăjiţi. Total pe placul copiilor, dar nu pot să zic că sunt încântată de alegere. Evit pe cât posibil astfel de prăjeli în alimentaţia copilului meu, dar de data asta nu zic nimic, pentru că ştiu că nu o să îi facă rău.

— Cine a stabilit meniul? îl întreb pe Clay.

— A fost propunerea restaurantului şi directoarea l-a aprobat. E vreo problemă?

— Nu prea sunt de acord cu prăjelile la copii.

— Trebuie să recunosc că nici eu nu sunt încântat de pui prăjit şi cartofi prăjiţi, dar nu cred că le vom avea în fiecare zi.

— Crezi că îi deranjează dacă facem o verificare?

Mă priveşte fix şi se ridică în picioare.

— Aşteaptă o clipă.

Dispare în bucătărie şi revine după câteva clipe cu o coală de hârtie şi un pix. Îmi întinde hârtia şi pe ea este meniul fiecărei zile.

— Este destul de ok, zic eu după ce îl analizez, dar dacă se poate, aş vrea să facem câteva modificări.

Îmi trag scaunul mai aproape de el şi îl văd că se uită ciudat la mine, că mă apropii atât mult de

el. Îmi dau din nou ochii peste cap şi bombăn:

— Nu te muşc şi, pe cuvânt, că inteligenţa mea nu e contagioasă. Rămâi cu ce ai.

Se încruntă şi îi văd maxilarul încordat şi buzele care se strâng într-o linie subţire. Frumoasă. Barba îi acoperă faţa, dar este destul de scurtă să văd clar aceste gesturi masculine.

Îmi dreg repede glasul şi revin rapid cu ochii pe hârtie.

— De exemplu, mâine aş schimba sufleul de ciocolată de la cină cu plăcinta cu brânză de la prânz. Ciocolata o să le dea energie şi nu e indicată seara, când ei trebuie să se culce, nu să bântuie prin cabană. La fel şi cu tot meniul de duminică, când la cină este friptură de vită, care este destul de grea pentru nişte copii la ora aia.

El aprobă din cap şi pare surprins de sugestiile mele.

— Mi se par idei bune. Notează-le pe hârtie şi o să vorbesc cu Theresa, sau poţi să o faci chiar tu.

— O să vorbesc eu cu ea, nu e problemă.

Apoi mă uit din nou la hârtie şi încerc să mă gândesc când aş putea să gătesc eu.

— Care o să fie programul pentru zilele astea?

— Nu te-ai deranjat să îl citeşti?

Iar e acru. Aşa că mă las pe coate şi îmi apropii faţa de a lui. Brusc pupilele i se măresc.

Îl sperie apropierea mea? Sau e altceva?

— Mă tot gândesc să te întreb ceva care cred

că e destul de delicat pentru tine, dar am să o fac. Tu iei pastile?

— Pastile? zice şocat.

— Pentru oameni nervoşi şi paranoici. Ca tine. Că nu văd să ai un băţ înfipt în fund şi totuşi continui să te porţi ca şi când ai avea unul.

— Doar când sunt cu tine, păpuşă! zice el, schimbând tonul pe unul viclean şi îşi apropie la rândul lui chipul de al meu, ceea ce nu prea pare să fie în avantajul meu acum. Ai un dar magnific de a mă irita şi sunt sigur că niciun pumn de pastile nu o să mă facă să îmi schimb atitudinea în prezenţa ta.

— Sunt sigură că nu comportamentul meu te irită, ci nişte idei total greşite pe care ţi le-ai făcut în capul tău plin de lovituri primite pe teren. Dar dacă atât eşti capabil să crezi despre mine, atunci rămâi la fel de iritat, că eu o să te las să te scarpini singur. Păpuşoi.

Privirea lui se întunecă din nou şi respiraţia lui este tot mai apăsată. Şi a mea este la fel de agitată, dar nu mă mişc nici măcar un centimetru.

— Dacă continui să mă provoci, o să fie vai şi amar de pielea ta, Amber. Încetează să spui astfel de cuvinte.

— De ce aş face asta? Tu dai cumva dovadă de maturitate şi mi-ai vorbit vreo secundă ca un om normal? Nu ştiu cu ce te-a deranjat atât de tare venirea mea în oraş şi din prima clipă te-ai comportat ca un nemernic, dar sunt sigură că nu

ţi-am făcut nimic care să provoace aşa ceva. Şi încetează cu ameninţările, că mă aştept să mă târăşti prin toate coclaurile şi prin toate nămoalele ca să îmi arăţi mie că pot să mă murdăresc şi să speri că poate o să îmi rup şi vreo unghie, iar eu să plâng şi tu să ai motiv să râzi de mine, dar…

Îmi pun mâinile pe masă şi continuu:

— … am unghiile scurte şi nici măcar nu am ojă după care aş putea să plâng.

Mă îndrept de spate şi revin cu scaunul la locul iniţial, adică mai departe de el. Cât mai departe…

— Nu am spus că la asta o să se rezume plata pentru comportamentul tău, Amber, zice serios şi cu o privire provocatoare care este însoţită de un zâmbet periculos în colţul gurii.

La ce se referă? Sunt pregătită pentru mers prin tufişuri şi căzut cu nasul în nămol, dar dacă el se gândeşte la altceva, nu pot decât să mă gândesc cu groază la ce-i coace mintea lui bolnavă.

— Nu îmi plac ameninţările, Clay.

— Nu este o ameninţare, este o promisiune.

Cuvintele lui mă sperie. Aşa că reacţionez la fel cum am reacţionat şi atunci când am simţit ultima dată că Mina ar putea avea de suferit: cu calm şi cu măsuri drastice.

— Dacă mintea ta bolnavă se gândeşte să îi facă ceva copilului meu, o să te distrug în 30 de secunde, Clay. Fizic, psihic, financiar. Nu o să mai

rămână nici măcar o poză cu tine în albumele fanilor tăi, ci doar o piatră funerară unde şi acolo o să ai numele scris greşit.

— Tu ai înnebunit? Tu crezi că i-aş face ceva copilului?

Vocea lui este perplexă şi mă priveşte îngrozit.

— Nu ştiu în ce direcţie s-a dus mintea TA de femeie nebună, dar sunt sigur că s-a dus prea departe. Niciodată nu aş face ceva care să afecteze viaţa unui copil atât de frumos cum este ea şi care, din fericire, se pare că nu a moştenit nimic din prefăcătoria pe care o are mă-sa.

— Mă jur că o iau razna cu tine! Clay, ce dracu' ai în cap de vorbeşti aşa despre mine?

— Doar nişte amintiri, păpuşă. Atât.

Şi se ridică brusc, aproape trântind scaunul cu această mişcare şi iese din sală.

Câţiva copii sesizează gestul lui, dar din fericire nu îi acordă atenţie şi se bucură acum de desertul care le este servit.

Imediat Theresa vine şi la masa mea cu două farfuriuţe, doar că partenerul meu numai este.

— Clay a terminat de mâncat? întreabă ea şi din tonul vocii îmi dau seama că manifestă mai mult interes decât ar fi normal.

A ajuns de câteva ore şi deja are o nouă victimă. Sau poate se cunoşteau înainte… Cu el nu m-ar surprinde nimic.

— Cred că a ieşit până afară, explic indiferentă. Chiar voiam să discut cu tine despre

meniuri.

Îi arăt lista şi îi explic puţin de ce am optat pentru acele modificări. O încurajez să introducă mai multe legume în meniu, care dacă sunt gătite corespunzător, pot fi foarte gustoase pentru copii. Aşa că mă ofer să o ajut pentru cină şi să dau nişte ponturi bucătarului. Îi explic pe scurt că am câteva restaurante pe tot teritoriul Statelor Unite şi de aceea îmi permit să vin cu aceste sugestii. Pare impresionată, dar nu asta mă interesează, ci faptul că acceptă cu mare drag ajutorul meu.

Capitolul 8

Amber

Clay se întoarce după aproape jumătate de oră, la fix, când toţi copiii terminaseră de mâncat şi începuseră să se agite prin sală. Nu aveam nici cea mai mică idee care era programul şi exact când mă pregăteam să îl caut, şi-a făcut din nou apariţia.

— Îţi place să te laşi aşteptat, prinţule? îi spun acru când revine la masă.

— De ce mai sunteţi încă aici?

— Unde voiai să plecăm? La pescuit? Din moment ce nu am primit niciun program al activităţilor pentru aceste zile, am fost nevoiţi să te aşteptăm pe tine.

— Cum adică nu ai programul activităţilor?

Directoarea trebuia să ţi-l trimită de două zile.

— Uite că nu a făcut-o. Şi te asigur că are cartea mea de vizită, dar nu am niciun program pe mail. Aşa că dacă eşti măcar un pic rezonabil, aş aprecia foarte tare dacă mi l-ai da şi mie.

Se aşază într-un final pe scaun şi scoate telefonul mobil.

— Da-mi adresa ta de mail.

Îi dictez adresa şi imediat, printr-un clinchet finuţ pe care l-am setat la ringtone, telefonul mă anunţă, că am un mail.

Ăsta e un semn bun, înseamnă că am semnal şi internet, cu toate că sunt surprinsă că nu a scos niciun sunet până acum.

Scot telefonul din buzunar şi văd multe mesaje primite, dar volumul a fost dat încet şi nu l-am auzit. Momentan mă uit pe programul trimis de Clay şi spre surprinderea mea, este destul de liber.

— Nu par foarte multe activităţi, zic recitindu-l.

— Ideea nu era să îi obosim, ci să îi relaxăm în aer liber. Iniţial au fost mai multe drumeţii, dar urmărind prognoza meteo am văzut că multe vor fi amânate, aşa că am inclus mai multe activităţi pe lângă cabană şi chiar în sala de relaxare. În funcţie de vreme, vom vedea ce mai putem face.

— Pare un plan foarte bun. Văd că azi nu mai avem decât un film şi în rest relaxare.

— Sunt destul de obosiţi după drumul de 3 ore

până aici. Plus că i-am mai scos şi la aer înainte de masă. Unii dintre ei vor pica la somn chiar şi acum pe după-amiază. De aceea au program de voie până la 18: 00. Apoi cina, un film şi după aceea fiecare în camera lui.

Chiar îmi place programul stabilit. Copiii sunt destul de cuminţi şi nu cred că vom avea probleme în a-i supraveghea, ceea ce înseamnă că voi avea şi eu timp să muncesc.

În timp ce toată lumea se retrage în camera de relaxare, eu dau o fugă la maşină şi mă întorc cu laptopul. Mă aşez pe singurul fotoliu liber, la nici doi metri de „colegul" meu care citeşte o carte.

Clay citeşte? N-aş fi crezut dacă nu aş fi văzut.

Înainte să mă apuc de treabă, Mina vine şi se aşază la mine în braţe.

— Iar munceşti? mă ceartă ea. Ar trebui să îţi iei şi tu vacanţă, dacă tot suntem aici.

— Ştiu, pisică, dar profit de minutele libere pe care le am, până nu apare ceva în program şi nu o să mă mai pot apuca.

— Cum a fost întâlnirea din Cleveland?

— Foarte bine. O să trimit un arhitect să facă o evaluare şi apoi o să mă decid.

— Tu ştii mai bine. Mi-a zis Cate acum câteva săptămâni că ai un dar magic de a transforma orice bodegă într-un colţ de Rai.

Chicoteşte şi o privesc uimită.

— Pe cuvântul tău că aşa a spus?

— Exact aşa!

— E bine că ţie îţi spune lucrurile frumoase, iar mie îmi face capul calendar.

— Pentru că aşa sunt prietenele adevărate!

O pup cu toată dragostea mea pe creştetul capului şi o strâng la piept cu putere.

— Câteodată am impresia că eşti mai matură decât mine, dar sigur eşti mai matură decât Cate.

Ea râde din nou şi apoi dă să se îndepărteze din îmbrăţişarea mea.

— Gata, că devin geloşi ceilalţi colegi, că ei nu au pe mami lor aici.

— Bine, pisică, îi zic şi o pup din nou pe frunte. Fugi la joacă. Mai treci pe la mine înainte de culcare sau dacă ai nevoie de ceva.

Mă pupă pe obraz şi fuge înapoi la prietenii ei cu care imediat începe să se joace un joc cu nişte piese ciudate.

Îmi deschid laptopul când simt asupra mea o privire fixă. Aşa cum bănuiam, bărbatul din dreapta mea mă fixează cu ochii lui albaştri, dar privirea este una uşor încruntată, care mă analizează.

— Nu-mi spune, îi zic încet cât doar el să mă audă. Chiar mi-a crescut o pană în moţul capului, nu?

Scutură din cap şi pot să jur că văd un zâmbet pe chipul lui de gheaţă când îşi reîntoarce privirea în cartea pe care o citeşte.

Îmi îndrept atenţia la mail-urile mele şi

sporadic mai notez câte ceva în agendă. Însă de mult mai multe ori îi simt ochii asupra mea. Este la o distanţă mică, iar unghiul în care sunt aşezate cele două fotolii în care stăm ne poziţionează aproape unul în faţa celuilalt şi, astfel, orice privire poate fi sesizată destul de uşor, ceea ce face să mă concentrez destul de greu la treaba mea.

Citesc fraze de zeci de ori şi nu reuşesc să le înţeleg. Când reuşesc totuşi să o fac, simt din nou ochii lui asupra mea şi de câteva ori privirile noastre se intersectează. Dar încerc să revin la ale mele.

După cină, vine şi timpul pentru filmul copiilor, moment care mă ajută să îmi imaginez că sunt acasă într-o seară normală, cu Mina, când eu muncesc, iar ea se uită la desene animate.

— Văd că încă ai obiceiul să rozi pixurile, aud vocea lui pătrunzătoare care mă aduce la realitate.

Brusc, devin conştientă de gestul meu şi îmi scot pixul dintre buze. Şi prietenele mele mi-au mai atras atenţia de multe ori de acest gest inconştient pe care îl fac când sunt concentrată sau nervoasă, dar nu mă pot abţine.

Şi totuşi sunt surprinsă că el a observat asta sau, mai bine spus, că ţine minte acest detaliu şi după atâţia ani.

— Nu ştiam că l-ai sesizat şi înainte.

— Am sesizat mai multe lucruri la tine decât

crezi.

Oftez şi deja furia mă cuprinde. A sesizat un căcat. Dacă sesiza ceva ar fi ştiut că am fost îndrăgostită de el. Sau poate că tocmai la asta se referă. Că ştia că eu eram o puştoaică îndrăgostită de el şi a profitat de sentimentele mele ca să mai pună un X pe lista cu femei marcate. Nu regret ce am făcut atunci, dar nu pot să stau indiferentă la aroganţa pe care el o afişează acum.

— Şi ce mândru eşti de asta acum, nesimţitule!

Ştiu sigur că mesajul spus încet, dar cu furie a fost reperat doar de el şi nimeni nu l-a mai auzit.

Dar simt că o să explodez de nervi dacă mai stau o secundă lângă el, aşa că îmi închid laptopul trântind capacul furioasă şi ies din încăpere.

Iniţial, voiam să mă duc în camera mea, dar acolo aş simţi că mă sufoc. Am nevoie de aer, aşa că ies din cabană.

Afară s-a lăsat noaptea şi greierii cântă zgomotos, dar plăcut. Este puţin mai răcoare acum decât era când am venit. Ceea ce e mai bine. Este trecut de jumătatea lui august şi aerul curat mă face deja să mă gândesc la toamnă.

Încerc să mă gândesc la toamnă, chiar dacă mintea mea este aici, în prezent, la bărbatul cu ochii pătrunzători pe care nu îl înţeleg şi îmi dau seama că nici nu îl cunosc.

Anii care au trecut l-au schimbat şi asta pot să accept, dar dacă m-am înşelat în privinţa lui şi în

acea noapte, atunci am toate motivele să mă simt trădată. Acum 13 ani l-am crezut sincer şi chiar am simţit că pot avea încredere în el, dar oare chiar avea un plan ascuns când m-a dus în pădurea aia? Chiar ştia că sunt îndrăgostită de el şi a vrut să profite de asta?

Gândul acesta aproape că mă face să plâng şi continuu să merg cu paşi grăbiţi spre un loc în care nu există în faţa ochilor mei, dar ştiu că este departe de el.

O mână puternică mă cuprinde de braţ şi mă forţează să mă întorc atât de brusc, încât fruntea mea se loveşte de pieptul tare al celui pe care l-aş recunoaşte şi dacă aş fi oarbă.

Dar, în acelaşi timp, o mână caldă îmi cuprinde obrazul, ridicându-mi chipul spre el şi buzele lui moi se lipesc de ale mele.

Posesiv, dar moale, mă domină şi nu am nicio reacţie şi, ce e mai grav, nicio dorinţă să îl refuz.

Buzele lui continuă să le guste pe ale mele, muşcând uşor şi încet, limba îşi face loc în gura mea, iar eu o primesc fără ezitare. Sunt moale în braţele lui care se lipesc mai aproape de pieptul lui şi mă ridic pe vârfuri pentru a fi mai aproape de buzele care mă devorează şi îmi explorează fiecare colţ al gurii mele.

Ce e cu mine, de nu pot să îl resping? Este un nemernic care mă răneşte constant de când m-am întors şi acum mi-a distrus singura amintire frumoasă pe care o aveam cu el.

Las lacrimile să mi se prelingă pe obraz şi mă desprind din sărutul lui, împingându-l cu mâinile mele mici aşezate pe pieptul lui puternic.

— Eşti un mincinos, Clay! îi reproşez, lăsându-mi lacrimile să se prelingă şiroaie acum pe obraji. Şi abia azi mi-am dat seama că ai fost şi acum 13 ani. Aşa că stai dracu' departe de mine! De data asta nu mă mai prosteşti să pic în patul tău!

Capitolul 9

Clay

Eu mincinos? îşi bate joc de mine sau este atât de prinsă în jocurile ei false încât a uitat cum au decurs lucrurile?

Fug din nou după ea, încă vrăjit de gustul dulce al buzelor ei pe care tocmai le-am gustat şi de care nu m-aş fi oprit din a le devora, dacă ea nu s-ar fi oprit şi nu ar fi început cu aberaţiile astea.

O prind din nou de braţ şi o întorc cu faţa spre mine, dar de data asta îi las spaţiu şi îi spun extrem de nervos:

— Asta crezi tu că am făcut? Mai exact, ce minciuni ţi-am zis ca să te culci cu mine? Că îmi amintesc perfect noaptea aceea şi să fiu al dracu' dacă am încercat ceva mai mult decât acel sărut, până când tu mi-ai dat acordul.

Şi atunci îşi întoarce şi privirea spre mine şi inima mi se opreşte. Nu. Se rupe şi parcă-mi simt

sângele în gură de durerea imaginii din faţa ochilor mei. Plânge şi lacrimi mari i se preling pe obraji, iar durerea din ochii ei este sfâşietoare. Dumnezeule, ce dracu' se întâmplă?

— Pentru că ştiai că acolo se va ajunge! Pentru că, aşa cum ai spus foarte clar, tu ai observat mai multe decât ştiam eu, aşa că acum recunoaşte! Recunoaşte că ştiai cât de îndrăgostită eram de tine şi ştiai că o să îţi pic foarte uşor în braţe!

Nu îmi vine să cred ce îmi aud urechile! Pe de-o parte sunt şocat de aceste acuzaţii, pe de altă parte sunt blocat de mărturisirea ei că a fost îndrăgostită de mine şi că de aceea a vrut să se culce cu mine.

Nu ştiu la care să răspund prima dată, dar cred că trebuie să lămuresc ceva cu ea.

— Este a doua oară pe ziua de azi când mă acuzi de nişte lucruri îngrozitoare şi deja mi-e groază să mă gândesc la ce părere ai tu cu adevărat despre mine. Dar niciodată nu am ştiut că tu ai fost îndrăgostită de mine! Mereu te analizam şi te urmăream pentru că erai cea cu care crescusem vis-à-vis de mine şi de care îmi plăcuse încă de când eram mic, dar cu cât creşteai, cu atât te făceai tot mai frumoasă şi mai elegantă, dar în acelaşi timp, tot mai departe de lumea mea. Dovadă că tu te-ai măritat cu unul care avea deja ce să îţi ofere şi nu ai fi aşteptat niciodată un ratat ca mine să vezi dacă o să facă

sau nu carieră!

— Tu crezi că eu m-am măritat din interes? Eram o mamă singură care a vrut să îi ofere copilului ei un tată, pentru că eram înconjurată doar de femei singure! Dar nu aveam nevoie să fiu întreţinută, la fel cum nu am vrut nimic nici de la adevăratul ei tată, pe care l-am minţit că am făcut avort, tocmai pentru că nu şi-o dorea, iar eu aveam deja prea mulţi bani câştigaţi singură din afacerile mele cât să nu am nevoie de ajutorul nimănui!

Valul de informaţii mă ameţeşte… Ce dracu' îmi spune ea acum este total diferit de ceea ce ştiu eu.

— Bobby Thompson nu este tatăl Minei?

— Nu, idiotule! Tatăl ei a fost un cretin cu care am fost în ultimul an de universitate şi care nici nu a ştiut de existenţa ei! Mina avea deja 3 ani când l-am cunoscut pe Bobby! Înainte să mai tragi concluzii de genul astă, mai bine documentează-te. Şi poate aşa o să îţi dai seama că e cazul să îţi ceri scuze şi pentru toate rahaturile pe care mi le-ai spus azi.

Se întoarce pe călcâie înapoi în cabană, iar eu rămân ca un prost pe pietrişul din faţă, urmărind-o cu privirea, iar mai apoi, privind în gol.

Chiar am fost un prost. Chiar am aruncat nişte cuvinte urâte fără să ştiu ceva despre ea. Nu ştiu ce s-a întâmplat în acea noapte şi nu am să renunţ până când nu o să aflu de ce s-a dat dispărută

începând cu a doua zi, în special acum, că mi-a mărturisit că fusese îndrăgostită de mine. Dar acum ştiu că am greşit faţă de femeia asta şi că am spus nişte lucruri destul de urâte fără să le merite.

Sunt confuz de povestea ei şi tot mai dornic să o aflu pe toată. Sunt furios pe mine pentru că am rănit-o şi chipul ei înlăcrimat îmi străbate constant mintea, ca un fulger dureros.

Copiii sunt încă în cabană, dar mă îndoiesc că ea s-a întors la ei în starea în care era. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori e ca fata ei să o vadă plângând. Pentru că un lucru ştiu sigur: o iubeşte pe Mina mai mult decât propria-i viaţa şi ameninţarea de la prânz am ştiut că este cât se poate de reală.

În clipa aia teoriile mele despre ea s-au cutremurat. După atâţia ani recunoşteam în ea spiritul acela luptător. Pentru că aşa era şi când era mică: mereu lupta pentru ceea ce îşi dorea şi în primul rând pentru cei la care ţinea.

În clipa aia, la masă, mi-am amintit de câte ori mi-a luat apărarea în copilărie. Eram un rebel şi de multe ori eram acuzat de profesori, chiar şi pe nedrept, dar ea era singura care avea curajul să îi confrunte şi să argumenteze nevinovăţia mea. Mereu a crezut în mine şi eram sigur că o să devină avocată.

Dar viaţa a dus-o pe alte drumuri şi vreau să îi ştiu povestea. Vreau să aflu cine este ea acum, cu

adevărat. Vreau să văd dacă chiar are acelaşi suflet frumos pe care l-am iubit în adolescenţa mea şi pe care nu l-am uitat nici la mulţi ani după aceea.

Intru în cabană şi, aşa cum bănuiam, ea nu este în sala de relaxare. Filmul mai are cam 15 minute, aşa că mă aşez cu un calm greu afişat pe acelaşi fotoliu şi aştept să le dau stingerea.

Ştiu că mai am o mulţime de discutat cu ea, însă momentan stau la locul meu, până nu trezesc şi mai multe suspiciuni în rândul copiilor, care şi-aşa au asistat la o mulţime de discuţii în contradictoriu.

Se reîntoarce cu puţin timp înainte ca filmul să se termine şi o urmăresc cu privirea, însă ea evită să se uite la mine. Vine la fotoliul ei şi spre dezamăgirea mea nu se aşază, dar îşi strânge lucrurile şi după ce vorbeşte ceva cu fiica ei, dă să iasă din nou.

Sar în picioare şi abia atunci se uită la mine şi îmi ridică un deget ameninţător, care mă opreşte în loc.

— Nu! citesc clar pe buzele ei. Mi-a ajuns pe ziua de azi!

Privirea ei, un mixt de durere şi furie mă face să îi dau ascultare.

Mă aşez pe fotoliu ca un copil vinovat şi mă simt ca un nenorocit, aşa cum mi-a spus şi ea că sunt. Am greşit şi ştiu că trebuie să îmi cer scuze. Iau telefonul şi mă gândesc dacă să îi dau sau nu

un sms. Dar aşa ceva nu se scrie într-un mesaj. Trebuie să fiu bărbat adevărat şi să îmi recunosc greşeala în faţa ei.

Jumătate de oră mai târziu, toţi copiii sunt în camerele lor. Am observat că Mina a trecut şi pe la mama ei prin cameră şi au stat puţin împreună, dar acum şi ea este la ea în cameră.

Rămas singur, încep să butonez televizorul. Mă uit la ceas şi nu este nici măcar 22:30, iar eu sunt genul care se bagă la somn după 00:00, de multe ori mă prinde şi 1 noaptea.

Ştiu sigur că ea nu doarme. E prea devreme chiar şi pentru ea ora asta.

Mă întreb ce face? Oare încă munceşte? Este încă supărată pe mine?

Oare se gândeşte la sărutul nostru?

Şi uite aşa mintea îmi zboară din nou la lucruri interzise, cum a făcut din ziua în care am revăzut-o conducându-şi fata spre casa bunicilor.

Este atât de mică încât mereu îmi doresc să o cuprind în braţe, chiar şi atunci când îmi vine să urlu la ea de nervi. Şi azi am făcut-o. Am luat-o în braţe pentru că era deja amuzantă cu pantofii ei de firmă pe pietrişul care o dezechilibra constant şi mă aşteptam în orice clipă să o văd pe jos.

Şi când am cuprins-o cu braţele mele, am ştiut cu tot corpul că o vreau din nou. Şi după atâţia ani eu încă o doream pe femeia asta, care acum era mai feminină, mai matură, la fel de frumoasă şi cu un miros la fel de hipnotizant.

Cu greu am lăsat-o jos, pe scări şi m-am concentrat pe furia mea, mai mult cauzată de reacţia corpului care mă trăda şi care din nou urla după atingerea ei.

Am preferat să îmi neg adevăratele dorinţe prin atacuri constante la adresa ei, dar cu cât o provocam mai tare, cu atât îmi plăceau mai mult replicile ei tăioase, care mă lăsau mască de fiecare dată. În anii adolescenţei devenise o fată timidă, cel puţin în prezenţa mea, dar acum era diferită. Focoasă, plină de pasiune şi a dracului de provocatoare.

Oare doarme?

Trebuie să îmi cer iertare.

E aproape 23:00.

Trebuie să o mai văd, măcar o dată pe ziua de azi, pentru că altfel nu o să dorm toată noaptea şi nu vreau să îi bat la uşă la 3 – 4 dimineaţa.

Îmi fac curaj şi mă duc la ea la uşă, unde ezit din nou. Pentru câteva secunde. Trag adânc aer în piept. Apoi bat la uşă.

Îmi deschide destul de repede şi se încruntă imediat ce mă vede.

— Ce vrei?

Tonul ei nu e încurajator.

— Să îmi cer scuze pentru cuvintele şi aluziile răutăcioase.

Mă cântăreşte o clipă şi zice scurt.

— Bine. Altceva?

Hai că asta e bună. Nu am aşteptări să îmi

sară în braţe şi să fim cei mai buni prieteni, dar ea continuă să fie supărată.

— Nimic, zic deja nervos.

Dau să mă întorc exact când ea vrea să închidă uşa, dar mă răsucesc din nou şi opresc uşa cu palma.

— Pe bune? Asta e tot ce ai de spus?

— Şi mai exact ce ai vrea să zic? Să îţi mulţumesc că ai venit să îmi ceri scuze că te-ai purtat cu mine ca un măgar fără ca eu să am vreo vină?

O iau razna cu femeia asta. Deja îmi trec nervos mâinile prin păr şi îmi vine să mi-l smulg de draci.

— Nu, Amber, dar ai putea măcar să zâmbeşti, nu ştiu… Să faci ceva, în afară de a zice „bine” şi de a-mi închide uşa în nas.

Din nou privirea ei mă îngheaţă şi aştept ceva, o reacţie.

Şi reacţia vine.

Face un pas spre mine, mă apucă de gulerul tricoului, trăgându-mă în jos spre ea şi gura ei o acoperă pe a mea, aproape zdrobindu-mi buzele.

Am nevoie de o secundă să îmi dau seama ce se întâmplă şi imediat după aceea îi răspund la sărut, cu dorinţa şi posesivitatea pe care le simt şi din partea ei. Geme când limbile noastre se ating şi se explorează haotic şi vreau să îi cuprind trupul mic în braţe, dar ea imediat se desprinde, îndepărtându-se de mine şi îmi lipeşte o palmă

peste obraz.

— Una caldă şi una rece. Tu alegi pe care crezi că o meritai şi poţi să te duci la culcare acum şi să mă laşi dracu’ pe mine în pace, sper că pentru încă 13 ani!

Trânteşte tare uşa care se opreşte la câţiva centimetri de nasul meu şi nu am decât o reacţie şi aceea este să zâmbesc.

Mamă, cât de tare o vreau!

Capitolul 10

Amber

Ziua a doua trece fără discuţii sau alte certuri. Se pare că i-a ajuns prima zi şi mai ales cum am încheiat-o, cât să îl potolesc şi să îşi dea seama că nu are rost să se mai ia de mine cu tâmpeniile lui.

Nu ştiu ce a fost în capul meu de l-am sărutat, dar în aceeaşi măsură am vrut să îi dau şi o palmă pentru toată durerea pe care mi-o provocase, pentru că scuzele lui nu erau de ajuns.

Ştiu că a fost un gest impulsiv, dar până la urmă şi eu am plătit preţul pentru el, pentru că m-am dus la culcare mai confuză decât eram înainte. Palma mă ustură puţin, pentru că nu fusese una dată cu putere, ci mai mult de efect, dar buzele mele încă pulsau, simţind dorinţa cu care ne sărutasem pentru a doua oară în aceeaşi zi.

Şi ce e mai rău este că îmi plăcuse de fiecare

dată şi sărutul lui mă făcea să îmi pierd tot controlul şi să vreau mai mult… exact ca în visul din acea noapte, atunci când eram goală în braţele lui, iar el mă pătrundea cu putere şi mă făcea să îi strig numele de plăcere.

Dar am trecut cu bine de ziua următoare, mai puţin în ceea ce o privea pe Theresa care, profitând de distanţa pe care eu o luasem faţă de Clay, ea se apropia de fiecare dată de el, atingându-l pe braţ şi râzând la orice el spunea.

În timpul plimbării de după-amiază, ea ne-a fost ghid, dar în loc să povestească copiilor despre animalele sau plantele din rezervaţie, ea prefera să îl întrebe pe Clay despre cariera lui şi să îi facă complimente, că se menţine foarte bine, chiar dacă s-a lăsat de sport.

De cele mai multe ori, reacţia mea a fost să îmi dau ochii peste cap şi să iau distanţă faţă de ei, pentru că deja mi se făcea greaţă. Cu o seară înainte se săruta cu mine, iar acum se pare că trecuse la o pradă mai uşoară.

— Amber, de ce nu vii mai aproape de noi? m-a întrebat el, văzând că petreceam mai mult timp singură printre copii.

— Prefer să stau cu cei maturi, i-am răspuns tăios şi am continuat să butonez telefonul pentru a răspunde la un mail pe care tocmai îl primisem.

Abia când copiii au început să îi pună Theresei întrebări, a început şi ea să acorde mai multă atenţie la ceea ce trebuia să facă încă de la

început.

Seara, chiar înainte să se termine filmul copiilor, m-am scuzat să mă retrag, pentru că aveam mai multe telefoane de dat şi nu le puteam da la miezul nopţii. Clay a fost de acord să rămână el cu copiii, pentru că oricum avea compania Theresei, care se pare că în seara asta se auto invitase să se uite şi ea la film.

Dar eu nu mai rezistam să stau în aceeaşi încăpere cu ei şi am preferat să muncesc. Cred totuşi că ieşirea mea a fost un pic dramatică, pentru că Theresa se târâse până aproape de fotoliul lui Clay şi continua să îi şoptească nu ştiu ce tâmpenii. Aşa că mi-am trântit capacul de la laptop şi am ieşit lovind uşa puţin mai tare decât era nevoie.

În cameră mi-am dat seama că am exagerat, dar nu îmi puteam da seama de ce mă deranja aşa tare. Era treaba lui ce făcea şi cu cine şi-o trăgea.

Am vrut să le sun pe fete, dar ştiam sigur că ele vor începe să îmi facă o analiză amănunţită şi la final să tragă concluzia stupidă că eu simt ceva pentru el. Şi chiar nu aveam chef de aberaţiile lor. Aşa că m-am băgat la muncă până târziu, singura pauză luând-o când a venit Mina pe la mine, înainte de culcare.

Eram fericită să îmi văd copilul atât de vesel şi relaxat. Îi plăcea la nebunie aici şi se înţelegea foarte bine cu toţi copiii care urmau să îi fie colegi la şcoală. Ce m-a surprins a fost atunci când mi-a

spus că îi place foarte tare şi de domnul profesor de sport pe care toţi îl apreciază şi îl respectă, pentru că este corect cu toată lumea şi înţelegător.

Poate cu ei, că în rest era un nemernic, dar mi-am păstrat părerea doar pentru mine şi nu i-am împărtăşit-o şi ei.

Am încheiat ziua destul de târziu din cauza volumului mare de muncă şi a conversaţiei cu asistenta mea din New York care a durat până târziu, dar şi din cauza gândurilor care îmi distrăgeau atenţia de la ce făceam.

Am sperat, pe de-o parte, că el va bate la uşă măcar să îmi ureze noapte bună, dar pe de ăla parte, m-am bucurat că nu a făcut-o.

Ziua următoare, aşa cum ne anunţase şi prognoza meteo, m-am trezit cu ploaia bătând cu putere în geam.

De obicei, când plouă mă trezesc destul de greu şi uşor ameţită, aşa că după ce m-am spălat am mers direct spre bucătărie în căutarea cafelei, singurul tratament care are efect în astfel de dimineţi.

— Bună dimineaţa! aud vocea lui şi tresar, pentru că nu îl observasem stând la masă când am intrat.

— Bună dimineaţa! am bombănit adormită.

Caut ameţită laptele şi nu îl văd. Vreau cafeaua mea gata mai repede!

— Laptele e aici, îmi spune el, observând

probabil că sunt deja nervoasă că nu e strop de lapte pe toată masa plină cu tot felul de prostii.

Oftez şi mă îndrept spre masa unde este el, alături de cana cu lapte. Mă opresc lângă scaun şi mă întind după cană, pentru că vreau să îmi pun lapte şi să plec repede de acolo, dar el mă prinde de mână cu degetele lungi şi îmi spune cu vocea joasă, dar fără să mă privească:

— Ia loc, te rog.

— Prefer să beau cafeaua singură, pe terasă.

— Plouă foarte tare.

— E acoperită.

— Te rog, Amber. Nu mai fugi de mine.

Şi atunci îşi ridică privirea spre mine şi ochii lui mă fac să tremur, amintindu-mi visul. Privirea lui este rugătoare, dar în acelaşi timp pătrunzătoare.

Mă conformez şi mă aşez pe scaunul din faţa lui.

— Nu fug de tine.

— Atunci mă eviţi. Tot aia e.

— Prefer să stau la distanţă, atâta tot.

— De ce?

— Pentru că suntem aici să avem grijă de copii, nu să flirtăm sau să ne-o tragem cu staff-ul hotelului.

Gura mi-a luat-o pe dinainte şi de îndată ce rostesc cuvintele, îmi dau seama că trebuia să mă abţin de la acest comentariu.

Colţul gurii lui se ridică şi pare amuzat de ce i-

am spus.

— Eşti geloasă?

— Nu te amăgi singur, Clay. Mereu ai fost un fustangiu, aşa că nu mă surprinde comportamentul tău de acum şi nici nu îmi pasă ce faci. Doar că mă deranjează să văd că educaţia copiilor are de suferit din cauză că fătuca asta, în loc să le vorbească despre păsări, preferă să îşi pregătească terenul de împerechere cu tine. Hai să terminăm cu excursia asta şi apoi puteţi să faceţi ce vreţi.

— Recunosc, a greşit ieri. Tocmai de aceea i-am şi atras atenţia aseară, când am avut o discuţie cu ea. I-am explicat, totodată, că nu sunt interesat de ea şi că aş aprecia dacă şi-ar focusa atenţia pe ceea ce are de făcut. A fost dezamăgită, dar cred că a înţeles.

— E clar. Azi mâncarea o să fie otrăvită.

Zâmbeşte.

— Dar de ce zici că sunt un fustangiu? Acum e rândul tău să mă judeci după nişte poze sau articole apărute prin revistele de scandal?

— Da, răspund scurt şi mai iau o gură de cafea.

— Mi-a plăcut cum s-au terminat atacurile mele. Poate şi eu o să răspund la fel.

Se referă la sărut? Privirea lui îmi spune clar că da.

— Dacă mai ai nevoie de o palmă, trebuie doar să ceri. Nu e cazul să insişti.

— Ştii că a fost prima palmă pe care mi-am luat-o în viaţa mea de la o femeie, alta decât mama?

— Ce onoare pe mine…

— Serios, Amber. Mai ai de gând să fii supărată pe mine mult timp? Nu îmi amintesc să fii genul care ţine supărare atât de mult timp.

— Şi mai exact, ce vrei să trec cu vederea?

— Păi… să le luăm pe rând: noaptea aceea petrecută împreună, sper că ţi-ai dat seama că nu aveam nici cea mai mică idee de sentimentele tale, aşa cum nici tu nu ştiai că eu te plăceam pe ascuns de mulţi ani.

Fluturii din stomac fac cuvintele să răsune ca un ecou în mintea mea. Mi-a spus asta în prima seară, dar parcă le-am şi uitat în clipa în care mi le-a rostit, pentru că în acea clipă mă durea prea tare sufletul şi sărutul lui mă făcuse să uit complet de tot ceea ce era în jurul meu şi să nu mai cred nimic din ce auzeam.

— Eu nu cred asta, răspund uşor.

— Asta e problema ta. Nu am cum să dovedesc acum, decât povestindu-ţi exact cum m-am simţit în seara aia când ai apărut cu ratatul ăla şi că nu mai ştiam cum să te iau de acolo, pentru că ştiam că voia să te ducă într-o cameră şi aş fi luat-o razna dacă, sub acelaşi acoperiş cu mine, altul ar fi pus mâna pe tine. Aşa că am căutat să mă iau de tine cu orice chestie şi atunci te-am văzut cu berea în mână. Am preferat să fiu penibil şi exagerat,

decât să te las cu el.

Nu mă aşteptam ca el să îşi amintească toate aceste detalii, atât de precis. Dacă nu i-ar fi păsat, nu ar fi reţinut toate astea. Sentimentul de îndoială încolţeşte în mine. Lui chiar îi plăcea de mine?

— Dar eu vreau să ştiu, dacă şi tu susţii că erai la fel de îndrăgostită de mine, de ce imediat după aceea te-ai dat dispărută? Am stat pe geam două zile, aşteptând să te întorci, până când a trebuit să plec la Universitate şi când m-am întors, tu deja erai mutată. De ce, Amber?

Privirea lui este caldă, dar în acelaşi timp ascunde o dezamăgire care mă surprinde. M-a aşteptat? Sunt confuză şi mi se pare că nu am băut destulă cafea ca să pot purta o discuţie atât de serioasă.

— Nu ştiu dacă mai are rost să răscolim trecutul, Clay.

— Dar eu am nevoie să ştiu, Amber.

— De ce?

— Pentru că vreau să te aud cu gura ta spunând că eram mult sub nivelul tău şi că nu doreai să ai de-a face cu mine. Pentru că eram un sărac şi tu, de fapt, căutai pe cineva mult mai bun decât mine.

— Cum poţi să spui asta?! Niciodată nu te-am privit aşa!

— Atunci fă-mă să înţeleg, măcar după 13 ani de zile, de ce ai fugit de mine după acea noapte?

— Ţi-am spus de ce! Pentru că eram îndrăgostită de tine şi mi-era frică să dau cu ochii de tine şi tu să fii nevoit să găseşti o scuză să îmi dai papucii, aşa cum făceai şi cu altele! Am vrut să mă feresc de suferinţa aceea şi am preferat să rămân doar cu amintirea celei nopţi!

Se întinde peste masă şi îmi cuprinde mâna cu a lui.

— Nu aveam nici cea mai mică intenţie să te rănesc, Amber. În noaptea aia chiar am crezut că noi doi o să fim împreună şi că vom găsi o soluţie să fim şi după ce tu plecai la Universitate, chiar dacă eram în colţuri opuse ale ţării!

Sinceritatea din glasul lui aproape că mă face să simt durerea adolescentului care era el, adolescentei care am fost şi eu… şi să simt lacrimi în ochi.

— Niciodată nu te-am uitat, Amber şi mulţi ani după aceea am vrut să devin mai bun, doar ca să fiu demn de tine.

Capitolul 11

Clay

Mâna ei mică este încă sub palma mea, care o acoperă în totalitate. Vreau să o trag mai aproape, să îi spun mult mai multe decât mărturisirea romantică a unui adolescent. Vreau să îi spun că încă sunt îndrăgostit de ea şi că mereu am fost.

Dar ea îşi trage repede mâna şi clipeşte des.

— Şi eu m-am gândit de mai multe ori la tine, Clay, zice pe un ton rece, dar asta a fost atunci. Acum suntem oameni maturi şi timpul şi-a lăsat alte cicatrici mai mari asupra noastră.

Zâmbeşte sec.

— Mă bucur că am lămurit aceste amintiri şi că acum putem fi din nou prieteni.

Ce mama dracu'? Prieteni?! Eu nu vreau asta! Eu vreau mai mult!

Mă încrunt şi mă las pe spatele scaunului, sperând că ea glumeşte. Se pare că eu vreau cam multe, iar ea nu vrea nimic.

Din păcate, zarva unor copii ne întrerupe momentul şi aceştia încep să apară unul câte unul. Ca în fiecare dimineaţă, sunt şi câţiva care au nevoie de ajutor la capitolul trezire, aşa că ne începem activitatea în ritmul fiecărei dimineţi de când suntem aici.

Doar că azi este o ploaie infernală afară, ceea ce înseamnă că trebuie să ne rezumăm la activităţile din cabană.

Cea mai mare surpriză a zilei, cel puţin pentru mine, o constituie masa de prânz şi cina. Surprins de gustul foarte bun al mâncării, nu mă pot abţine să nu îi transmit şi Theresei complimente pentru gustul inedit şi chiar să o întreb dacă azi am avut un alt bucătar. Răspunsul m-a lăsat mască atunci când mi-a spus râzând că bucătarul nu a fost altul decât Amber.

Credeam că ea este doar proprietara unor restaurante, dar se pare că are un talent extraordinar şi, din nou, mă regăsesc pierdut cu privirea spre ea, fascinat de câte calităţi poate să ascundă.

— Dar spune-mi, Clay, care este mâncarea ta preferată?

Pierdut în gândurile mele, nici nu observ că Theresa este din nou aproape lipită de mine. Chiar mă deranjează comportamentul ei şi se pare că şi în seara asta s-a auto invitat la filmul de desene animate pe care copiii îl urmăresc.

Stă agăţată de fotoliul meu, în genunchi, pe jos şi mă priveşte din nou cu ochii ei, pe care pentru prima dată îi observ cât sunt de machiaţi. Yach.

Amber nici în adolescenţă nu exagera în halul ăsta cu spoiala pe faţă. Fata asta chiar se crede atrăgătoare exagerând în halul ăsta? Plus că suntem într-o cabană în pădure, nu la club…

Pierdut în imaginea ei nu foarte plăcută, am şi uitat întrebarea.

— Poftim?

— Te-am întrebat care este mâncarea ta preferată.

Se pare că am vorbit degeaba cu ea zilele trecute, că acum o luăm de la capăt.

— Sincer, după ziua de azi, cred că orice ar găti Amber ar face să fie mâncarea mea preferată.

Poate sunt rău cu ea, dar ăsta e adevărul.

Răspunsul o face să se strâmbe.

— Da, e adevărat că găteşte bine, dar încă nu ai gustat mâncarea făcută de mine. Gătesc doar pentru ocazii speciale.

Înmormântări?!

— Foarte frumos, răspund, nedorind să dezvolt subiectul, pentru că nu mă interesează.

Dar ea nu renunţă şi se trage şi mai aproape de mine, vorbind tot în şoaptă, pentru a nu îi deranja pe ceilalţi care se uită la film.

Cu coada ochiului mă uit la Amber şi îi surprind privirea tăioasă. Ea ce mai are?

Femeile astea mă omoară. De una nu mai scap de ea, iar cealaltă pare că mă urăşte de moarte, chiar dacă eu o vreau aproape.

— Mai bine spus, gătesc pentru persoane speciale. Iar tu eşti un tip destul de special şi mi-ar face mare plăcere dacă într-o seară, după ce toată lumea merge la culcare, aş face ceva bun şi să îmi spui ce părere ai.

O iau razna.

În clipa următoare, Amber se ridică brusc de pe fotoliul ei, aproape trântind capacul micului ei laptop şi iese din încăpere.

— Theresa… Nu cred că este o idee bună, spun eu după ce amândoi o urmărim pe aceasta ieşind ca o furtună. Credeam că ne-am înţeles de zilele trecute că eu sunt aici cu treabă, dar cel mai important este că nu sunt persoana potrivită pentru tine.

— De fapt îţi place de Amber, nu?

Fac ochii mari.

— De ce spui asta?

— Pentru că am văzut cum sunteţi unul cu altul. Vă *împungeţi* mereu, dar în acelaşi timp, am văzut cum o priveşti şi… am zis să mai încerc o dată ca să fiu sigură că o placi de fapt, pe ea.

Oftez şi îmi frec fruntea cu degetele lungi. Mă ridic în picioare şi ea vine imediat lângă mine, aşteptând un răspuns, probabil.

— Eu şi Amber ne cunoaştem de când eram mici şi da, avem o poveste în trecut care mă face să îmi fie foarte greu să o uit. Mereu am plăcut-o.

— Dar ea nu te place?

— Asta cred că este deja problema mea şi a ei, îi zic rece.

Ultimul lucru pe care îl vreau este să îi explic ei relaţia mea cu Amber, pe care nici eu nu o înţeleg pe deplin.

— Da, aşa e, zice ea privindu-şi unghiile.

Doar că nu aş vrea să ai de suferit dacă ea nu simte la fel pentru tine.

Cuvintele ei îmi strâng stomacul. Normal că m-am gândit şi eu la varianta asta, dar acum, auzind aceste cuvinte, această crudă posibilitate mă loveşte foarte urât.

— Sunt băiat mare, Theresa. Sunt sigur că mă descurc indiferent de situaţie.

Zâmbeşte, dar îmi dau şi eu seama că este un zâmbet forţat.

— Oricum, dacă ai nevoie de ceva, eu sunt aici.

— Mulţumesc, dar cred că aş aprecia mai mult dacă ne-am axa atenţia pe copii şi nu pe alte prostii.

Poate cuvintele mele sunt prea dure, dar nu mă interesează. Nu am starea necesară acum să o menajez şi chiar aş prefera dacă m-ar lăsa dracu' în pace.

Sunt aici pentru a avea grijă de cei 8 copii. Asta este cel mai important.

Cât despre femei, în ochii mei este doar Amber, cu care ştiu că încă mai am de lămurit nişte lucruri, dar o voi face în timpul liber.

— Eu cred că am să mă retrag, zice Theresa, mascând cu greu dezamăgirea. Dar aş vrea să te îmbrăţişez şi să îţi urez baftă, înainte de a pleca.

Îşi întinde braţele spre mine şi chiar dacă nu îmi face plăcere, îi răspund foarte rece la îmbrăţişare, iar în clipa aceea Amber intră şi rămâne blocată în uşă o clipă, apoi continuă spre fotoliul ei.

O îndepărtez imediat pe Theresa. Prost să fiu să nu îmi dau seama că astfel de gesturi nu mă vor ajuta în veci să o cuceresc pe Amber care, după ce copila asta pleacă, nu se mai uită nicio secundă în direcţia mea.

Şi pare foarte, foarte nervoasă, după cum tastează.

— Eşti bine? o întreb încet, fotoliul meu fiind

la nici doi metri de al ei, iar copiii sunt mult mai în faţă, pe canapea sau pe multe pături şi perne întinse pe jos.

Ea nu răspunde. Ca şi când nici nu m-a auzit.

— Amber? insist calm.

— Am treabă, Clay. Ce vrei?

E tăioasă şi nu mă surprinde.

— Să văd ce mai faci.

— Minunat fac. Încerc să termin ce am de făcut.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Eu nu am nevoie de ajutor. Dacă te plictiseşti, du-te la Theresa, că te aşteaptă.

— Nu mă aşteaptă.

— Bine, Clay. Cum zici tu.

Chestia asta începe să mă enerveze. Chiar nu mă crede deloc?

Eram sigur că o să interpreteze greşit faza de mai devreme, dar chiar mi se pare că se poartă ca un copil mic şi chiar şi copiii din faţa noastră s-ar fi comportat mai matur decât ea în situaţia asta.

Afară încă plouă de rupe şi nu pot să o scot din cameră, să lămuresc cu ea o dată pentru totdeauna toată povestea asta, fără să fim auziţi de cineva.

Până se termină filmul şi toţi copiii sunt în camerele lor, sunt deja un car de nervi de la toată situaţia asta.

Stau în camera mea şi aştept să aud uşa care să mă anunţe că Mina a ieşit din camera mamei ei

şi s-a dus sus.

După ce fac verificarea finală şi mă asigur, ca în fiecare seară, că toţi sunt în paturile lor şi tot parterul este gol, bat la uşa lui Amber cu pumnul.

Deschide la fel de nervoasă şi mă priveşte încruntată.

— Ce dracu’ mai vrei, Clay?

În clipa asta nu ştiu care dintre noi e mai furios.

— Să lămuresc două chestii cu tine. Prima este că nu am nicio treabă cu copila aia cu care azi din nou a trebuit să am o discuţie ca să mă lase în pace şi a doua chestie este că eu nu am nici cea mai mică intenţie de a fi doar prieten cu tine. Şi sunt sigur că nici tu nu vrei asta.

Face ochii mari, în timp ce eu stau în faţa ei cu mâinile în şolduri, dominând-o total. Este atât de mică pe lângă mine şi simt cum tot sângele îmi fierbe în corp, doar privindu-i părul în valuri care-i încadrează faţa mică şi ochii gri ce ascund o furtună mai periculoasă decât cea de-afară. Este îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou strâns pe formele ei minunate, scoţându-i în evidenţă sânii plini, în spatele căruia sfârcurile ei întărite sunt tot mai vizibile. Să fiu al dracu’ dacă mai am nevoie de altă dovadă că şi ea mă doreşte aşa cum şi eu o doresc.

— Şi ce te face să crezi că eu nu vreau să fim doar prieteni?

— Comportamentul tău de femeie geloasă!

— Eu? Geloasă? pufneşte într-un râs forţat. Nu te umfla în pene prea tare, Clay.

— Amber, încetează să mai negi, pentru că tot corpul tău te trădează.

Îmi urmăreşte privirea şi imediat îşi acoperă pieptul cu braţele, încrucişându-le.

— Este frig.

— E al dracu' de cald în cabană. Tu mă vrei.

— Nu, zice fără pic de convingere.

— Zici „nu", dar ochii tăi spun altceva.

Fac un pas spre ea, intrând în cameră.

— Vreau să te simt aproape, Amber. Încetează să mă mai respingi pentru că şi tu vrei asta la fel de mult ca mine.

Capitolul 12

Amber

Sunt cuprinsă de braţele lui, mă simt mică şi protejată de corpul acesta masiv. Nu pot să opun rezistenţă, iar imediat buzele lui le găsesc pe ale mele şi toţi dracii mei dispar în clipa în care gurile noastre se ating.

Stă cu buzele presate de ale mele, până se asigură că nu opun rezistenţă, iar apoi îmi suge încet buza de jos, umezind-o cu limba şi apoi muşcând-o. Este extrem de senzual, lăsându-mă să îi simt mirosul parfumului masculin, în timp ce cad pradă jocului buzelor lui, gustându-l la rândul

meu.

Mâna lui se pierde prin părul meu şi mă trage mai aproape, făcându-mă să mă ofer buzelor lui tot mai flămânde, limbii lui care îmi explorează fiecare colţ al gurii, iar eu, în acelaşi timp, i-o gust pe a lui şi un geamăt de plăcere îmi scapă, când îi simt mâinile de pe fundul meu cum mă ridică de pe podea şi eu îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui. Nu îmi dau seama când se deplasează prin cameră şi mă trezesc aşezată pe salteaua moale a patului, iar corpul lui mare peste mine.

— Să nu mai fugi de mine, Amber, îmi spune, continuând să mă sărute pe gât.

— Doar dacă te opreşti.

— Nu vreau să mă opresc niciodată.

Şi mă priveşte adânc în ochi, făcându-mă să înţeleg cât de serios este şi, totodată, să citesc dorinţa puternică care vibrează la fel de tare ca a mea.

De ce să mai fug când mă simt atât de bine în braţele lui? Am uitat tot conflictul şi tot ce îmi doresc acum este să îl simt.

— Te vreau, Clay, şoptesc încet.

Răspunsul lui este un sărut posesiv, dar senzual, care mă face să simt fiori fierbinţi în tot corpul. Atingerile lui sunt tăciuni aprinşi ce-mi ard pielea, oferindu-mi o tortură minunată, iar printre buzele noastre lipite îmi ies sunete de plăcere, când mâna lui îmi strânge sânul peste tricoul subţire.

Îmi arcuiesc spatele sub atingerile lui, oferindu-mă cu totul, dar ceva îmi aminteşte că sunt în camera mea şi oricând Mina ar putea intra.

— La tine în cameră, spun repede, nedezlipindu-mi buzele în întregime. Nu vreau să ne găsească Mina.

— Corect, spune şi imediat mă simt din nou ridicată de pe pat şi purtată de braţele lui până în camera alăturată.

Mă lasă pe pat şi imediat începe să îmi sărute vena care pulsează cu putere pe gât, trecând cu limba peste ea şi mâna lui îşi reia asaltul asupra sânului meu, masându-l şi tachinându-mi sfârcul întărit, la început cu degetele şi mai apoi cu gura mi-l suge şi mi-l muşcă prin tricoul subţire. Apoi, încet, mâna lui coboară peste abdomen, trasând aceleaşi linii de foc pe corpul meu şi se opreşte la nasturele pantalonilor scurţi pe care îl desface şi apoi trage de fermoar, descoperindu-mi lenjeria din dantelă albă.

Mă muşcă delicat de sfârc, de ajuns să mă facă să gem din nou şi îmi afund degetele în părul lui moale, trăgându-l mai aproape, îndemnându-l să continue aşa cum ştie atât de bine.

Îi simt degetele cum se strecoară în spatele lenjeriei şi rămân fără aer când îmi descoperă locul acela fierbinte şi tot mai dornic să îl simtă.

— Mă înnebuneşti, mârâie printre dinţi, mutându-şi buzele peste celălalt sân, strângându-l în palma lui mare.

Trage de marginea tricoului şi, pentru că doar o mână o are liberă, îl ajut să mă elibereze de el şi rămân astfel doar în pantalonii scurţi.

Colţul gurii lui se ridică plin de încântare când îmi zăreşte pe coaste, lângă sânul stâng, tatuajul format din cinci steluţe, caracteristic mie şi prietenelor mele.

Limba lui îmi linge tatuajul, continuă pe sân şi, în acelaşi timp, degetele lui tot mai curajoase mă pătrund în miezul meu fierbinte, făcându-mă să mă arcuiesc toată. Gem şi strâng între degete cearşaful din jur.

Sunt crucificată sub el, abandonată atingerilor lui ameţitoare şi nu îmi vine să cred că din nou el îmi dovedeşte că este singurul bărbat care ştie cum să mă atingă, astfel încât corpul meu să se simtă în orice clipă la limita extazului.

Degetele lui intră şi ies din mine, mai repede şi mai repede, frecându-mi cu podul palmei clitorisul tot mai sensibil şi, tot acest joc voit, mă face să pierd ritmul respiraţiei, să fiu tot mai conştientă de gura lui care îmi suge sânii şi îmi tachinează sfârcurile cu dinţii, de mâna lui băgată în pantalonii mei scurţi şi de degetele care îmi ating cele mai sensibile puncte.

Şi tot corpul meu reacţionează şi este cuprins de fiori de foc, care îmi aprind toate venele şi se concentrează acolo unde mâna lui îmi tachinează clitorisul tot mai repede şi explodez într-un orgasm puternic care îmi face corpul să tremure.

Gura lui pune din nou stăpânire pe a mea, în timp ce degetele se opresc din mişcările lor dibace şi mă mângâie până când respiraţia îşi recapătă un ritm mai normal.

Dar vreau mai mult, iar acum e rândul meu să trag de tricoul lui şi imediat şi-l trage peste cap. Stând în genunchi în faţa mea, nu pot să nu mă uit la corpul lui puternic, la braţele groase şi la pieptul lipsit de păr, la abdomenul perfect care se termină cu un V încordat, ce se pierde sub fermoarul blugilor. Îmi întind degetele şi conturez formele lui delicioase şi ridicându-mă în fund, în faţa lui, îi sărut pieptul, umărul, apoi din nou pieptul, lingând sfârcul lui plat, în timp ce cu degetele continuu să-i explorez corpul puternic.

Îşi trece degetele prin părul meu şi geme încet, încurajându-mă să continui. Pielea lui uşor sărată, are un gust şi un parfum masculin, caracteristic unui bărbat ca el. E delicios.

Nu am parte de acest moment prea mult, pentru că îmi ridică faţa spre el şi începem din nou să ne sărutăm cu poftă. Mă acoperă cu corpul lui până când mă întinde înapoi pe pat şi în câteva secunde scăpăm de restul hainelor, iar el îşi pune un prezervativ.

Nu intră în mine. Continuă să mă sărute şi să îmi atingă sânii, în timp ce penisul lui extrem de tare se freacă încet de intrarea mea umedă.

— Nu vreau să mă grăbesc, iubito, îmi şopteşte, dar te doresc atât de tare încât simt că

îmi dau drumul doar sărutându-te. Eşti perfectă, Amber. Perfectă pentru mine.

— Oh, Clay, las cuvintele să îmi plece dintr-o răsuflare. Te rog…

— Ce mă rogi, iubito?

Tonul jucăuş mă face să îl muşc încet de buză.

— Să intri în mine…

Mă sărută imediat cu aceeaşi posesivitate caracteristică şi îl simt cum intră în mine, îl simt cât e de mare şi cum îmi atinge toate punctele erogene prin penetrarea lui. Iese şi intră din nou, de data asta mai cu forţă, în timp ce limba lui îmi explorează gura şi apoi se mută pe gât, jucându-se cu lobul urechii pe care îl prinde cu dinţii şi-şi lasă respiraţia caldă să îmi mângâie pielea.

Atingerile lui sunt blânde, dar posesive, erotice şi pline de pasiune. Mă pătrunde tot mai adânc, iar atingerile lui sunt tot mai fierbinţi. Ne sărutăm şi ne explorăm trupurile aprinse prin atingeri ameţitoare. Eu îmi trec unghiile pe spatele lui încordat, el îmi strânge carnea de pe pulpă cu palma lui mare, ridicându-mi genunchiul mai sus şi penetrându-mă mai adânc, mai repede, mai puternic.

— Da, Clay, îl încurajez când simt că sunt tot mai aproape. Nu te opri!

Măreşte ritmul şi corpul meu se aprinde din nou sub atingerile şi mişcările lui halucinante şi în intensitatea copleşitoare a momentului ştiu că îmi înfig unghiile în spatele lui, iar el geme de plăcere

şi mă pătrunde tot mai repede.

— Da, iubito! Amber…

Şi explodăm amândoi în acelaşi timp.

Lungi clipe după aceea suntem încă îmbrăţişaţi, ştiu că şi el este la fel de uimit de cât de bine a fost. Eu sigur sunt. Mă cuibăresc mai aproape de pieptul lui şi mă strânge în braţe într-un mod protector, sărutându-mi tâmpla.

Şi atunci îmi dau seama că nu am simţit nicio clipă că am făcut sex. Noi cred că am făcut dragoste.

Clay

Nu credeam că o s-o mai am vreodată în braţele mele. Nu credeam că o să mă mai simt vreodată atât de fericit că ea este lângă mine.

Ca acum 13 ani, ceea ce simt pentru ea mă copleşeşte pentru că se simte atât de bine.

Pielea ei fină lipită de a mea, respiraţia caldă pe pieptul meu, părul moale răsfirat peste braţul meu, picioarele noastre încolăcite, este cel mai perfect moment pe care l-am trăit vreodată… şi tatuajul acela micuţ care m-a luat prin surprindere într-un mod plăcut, necrezând vreodată că ea îşi va marca trupul frumos astfel…

Pulsez din nou de dorinţă. Nu mă satur de ea.

Îi ridic chipul spre întâmpinarea buzelor mele şi din nou o sărut cu poftă. Este delicioasă. Dar de data asta vreau să o gust toată.

— Nu mă satur de tine, îi şoptesc printre sărutări.

— Nici nu cred că vreau să te saturi… răspunde cu vocea plină de dorinţă.

Abandonez cu greu buzele moi şi îmi continuu degustarea corpului ei pe gât, trasând vena subţire cu limba, continuu spre sâni, între ei, pe ei. Pe tatuaj. Îi cuprind sânii în palmă… se simt minunat de fini şi nu mă satur să îi ling şi să îi muşc uşor sfârcurile întărite, iar de fiecare dată gestul o face să îşi arcuiască spatele, făcându-mă să simt că mi se dăruieşte cu totul. Că este a mea. Urmează abdomenul. Limba mea îi atinge buricul, dar drumul meu nu se opreşte pentru că sunt nerăbdător să fiu între picioarele ei, să îi gust adevărata dulceaţă, aşa că mă cuibăresc între pulpele ei subţiri şi îmi trec limba peste labiile ei umflate de dorinţă. Îi simt gustul excitaţiei şi sunt cucerit total.

Nu cred că am gustat vreodată o femeie care să mă facă să simt că, din clipa asta, nu mai vreau să gust altceva. Dar ea este Amber, singura femeie care a trezit în mine sentimente mult mai profunde, aşa că mă aşteptam la acest efect asupra mea.

O ling din nou şi geme, iar sunetele ei îmi alimentează pofta şi nevoia de a continua. O tachinez cu limba şi îi sug clitorisul, iar lichidul excitaţiei ei este tot mai dulce. Aduc în joc un deget care continuă să facă cercuri peste clitorisul

ei, în timp ce o pătrund cu limba de câteva ori. Apoi fac schimb şi o penetrez cu degetul, acordând atenţie clitorisului pe care îl ling şi îl muşc încet.

— Oh, Clay, îi aud vocea răguşită. Mă înnebuneşti!

Cuvintele ei sunt ca rouă dimineţii, iar acum plăcerea ei este totul pentru mine. O pătrund cu două degete acum, tot mai repede, tot mai adânc, iar limba mea continuă să sugă şi să se joace cu clitorisul ei tot mai umed.

Nu mă satur de ea. O devorez cu gura şi o penetrez tot mai adânc cu degetele mele, până când îi simt tot corpul cum se încordează, cum se strânge şi cum explodează de plăcere. O ling uşor până când convulsiile corpului ei se liniştesc şi ştiu că trebuie să intru în ea. Acum.

După ce îmi pun rapid un prezervativ, mă ridic deasupra ei, poziţionându-mi penisul erect şi dureros de tare la intrarea în ea şi mă înfig cu putere.

Gemem amândoi de plăcere când sunt cu totul în ea şi nu ne mai pasă dacă cineva ne aude. Se simte prea bine. E caldă, umedă, strâmtă şi fiecare secundă în ea se simte ca în Rai. Ies şi o pătrund din nou şi continuu acest joc în timp ce ea îşi mişcă şoldurile în acelaşi ritm pentru a face contactul şi mai adânc. Mă înnebuneşte.

Degetele ei subţiri îmi zgârie spatele şi coboară pe fese, pe care le cuprinde şi mă împinge

spre ea, făcându-mă să măresc ritmul. Mă pierd în ea. Tot mai adânc, tot mai repede şi inevitabilul se produce şi din nou terminăm amândoi în acelaşi timp.

Femeia asta este perfectă pentru mine.

Mă prăbuşesc lângă ea, scăpând repede de prezervativ şi, din nou, o lipesc de pieptul meu, ţinând-o prizoniera îmbrăţişării mele.

Este a mea.

Capitolul 13

Clay

Am picat amândoi epuizaţi într-un somn adânc în doar câteva minte. Ea în braţele mele era tot ce îmi doream. Şi visele au continuat să mă poarte într-o lume fericită. A noastră.

Simţind cum lumina dimineţii se strecoară printre draperiile netrase, am zâmbit, căutându-i corpul cald, de care doream să mă lipesc.

Dar lângă mine locul era gol.

Deschid brusc ochii şi nu este. Nu este lângă mine, nu este în cameră, nu mai sunt hainele ei. Nimic.

Ce mama dracu'?! Iar a fugit?!

Amber

Braţele lui groase erau încolăcite în jurul meu

ca o caracatiţă, când am simţit că îmi este foarte cald şi că am nevoie de câţiva centimetri de răcoare. Dar visul care m-a trezit de fapt, încă îmi bântuia gândurile şi acum eram îngrijorată.

O visasem pe Mina supărată, că mă căuta în cameră şi eu nu eram.

M-am dat jos încet din pat, din fericire fără să îl trezesc pe bărbatul minunat de lângă mine, care dormea atât de liniştit. L-am privit câteva clipe înainte să ies din cameră şi nu m-am putut abţine să nu mă gândesc cum ar fi să mă trezesc în fiecare dimineaţă alături de el. E atât de frumos…

Zâmbesc.

Este puţin trecut de 6 dimineaţa, aşa că am cel puţin d oră de pierdut până primele persoane încep să mişune. Fac un duş, mă îmbrac într-un maiou negru peste care îmi pun o cămaşă albastră în carouri pe care o leg în talie. Îmbrac şi o fustă lungă până la genunchi, în faţă, iar în spate mai lungă, îmi iau o pereche de ghetuţe şi mă îndrept spre sala de mese, după o cafea.

Este linişte şi mă uit la ceas. Aproape 07: 00. Oftez.

Cafeaua nu e făcută, dar din fericire sunt familiarizată cu bucătăria, aşa că mă duc să o fac. Pregătesc mai multă, pe care o aduc în sala de mese, pentru că ştiu că şi Clay o să vrea.

Deodată, uşa se deschide şi aproape mă sperie intrarea furtunoasă a lui Clay, cu părul ciufulit, un tricou negru şi o pereche de pantaloni scurţi.

Arată de parcă tocmai a căzut din pat. Dar privirea lui e confuză… nervoasă.

— Ai plecat. Din nou.

Mă uit ciudat la el, pentru că nu înţeleg la ce se referă. Dar imediat îmi dau seama că se referă la faptul că nu eram lângă el când s-a trezit.

Zâmbesc cu calm şi mă apropii de el cu cana mea de cafea, pe care i-o întind.

— Ia o gură de cafea şi apoi sărută-mă.

Clipeşte des, dar privirea lui este încă tăioasă.

— De ce ai plecat? Aveam oricum alarma pusă să sune înainte ca toată lumea să se trezească.

— Nu am vrut să te sperii. Nici nu m-am gândit la asta, iartă-mă. Am avut un vis ciudat, cum că Mina mă căuta supărată prin cameră şi eu nu eram, de aia nu am mai avut stare.

Oftează. Apoi îmi acceptă cana de cafea şi ia o gură. Scoate un sunet de apreciere şi privirea lui acum e mult mai blândă.

— Te-ai trezit de mult timp?

— Pe la 6.

— Trebuia să mă trezeşti şi pe mine.

— Dormeai prea frumos. Plus că am vrut să te odihneşti.

— Ai planuri mari cu mine pentru la noapte?

Rămân puţin cu gura căscată. Nu mă refeream la asta, dar e un mod bun de a privi intenţia mea. Dar el imediat trage aer în piept şi vorbeşte repede:

— Adică nu vreau să crezi că fac presiune şi în

niciun caz nu vreau să crezi că încerc să forţez ceva. Doar că…

Face o pauză, oftează din nou trecându-şi o mână prin păr şi punând cana pe o masă alăturată.

— Amber, îmi place de tine. Întotdeauna mi-a plăcut. Iar azi-noapte a fost ceva prea wow ca să ignori sau de care să fugi, ca acum 13 ani. Eu nu vreau asta.

— Nu am fugit de tine, Clay, îi zic cu blândeţe. Şi nici nu vreau asta. Cât despre deseară…

Mă apropii de el cât să îmi audă vorbele pe care i le şoptesc.

— Sunt sigură că o să fie la fel de wow.

Ochii îi sclipesc şi imediat îmi cuprinde talia cu braţul lui puternic şi mă lipeşte de pieptul tare. Apoi mă sărută şi limba lui imediat îmi gustă aroma de cafea pe care şi eu o simt pe buzele lui. Îmi agăţ mâinile de braţele lui şi mă bucur de sărutul acesta care îmi aprinde corpul.

— Te vreau deja, şopteşte printre buzele noastre lipite. Cum dracu’ o să rezist până diseară cu tine atât de aproape şi atât de apetisantă?

O uşă pe undeva prin bucătărie ne atenţionează că cei de acolo încep să îşi facă apariţia.

— Sunt sigură că la fel de greu o să îmi fie şi mie. Tu nu te uiţi cum arăţi?

Mă îndepărtez de el şi mă strâmb în glumă.

— Era să vin doar în cearşaf, doar ca să te găsesc mai repede, replică Clay, ridicând colţul

gurii cu subînţeles.

Îmi trec mâinile peste faţă.

— Acum, toată ziua o să îmi imaginez corpul ăsta doar cu un cearşaf în jurul taliei.

— Iar eu o să mă gândesc la ce mi-ai face dacă m-ai vedea aşa.

— Clay…

Dau să mă apropii din nou de el, dar vocile din camera alăturată ne opresc.

— Eu îmi încep dimineaţa cu un duş rece. Foarte rece, zice şi mă sărută rapid pe buze. Apoi vin să ne bem cafeaua împreună, în linişte, până apar copiii.

— Te aştept aici, îi zic când se îndreaptă spre ieşire.

Se întoarce spre mine şi îmi face cu ochiul. Şi iese repede.

Toată ziua jucăm un joc continuu al atingerilor ascunse, al sărutărilor furate după uşă, al privirilor pline de dorinţă. Un joc care face ca temperatura dintre noi să crească considerabil.

După-amiază avem parte de un soare frumos, iar ploaia se pare că ne-a lăsat să ne bucurăm de mica vacanţă. Profităm de vremea frumoasă, iar Clay propune mai multe jocuri la care să participăm şi noi alături de copii.

Sunt amuzante şi antrenante, mai ales pentru cei mici, care par extrem de încântaţi. Plus că toţi par fascinaţi de domnul profesor şi îl ascultă cu atenţie de fiecare dată. Inclusiv Mina.

Pe seară apuc să stau câteva minute cu ea şi îmi povesteşte cu interes diferite lucruri aflate de la ceilalţi copii despre şcoală, despre profesori.

Pare cu adevărat încântată, atât de colegi, cât şi de ce se pare că o aşteaptă la noua şcoală.

De mult timp nu am mai văzut-o atât de fericită şi asta mă bucură extrem de tare.

Când filmul copiilor începe, îmi reiau activitatea cu micul laptop în braţe. Dar privirea lui asupra mea mă de focusează constant. Abia atunci realizez că fotoliul lui era mult mai aproape de al meu, nici măcar un metru între ele.

— Ai mutat tu astea? îi spun încet.

— Da, rânjeşte. Să fiu mai aproape de tine.

Chicotesc.

— Plus că voiam să fiu sigur că nu ne aud copiii.

Mă uit la micii zăpăciţi care sunt deja captivaţi de filmul cu un dragon negru şi foarte frumos.

— Riscul este la fel de mic ca înainte. Adică nici nu existăm pentru ei acum.

— Nu vreau să risc. Nu aş fi putut să îţi strig de la câţiva metri că toată ziua mi-am imaginat cum îmi strecor mâinile pe sub fusta ta largă, cum îţi mângâi interiorul coapselor şi cum îţi dau jos chiloţii, iar apoi, fără alte ezitări, cum intru în tine, în timp ce tu eşti încolăcită în jurul meu.

Gura mi se usucă şi înghit în sec, cu greu. Imaginea descrisă mă excită, doar pentru că mi-a descris-o în câteva cuvinte, iar acum îmi doresc să

rămânem cât mai repede singuri şi să transformăm fantezia în realitate.

— Durează mult filmul ăsta?

Oftează.

— De ajuns cât să fii pregătită pentru o noapte lungă.

— Eşti rău… şoptesc bosumflată, când el se întoarce la cartea lui.

— De ce? întreabă nevinovat, dar ochii lui ştiu că nu este deloc aşa.

— Pentru că m-ai aprins şi acum dracu’ se mai concentrează pe muncă.

— Eu am fost aşa toată ziua, păpuşă. Cu erecţia pe jumătate atâta timp, încât acum mă doare.

— Aşa meriţi.

— Tot eu?

— Da, pentru că acum sufăr şi eu.

Mustăceşte şi nici eu nu îmi pot ascunde amuzamentul. Aşa că pun la cale un plan.

Mă duc la baie şi îmi scot chiloţii, apoi ies repede cu ei în pumn.

Inima îmi bate cu putere pentru că nu am făcut niciodată aşa ceva. Este un joc nebunatic şi el mă face să mă simt aşa jucăuşă. Şi îmi place.

Mă reaşez pe fotoliul meu din nou urmărită de privirea lui de prădător şi îmi întind mâna spre el. El imită gestul şi îşi primeşte cadoul, fără să îşi dea seama ce este, până când îşi deschide pumnul în poală şi chiloţii mei mici din dantelă, roz pal, se

dezvăluie printre degetele lui.

Îşi muşcă buza de jos şi imediat privirea lui animalică şi plină de poftă se aţinteşte asupra mea.

— Tu eşti hotărâtă să mă omori, femeie…

Respiraţia lui este tot mai precipitată, în timp ce inima mea bate mai tare decât înainte, văzând privirea lui care mă face să îl doresc tot mai mult.

Capitolul 14

Clay

Am avut o mulţime de femei la viaţa mea, de toate felurile, de toate tipurile, mai experimentate sau mai puţin experimentate, dar niciuna nu a trezit în mine sentimente şi dorinţe aşa cum o face femeia asta minunată din faţa mea.

Toată ziua am fost cu gândul la ea, la trupul ei micuţ şi fin, la cum se mulează în braţele mele, la gustul ei şi sunetele dulci pe care le scoate când o gust. Toată ziua am fost excitat şi mi-am dorit ca noaptea să vină mai repede şi să o am din nou în braţele mele.

Dar acum am în mâna mea chiloţii ei, iar gândul că ea acum nu mai are lenjeria pe ea, mă înnebuneşte. Mă omoară. Cum să mai rezist eu o oră jumătate până când copiii pleacă în camerele lor?

Sângele fierbe în mine, iar eu sunt excitat la

maxim, încât blugii îmi provoacă durere la cât de tare mă strâng.

Amber a mea joacă murdar. Erotic, dar murdar.

Sub privirea ei lascivă, mă las pe spatele fotoliului şi îi miros bucata de material din mâna mea. Buzele ei se întredeschid şi pieptul i se ridică tot mai repede din cauza respiraţiei tot mai agitate. Privirea ei îmi spune că este la fel de excitată ca mine.

Sunt conştient că sunt copiii în încăpere cu noi şi nu este deloc moral ceea ce fac, aşa că mă ridic şi mă îndrept spre ieşire, şoptindu-i pe un ton poruncitor.

— Vino.

După două secunde în care pare că rămâne blocată pe fotoliu, se ridică şi mă urmează. Cum ieşim din cameră o iau de mână şi o conduc afară pe verandă, cât mai departe de încăperea în care rulează filmul.

O lipesc de peretele din lemn şi o sărut cu o poftă nebună. Îmi răspunde cu aceeaşi intensitate şi mâinile ei mici se agaţă de umerii mei, se pierd prin părul meu, în timp ce ale mele îi explorează sânii, talia subţire, fundul. Şi îmi strecor mâna pe sub fusta ei largă, exact ca în fantezia mea şi mă duc ţintă la locul ei umed şi extrem de fierbinte, îi frec umezeala, udându-mi degetele şi apoi îmi bag două degete în miezul ei strâmt şi geme în gura mea, care îi acoperă sunetele de plăcere.

— Amber, te vreau ca un nebun… şoptesc şi degetele mele ies din ea şi intră din nou. Nu puteai să mai aştepţi o oră?

Geme din nou.

— Dar tu puteai?

— La dracu', nu.

— Oh, Clay… Copiii…

— Ştiu, iubito…

Îmi desprind buzele de ale ei, dar rămânem cu frunţile lipite. E vocea raţiunii, chiar dacă şi eu ştiam că trebuie să aşteptăm şi să nu riscăm ca ei să ne vadă. Odată auzite cuvintele ei, ştiu că trebuie să mai aştept puţin. Măcar o oră.

O sărut din nou, în timp ce îmi scot degetele din ea, mângâind-o uşor.

— Tu chiar eşti hotărâtă să mă omori.

— Nici tu nu eşti mai prejos, frumuşelule.

Ne zâmbim amândoi, în speranţa că gura de aer rece, de care suntem conştienţi acum, o să ne mai potolească sângele care fierbe.

— Hai să intrăm! Nu rezolvăm nimic stând atât de aproape sub clar de lună, zice chicotind.

Nu mă pot abţine şi o sărut din nou, mai scurt de data asta, apoi intrăm înapoi în cabană, resemnaţi cu greu că trebuie să mai aşteptăm.

Dar aşteptarea e grea.

Tensiunea nu a dispărut deloc, ba din contră, suntem şi mai conştienţi de ea.

Oftăm în tăcere, ne privim cu poftă pe sub sprâncene, ea îşi muşcă buza de jos, iar eu din

când în când încerc să îmi ajustez pe ascuns erecţia din pantaloni.

O oră trece la fel de greu ca o veşnicie, iar eu, în mintea mea nebună, pare că încă îi simt gustul dulce pe degetele mele, chiar dacă între timp m-am spălat pe mâini. Chiar sunt nebun după ea.

După ce îmi fac obişnuitul rond de noapte şi mă asigur că toţi copiii sunt în paturile lor, mă întorc la parter, unde bat încet la uşa ei.

Dar nu răspunde.

Mai bat o dată, dar aceeaşi linişte. Panica mă cuprinde.

Mă uit în jur şi atunci observ lumina care se vede prin uşa foarte puţin deschisă a camerei mele. Nu îmi amintesc să fi lăsat becul aprins.

Aşa că deschid uşa şi sunt foarte plăcut surprins de prezenţa frumoasă care mă aşteaptă pe pat. Este încă îmbrăcată, dar nu pot să spun că sunt dezamăgit, pentru că astfel am ocazia să îmi despachetez singur cadoul.

Mă reazem de uşă şi o admir. S-a descălţat şi a scăpat de cămaşă, rămânând doar în fustă şi maiou. Stă pe marginea patului, rezemându-se în palme. Iar privirea îi este plină de dorinţă, după cum văd că îmi analizează corpul, la rândul ei.

Aşa că îi ofer un spectacol, trăgându-mi peste cap tricoul, apoi îmi duc mâinile la încheietoarea blugilor şi o văd cum îşi muşcă buza de jos. Desfac încheietoarea, dar nu îi dau jos, însă las să se vadă destul de mult din partea frontală a chiloţilor mei

şi, totodată, umflătura tot mai evidentă.

Mă apropii de ea şi mă aplec spre buzele ei pe care le sărut încet, stăpânindu-mi cu greu dorinţa mistuitoare. Apoi mă desprind de acele buze apetisante şi mă las în genunchi în faţa ei şi încet îi ridic marginea fustei, presărând sărutări pe fiecare centimetru de piele fină care mi se dezvăluie.

Se întinde pe spate şi îi ridic genunchii peste umerii mei, fiindu-mi mult mai accesibil acum locul ei intim pe care doresc să îl sărut. Şi o gust, o ling acolo între picioare, bucurându-mă de gustul ei şi de gemetele erotice care îmi răsfaţă urechile şi îmi vibrează puternic în pantaloni.

Îi ling clitorisul şi limba mea îl încercuieşte continuu, iar după ce adaug jocului şi două degete în miezul ei fierbinte, din nou îşi arcuieşte spatele şi în scurt timp, după ce măresc ritmul de pătrundere al degetelor mele, îşi dă drumul în acordurile cele mai senzuale care îi scapă printre buzele întredeschise.

Îmi place la nebunie să intru în ea imediat după ce ea îşi dă drumul, când e încă umedă şi încordată datorită orgasmului, aşa că îmi trag repede peste şolduri blugii şi chiloţii şi mă înfig în ea tot, lung şi tare şi din nou simt că sunt în Rai.

Toată dorinţa acumulată pe durata întregii zile îmi înceţoşează mintea şi nu mai pot să mă abţin.

— O să fie scurt şi în forţă, iubita mea, îi şoptesc. Te vreau ca un nebun!

— Da, Clay! Dă-mi-o tare!

Dumnezeule, femeia asta e un înger pervers şi în clipa asta sunt sigur că o vreau toată viaţa lângă mine.

Îmi înfig degetele în şoldurile ei şi ea se agaţă de umerii mei, în timp ce o pătrund tare şi simt cum se strânge în jurul meu de fiecare dată şi mă absoarbe tot mai adânc. Îi regăsesc gura şi încep să o sărut cu poftă, muşcându-i buza de jos şi ea pe a mea, în disperarea sărutului nostru plin de pasiune, alimentat de ritmul nebun al şoldurilor mele care mă fac să simt cum un orgasm puternic se construieşte în mine, dar în acelaşi timp simt şi corpul ei, gemetele ei tot mai puternice.

Când se încordează toată şi o simt cum se strânge în jurul penisului meu, care o pătrunde tot mai în forţă, ştiu că este momentul ei de maximă plăcere, care mă face şi pe mine să îmi dau drumul în unul dintre cele mai cutremurătoare orgasme din viaţa mea.

Mă întind lângă ea şi o iau în braţe, pentru a-mi recăpăta suflul pierdut. Apoi o sărut pe buze, sugându-i buza de jos, dezmierdându-i limba şi încep să presar mici sărutări liniştite pe obrajii ei, pe nas, pe frunte, pe ochi.

— Prea dur? o întreb încet, când privirile noastre se regăsesc.

— Mi-a plăcut. A fost foarte intens, răspunde zâmbind.

— Se adunase prea multă poftă de-a lungul

zilei… nu mai puteam să mă abţin. Şi oricum avem toată noaptea la dispoziţie.

Mă sărută scurt pe buze.

— Aşa e. Poate reuşim să ne potolim pofta şi mâine să ne purtăm ca doi oameni normali.

— Azi nu ne-am comportat?

Ridică ironic din sprânceană şi încep să râd.

— Mda… Ai dreptate.

O sărut din nou, dar puţin mai senzual şi deja simt cum din nou mă întăresc.

— Dar nu am ce să fac dacă nu mă satur deloc de tine şi te vreau non-stop.

Buzele mele îi regăsesc clavicula, iar cu o mână îi ating delicat sânul, strecurând-o prin decolteul maioului, pe sub sutienul subţire.

— E de ajuns să mă atingi şi iau foc, îmi şopteşte. Mereu ai avut efectul ăsta asupra mea.

— Iubito, la fel te simt şi eu. Însă, ce e mai rău e că eu nu trebuie decât să te privesc şi sunt instant excitat. Şi atunci când am venit la tine la uşă, de aceea eram atât de nervos, pentru că imediat cum te-am văzut pe geam ai trezit în mine ceva ce nu puteam controla.

Chicoteşte.

— Recunosc, prezenţa ta nu a rămas indiferentă nici pentru mine, dar eram prea nervoasă pe cuvintele tale încât să mă gândesc la tine în acest fel. Cu toate astea, ai reuşit să mă afectezi.

— Te-am supărat rău, atunci?

— M-ai trezit, Clay. M-ai făcut să mă gândesc din nou la tine.

Îi zâmbesc mândru.

— Mă bucur să aud asta.

— Şi eu mă bucur că ai avut efectul ăsta asupra mea.

Mă sărută şi mă las condus de ea de data asta.

Capitolul 15

Amber

De data asta eu conduc. Gura mea îl tachinează şi simt cum se aprinde din nou, iar eu deja simt cum sunt tot mai fierbinte între picioare.

Mâna mea mică îi cuprinde penisul deja întărit şi geme de plăcere, iar eu de încântare. Este gros şi cu greu reuşesc să formez o strângere fermă în jurul lui. Continuu să îl frec în palma mea şi asta îl stârneşte şi mai tare, aşa că scapă repede de pantaloni şi de lenjerie şi apoi urmează hainele mele.

Îl întind din nou pe spate şi de data asta mă urc peste el şi îi sărut pieptul tare, sfârcurile plate… coborând imediat spre abdomenul evidenţiat de muşchii lucraţi, în timp ce mâna mea încă îi freacă penisul întărit, asupra căruia îmi îndrept acum atenţia.

Este perfect. Foarte lung şi gros, cu capul roz, dezgolit şi umezit, pe care îl ling şi îl cuprind cu

buzele.

Gemetele lui răsună în cameră şi degetele lui se pierd printre câteva şuviţe ale părului meu.

Îl ling de jos până sus şi de fiecare dată închei acest deliciu sugându-i capul rozaliu. Îmi cobor buzele tot mai mult de-a lungul lui şi încerc să îl pătrund în gura mea tot mai mult, până la limita simţurilor mele, în timp ce limba mea îi presează vena groasă.

— Amber, eşti extraordinară!

Îmi ridic privirea spre el şi ochii lui albaştri furtunoşi sunt mai pătrunzători ca oricând.

— Nu ai idee cât de tare mă excită imaginea buzelor tale în jurul meu…

Continuu să îl sug şi îmi cobor buzele de-a lungul lui, gemând uşor, pentru că ştiu că vibraţiile sunetelor mele îl duc şi mai aproape de apogeu, iar el îşi lasă capul pe spate şi rage printre dinţi.

— Doamne, mă omori!

Măresc ritmul şi îl sug mai tare, în timp ce mâna mea îl freacă tot mai repede.

— Oh, Amber! Îmi dau drumul!

Ştiu că mă anunţă ca să pot evita gustul lui, dar eu îl vreau. Aşa că nu mă opresc până când jetul cald îmi atinge limba şi îl simt epuizat în urma orgasmului creat de gura mea.

Mă trage din nou în braţele lui şi mă asaltează cu un sărut specific lui, plin de pasiune şi masculinitate. Apoi mă strânge din nou cu putere

la pieptul lui şi îi aud inima cum bate cu putere.

Îi sărut locul unde e inima lui şi zâmbesc. Mă simt atât de bine în braţele lui, lipită de corpul acesta puternic care mă domină prin mărimea lui şi prin efectul pe care îl are asupra mea. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat să mă simt aşa lângă un bărbat… să îl doresc atât de tare şi să nu mă pot abţine deloc.

Ştiu că au trecut doar două zile, dar intensitatea dintre noi mă surprinde de fiecare dată. Mă surprinde plăcut. Pentru că îmi place. Mult. Prea mult.

Mai facem dragoste de două ori înainte să picăm epuizaţi şi să adormim îmbrăţişaţi până dimineaţă.

Pentru că ştiu deja că alarma lui este setată destul de devreme, dorm liniştită în patul lui până dimineaţă, când sunt trezită de o respiraţie caldă pe gâtul meu, de buze umede care îmi sug lobul urechii şi coboară pe maxilar, pe gât.

Deschid încet ochii şi regăsesc privirea aceea plină de dorinţă.

— Este încă devreme, dar nu pot să mă mai abţin. Sunt treaz de aproape jumătate de oră şi sunt excitat la maxim.

Chicotesc şi mă întorc spre el, trecându-mi degetele prin părul lui scurt.

— E un mod de a mă trezi mult mai bun decât o alarmă enervantă.

— Dacă ar fi după mine, te-aş trezi aşa în

fiecare dimineaţă.

Nu răspund, dar îi acopăr gura cu a mea şi facem din nou dragoste.

*

Ce se întâmplă între noi este ca un drog. Cu cât guşti mai mult, cu atât vrei mai mult. Dacă ne-am imaginat măcar o secundă că toată energia consumată în noaptea precedentă şi azi de dimineaţă va reuşi să ne potolească nevoia de a ne atinge sau de a ne fura sărutări scurte pe ascuns, ne-am înşelat. A fost o zi agonizantă şi nu ne doream decât să vină noaptea mai repede pentru a ne iubi din nou.

Niciodată nu am simţit o astfel de dorinţă. Poate doar acum 13 ani.

Disperată să exteriorizez şi altfel energia asta, le sun pe fete. Sper ca ele să îmi dea două palme şi să mă mai trezească din starea constantă de reverie.

După ce toate sunt în câte o fereastră mică pe monitorul laptopului meu, le povestesc şi lor despre bărbatul cu care am petrecut prima noapte acum 13 ani, despre excursia alături de el şi despre cum au evoluat lucrurile între noi.

Spre surprinderea mea sunt foarte tăcute şi mă ascultă cu sufletul la gură, până termin de povestit şi sunt cu totul la zi.

— Trebuia să îmi fac un bol cu floricele. A fost mai interesant decât orice film, zice Tara, visătoare. Ce n-aş da să am şi eu parte de o

poveste de dragoste atât de frumoasă!

— Revino-ţi, Tara, o mustră Cate sec. Noi două avem mai multe şanse să ne măritătm una cu cealaltă, decât să găsim pe cineva care să ne suporte.

— Hai, hai, nu fiţi aşa aspre cu voi, zice blând Sofia. E adevărat că voi două sunteţi mai… complicate, dar într-o zi, poate că şi voi o să aveţi parte de cineva special.

— Mda, răspunde plictisită Cate, care îşi priveşte unghiile. Şi cum suntem noi complicate, prinţeso?

Toate zâmbim pe sub mustăţi şi aşteptăm să vedem cum iese Sofia din ghearele lui Cate.

Cu calm, aceasta adoptă poziţia oficială a familiei regale din care face parte şi răspunde.

— Tara este o actriţă destul de cunoscută, chiar dacă ea se chinuie în ultimii ani să se facă pierdută faţă de ziariştii care încă o consideră o atracţie pentru ziarele lor ieftine. Ea îşi doreşte anonimat şi are nevoie de cineva care să o ferească de presă, nu să o readucă pe prima pagină a ziarelor pline de bârfe.

— Şi ce propui? Următorul cu care ies să fie un vânzător de la Starbucks?

— E o idee. Şi dacă ieşi cu el, ieşiţi la un restaurant mai discret, nu unul unde să vă fotografieze până şi bucătarul.

— Da… vise, prinţesă… O să rămân faimoasă şi nemăritată, zice Tara dezamăgită. Mă bucur că

măcar gândurile mele în direcţia voastră au dat roade şi în camera mea din Hamptons nu mai există nicio jucărie sexuală.

Toate ne uităm la Sofia, care se înroşeşte la faţă instant.

— Îţi cumpăr altele.

— Nu, mersi, zice sec. Mi-am luat un vibrator acum o lună. E cel mai bun iubit.

— Eu mi-am luat două în ultima lună, zice mândră Cate. Mă plictisesc repede de ele.

— Şi de aceea revin la tine, continuă râzând Sofia. Tu te plictiseşti de orice vibrator, la fel de repede cum te plictiseşti de bărbaţi!

Cate. Se preface că o ascultă cu mare interes, frecându-şi bărbia cu arătătorul.

— Şi ce vină am eu că sunt toţi la fel şi niciunul nu reuşeşte să îmi trezească interesul după două zile? Crezi că eu nu m-am săturat să îi schimb ca pe şosete? Dar măcar eu nu mai visez la dragoste adevărată, că sunt conştientă că pe la mine nu va trece.

— Eşti sigură că nu a trecut deja şi te-ai plictisit până a doua zi de ea? întreabă Deanne.

— Dacă m-am plictisit de ea, înseamnă că nu era dragoste adevărată, punctează aceasta, făcându-i cu ochiul.

— Touché! recunoaşte Deanne, ridicând mâinile în retragere.

— Dar, să nu mai vorbim despre noi, azi este vorba despre Amber şi bărbatul ei 3+.

— Trei plus plus chiar am putea spune, zice Tara, zâmbind machiavelic.

— Şi când mă gândesc că atunci când am discutat prima dată despre acest standard, eu nu avusesem niciun orgasm…

Cuvintele spuse cu un mare zâmbet pe chip de Deanne ne fac să râdem.

— Te-ai păstrat pentru cel potrivit, adaugă Tara.

— Cel mai potrivit! Cu el e mereu peste 3. Iar plusul este în fiecare clipă pe care o petrec alături de el.

— Te înţeleg perfect, adaugă Sofia, visătoare.

— Deci, Tara. Te măriţi cu mine?

— Cate, nu ştiu dacă pot să îţi ofer 3+… o să te plictiseşti de mine între timp.

— Deci, sincer acum. Eu nu am avut niciun bărbat care să fie 3 +. Poate 3 sau mai mult de trei… dar nu era plusul. Şi unde erau îmbrăţişări, era doar un orgasm, maaaxim două. Mereu a lipsit ceva.

Dezamăgirea din vocea lui Cate ne întristează. Sub firea ei dură se ascunde un suflet bun, dar la fel ca cele mai multe dintre noi, nu a avut noroc în dragoste şi, în timp, a renunţat să mai creadă în ea.

Tara, pe de altă parte a rămas o romantică incurabilă, care a sperat că fiecare tip nou pe care îl cunoştea, va fi alesul. Dar dezamăgirile din ultimii ani o cam făceau şi pe ea să renunţe la

astfel de vise.

Eu… eram încă destul confuză. Şi privirea mea îngrijorată nu i-a scăpat lui Cate.

— Tu ce mai simţi acum despre dragoste, Amber? Ai avut şi tu parte de destule poveşti urâte legate de bărbaţi, dar acum pare că roata s-a întors în favoarea ta şi ţi-a scos în cale prima iubire, care pare să fie mult mai puternică decât în tinereţe.

— Să nu ne pripim, fetelor. Au fost câteva zile incredibil de intense, însă nu ştiu ce o să se întâmple când ne întoarcem în Pittsburg.

— Nu crezi că ar trebui să discuţi cu el despre treaba asta? Doar nu ai de gând să laşi lucrurile să curgă de la sine, că nu mai ai 15 ani să te ascunzi de discuţiile serioase. Iar voi doi se pare că aţi tratat povestea asta destul de serios.

— Am tratat povestea cu mult sex. Sexul nu trebuie neapărat să fie serios.

— Dar, din ce ai povestit, adaugă Deanne, voi nu prea aţi făcut sex. Mai mult dragoste.

Oftez. Sunt încolţită. Şi au dreptate.

— Asta am simţit eu, dar poate că sunt luată de val şi îmi fac prea multe vise. Trebuie totuşi să fiu mai raţională, pentru că în viaţa mea este un copil care nu trebuie să asiste la o relaţie fără viitor.

Mina este cea mai importantă şi nu vreau ca ea să sufere în vreun fel.

— Mâine plecăm de aici şi, sincer, nu mi se

pare locul potrivit pentru o discuţie serioasă.

— Dar e locul potrivit pentru mult sex? punctează Cate şi mă strâmb la ea, chiar dacă are dreptate.

— Pur şi simplu nu vreau să stric ce e între noi acum. E prea frumos. Şi cred că azi o să îl întreb dacă mâine, când ne întoarcem în oraş, ar vrea să vină la cină cu mine şi Mina. Apoi ea o să rămână la bunici şi astfel o să avem intimitatea necesară să discutăm fără să ne fie teamă că cineva va intra peste noi.

— Şi dacă îl inviţi de azi, iar el acceptă, o să îţi cam dai seama şi la ce să te aştepţi, îmi face cu ochiul Sofia.

— Exact, aprobă Deanne. Să sperăm că nu refuză, că altfel îl trimit pe Colin după el.

Ameninţarea că ea îşi trimite soţul, fost asasin plătit după Clay, ne pare foarte amuzantă, pentru că îl cunoaştem şi îl iubim pe Colin foarte mult. Dar ştim că este o glumă şi că nu vom recurge niciodată la astfel de „servicii”.

După discuţia cu prietenele mele, lucrurile îmi sunt mai clare. Trebuie să văd dacă el vrea să luăm cina, astfel vom putea discuta despre ceea ce se întâmplă între noi, înainte ca toată povestea asta să fie aflată de toată lumea.

Capitolul 16

Amber

Este ultima noastră seară şi recunosc că am emoţii. Suntem amândoi pe fotoliile noastre în sala de relaxare, alături de copii. Din când în când, se uită spre mine şi mustăceşte. Eu sunt cu laptopul în braţe şi nu prea reuşesc să mă concentrez la muncă.

— Eşti bine? mă întreabă, spre surprinderea mea.

— Da, răspund încet. De ce mă întrebi?

— Te tot foieşti şi aproape ai ros jumătate din pixul ăla.

Zâmbesc forţat, încercând să par relaxată.

— Munca… explic eu.

— Mai fă o pauză.

— Am făcut cam multe pauze zilele astea. Sunt deja în urmă cu o mulţime de lucruri.

— E seară. Încearcă să te relaxezi. Măcar azi, că este ultima noastră seară aici.

— Chiar voiam să te întreb, zic cu ezitare, simţind că e momentul potrivit să deschid subiectul. Dacă nu ai alte planuri mâine seară, ai vrea să vii la cină?

Ridică uşor surprins sprâncenele şi umbra unui zâmbet îi atinge buzele.

— Găteşti tu?

— Da, evident.

— Atunci mi-ar face cea mai mare plăcere. Pare chiar încântat de idee şi asta mă bucură.

Sunt conştientă că tot chipul mi s-a luminat

pentru că şi el zâmbeşte mult mai fericit.

— Perfect! Cred că pe la 7 e ideal.

— Vrei să aduc ceva? Sau chiar să vin mai devreme să te ajut?

— Stai liniştit. Prezenţa ta este de ajuns, îmi face cu ochiul şi zâmbetul lui continuă să îi strălucească pe chip multe minute după aceea.

Nu mai discutăm despre subiect, dar şi azi urmează o noapte lungă în care facem dragoste de mai multe ori, la fel de intens şi la fel de pasional, până adormim unul în braţele celuilalt.

E minunat. El este minunat. Şi am din nou un somn liniştit şi fericit.

*

În ziua următoare, decidem să plecăm după prânz, ceea ce pentru mine este perfect şi îmi oferă destul timp să pregătesc şi friptura, chiar dacă nu am suficient timp să o las la macerat. Mina vrea să meargă împreună cu copiii, ceea ce înseamnă că eu iar voi fi singură în maşină, dar nu mă deranjează, deoarece îmi oferă ocazia sa mai rezolv din câteva telefoane treaba şi să îmi pot vedea de pregătiri când ajung acasă. După ce copiii sunt la locurile lor în micul microbuz, Clay mă cheamă în cabană să mai facem o verificare a camerelor, dar de fapt este o scuză de a mă săruta pe ascuns. Mi se pare că ne purtăm ca nişte adolescenţi şi asta mă face să fiu mult mai veselă şi mai vioaie. Mai tânără.

Aproape tot drumul merg la distanţă mică de

ei şi, de multe ori, ne facem cu mâna sau ne trimitem bezele. Clay se abţine de la astfel de gesturi, în schimb, îmi trimite nişte priviri pline de promisiuni, care fac mai mult decât orice bezea.

Din nou, căldura între picioarele mele îşi face prezenţa, anticipând următorul moment în care vom fi din nou singuri.

Ajung acasă şi este linişte. Respir adânc şi mă gândesc cu ce să încep după ce fac rapid un duş.

Clay s-a oferit să o aducă el pe Mina de la şcoală, după ce se asigură că toţi copiii vor fi luaţi în primire de ceilalţi părinţi. Aşa că am un avantaj faţă de ea şi, până intră pe uşă, carnea se odihnea deja cu condimentele pe ea, înainte de a o băga la cuptor, iar eu dădeam nişte mail-uri.

— Pisică, după ce faci un duş, cobori să vorbim puţin?

— Da, mami, îmi confirmă şi după 20 de minute coboară leneşă treptele casei.

Îi fac semn să vină pe canapea lângă mine.

— Mina, l-am invitat la cina de azi şi pe Clay, profesorul de sport. Ştiu că trebuia să mă consult cu tine înainte, dar sper să mă ierţi de data asta şi să mă înţelegi că a trebuit să fac asta.

Ea se luminează la faţă şi e toată un zâmbet.

— O să te cuplezi cu el?!

Rămân blocată, cu gura căscată.

— A… E mai complicat. Trebuie să vorbesc şi cu el. Ştii, noi am copilărit împreună şi nu ne-am mai văzut de aproape 13 ani.

— Dar îţi place de el, nu?

— Da…

— Că eu cred că şi lui îi place de tine.

— Eşti expertă acum? o ironizez uşor.

— Când ai ajuns la cabană am crezut că o să vă bateţi, dar după aceea am văzut că mereu se uita după tine şi îţi zâmbea, dar ce ştiu eu… sunt un copil.

Mă strâmb la ea. Aici simt influenţa prietenelor mele.

— Te-ar deranja dacă m-aş întâlni cu el?

— Nu! Îmi place foarte mult de el! Se poartă foarte frumos cu toţi copiii şi este preferatul tuturor. Îţi dai seama că toţi mă vor invidia dacă o să vă căsătoriţi?

De data asta cuvintele ei mă fac să mă înec şi fac ochii mari.

— Hai să nu ne primim, pisică. Nu am avut nici măcar o întâlnire până acum.

— Dar v-aţi pupat, nu?

La dracu'… şi încă câte altele pe lângă.

— Da. Dar să nu intrăm în detalii. Trebuie să vorbesc şi cu el şi să văd ce părere are, dacă vrea să încercăm o relaţie sau nu. Şi nu vreau să îţi faci iluzii momentan şi, în niciun caz, să nu spui nimănui. Poate să fie secretul nostru?

E un pic dezamăgită.

— Bine. Nu o să spun. Dar îmi spui când pot să îi spun măcar lui Megan?

— Bine, pisică.

Întind mâna spre ea să pecetluim înţelegerea şi ea îmi cuprinde mâna cu palma ei micuţă, pe care o ridic spre buze şi o sărut.

Îi povestesc planul, că după cină ea o să rămână la bunici. Acum stăm amândouă în bucătărie şi mă ajută cu spălatul legumelor şi cu tocatul unora dintre ele.

Este la fel de pasionată de bucătărie ca mine şi în bucătărie ne distrăm cel bine, atunci când gătim împreună.

Sunt atât de mândră de ea când o văd atât de pricepută şi de pasionată de la vârsta asta. Este un copil care niciodată nu mi-a făcut probleme, mereu a avut note bune la scoală şi a fost ascultătoare. Discutând cu un psiholog, acesta mi-a spus că am avut marele avantaj de a avea cele patru prietene în viaţa noastră şi asta a ajutat-o pe ea să crească aşa frumos. Niciuna dintre noi nu am încercat să îi insuflăm lucruri negative şi fiecare în felul ei a învăţat-o să fie responsabilă încă de mică şi să facă diferenţa între bine şi rău.

Este, totuşi, un copil şi am făcut tot posibilul să se bucure de această perioadă a vieţii, dar a făcut faţă cu succes anturajelor rele de la şcoală şi, în primul rând, a ştiut că trebuie să comunice cu mine, iar atunci când nu ştia ce este corect sau greşit, mi-a povestit şi împreună am găsit soluţiile cele mai bune pentru ea.

Momentul care m-a surprins cel mai tare la ea a fost când i-am dat vestea tristă că tatăl ei

biologic a decedat într-un accident de maşină. Niciodată nu îmi ceruse să îl cunoască şi nici atunci nu a vrut să meargă la înmormântare, dar a spus că într-o zi ar vrea să mergem să-i ducem flori la mormânt. Ea ştia povestea noastră, pentru că nu i-am ascuns niciodată nimic. După un timp, mi-a spus că nu a vrut să meargă la înmormântare, pentru că el nu a fost tatăl ei, din clipa în care acesta mi-a spus să fac avort.

Avea şapte ani jumătate când mi-a spus asta. Şi atunci am ştiut că am crescut un copil matur. Poate prea matur pentru vârsta ei, dar atât timp cât ea este fericită, nu pot decât să mă bucur că am o minune de copil. Frumoasă, deşteaptă şi sănătoasă.

Pe la 18:30 primesc un mesaj de la Clay „Cum merge friptura? Salivez cu gândul la ea. Şi la tine…”

Cred că mă înroşesc în obraji pentru prima dată după ani de zile, doar pentru că sunt cu Mina prin bucătărie şi nu am cum să nu îmi amintesc ce poate să îmi facă bărbatul ăsta. Îi răspund:

„Este aproape gata. Dacă vrei să vii mai devreme, te aşteptăm. Deschid sticla de vin, între timp”.

„Atunci o să mă pregătesc şi vin la voi” răspunde Clay.

Deschid sticla de vin şi o las să respire, apoi verific repede friptura care mai trebuie să stea doar câteva minute. Totul este pregătit, Mina m-a

ajutat să aranjez masa foarte frumos pentru 3 persoane, cu o vază mică cu flori albe chiar în mijloc. Totul este perfect. Soneria sună, iar Mina se oferă să răspundă, fugind deja spre uşa de la intrare. O urmez de îndată şi rămân blocată când văd cine este, de fapt, la uşă.

Capitolul 17

Amber

— Ce face păpuşa mea mică? strigă Bobby plin de veselie, încercând să o ia în braţe, chiar dacă are un buchet mare de flori în mână şi o cutie mare cu bomboane.

Mina îl cuprinde în braţe, dar îi citesc reţinerea uşoară, chiar dacă ştiu că se bucură că îl revede pe cel care i-a fost tată în ultimii ani.

— Cu mami. Cina.

— Deci am picat la fix! se ridică în picioare şi vine spre mine, încercând să mă pupe, dar îmi întorc capul oferindu-i obrazul.

— Tu nu ai auzit de telefon, Bobby? îi şoptesc.

— Am vrut să vă fac o surpriză şi, de fapt, mi-aţi făcut voi mie, când am venit acum două zile. Mama ta mi-a spus că vă întoarceţi abia azi, pe seară şi m-am gândit că e o oră potrivită să vă fac o vizită.

Fără să îmi dau seama, se strecoară pe lângă mine şi se opreşte în sufragerie, întinzând din nou

buchetul spre mine. Îl accept şi o rog pe Mina să caute o vază şi să se ocupe de el, în bucătărie, luând totodată şi cutia de bomboane primită de la el. Astfel, rămân singură cu musafirul meu nepoftit şi nedorit.

— Ce cauţi aici, Bobby?

— Mi-era dor de voi şi am vrut să vin să îmi văd cele două fete preferate!

E tot un zâmbet şi, din nou, vine spre mine, dar fac un pas înapoi, dându-i de înţeles că nu îmi doresc apropierea lui.

Nu apuc să răspund că soneria se aude iar şi, de data, asta inima mi se face mică.

— Scuză-mă o clipă, zic şi mă duc să îi deschid bărbatului pe care chiar îl doresc acum lângă mine.

Desigur că este Clay, dar un Clay puţin încruntat.

— Bună, zice un pic rece.

— Bună, încerc să zâmbesc. Intră, te rog.

— Eşti sigură?

— Da!

Intră ezitând şi mă întreb dacă l-a văzut pe fostul meu soţ intrând în casă.

Imediat Bobby îşi face apariţia şi am parte de confruntarea titanilor în schimbul de priviri care are loc între cei doi.

— Clay, el este Bobby Thompson. Bobby, fă cunoştinţă cu Clay Deacon, invitatul meu la cina din această seară.

Cei doi bărbaţi îşi strâng mâinile puternic, apoi amândoi se uită tăcuţi la mine.

Să mă ia dracu’ dacă am trecut în viaţa mea printr-o situaţie mai penibilă. Nimeni nu zice nimic, doar că aud din bucătărie alarma setată pentru friptură, care trebuie scoasă acum din cuptor.

— Clay, fă-te comod. Mă întorc în câteva minute şi o trimit pe Mina să stea cu voi.

Am nevoie de câteva minute să mă gândesc cum îl dau afară pe Bobby, care se pare că nu înţelege că trebuie să plece.

Imediat, în spatele meu în bucătărie, simt o prezenţă şi sper să fie Clay să îi explic situaţia… dar nu am eu norocul ăsta.

— Cine e ăsta? mă întreabă Bobby foarte supărat.

— Este un bărbat, Bobby.

— Este o namilă, asta am văzut şi eu. Dar ce treabă ai cu el?

Pentru prima dată, îmi dau seama de complexul de inferioritate pe care Bobby îl are când vine vorba de fizicul lui. Este mai scund decât Clay şi mult mai slab, el nefiind un bărbat dus la sală prea mult şi, în ultimul an, a făcut şi puţină burtă, pe care acum se chinuie să o ascundă în spatele costumului gri impecabil. Pe cât de amuzant mi se pare gestul, pe atât de enervantă îmi pare discuţia.

— Este un prieten, Bobby. Dar chiar nu cred

că ai dreptul să îmi pui astfel de întrebări.

— Îmi pasă prea mult de Mina şi de tine, chiar dacă am fost forţaţi să ne despărţim.

— Nu ne-a forţat nimeni.

— Recunoaşte, dacă nu era scandalul meu.

nu am fi ajuns în situaţia asta, Amber. Mă iubeşti la fel de tare pe cât te iubesc şi eu, de aceea ai rămas lângă mine, chiar şi după ce oficial nu mai eram împreună.

— Am stat pentru Mina, Bobby şi ştii foarte bine lucrul ăsta.

— Nu te mai minţi. Ai stat pentru că eram împreună o familie fericită şi nu aveam nevoie de acte care să ne dovedească lucrul ăsta.

Mă simt încolţită. Cum dracu' să ies din discuţia asta în care el îmi întoarce cuvintele cum îi place?

Îmi frec tâmplele.

— Bobby, chiar nu ai venit într-un moment bun. Am musafiri şi nu este politicos să stau cu tine de vorbă acum, în bucătărie, când el este dincolo.

— Ai dreptate. Am să plec, dar mă întorc mâine dimineaţă.

Se apropie de mine şi mă mângâie pe braţe.

— Scandalul o să se termine în câteva săptămâni şi vreau să vă întoarceţi în New York. Viaţa voastră este acolo, alături de mine, ca o familie care am fost şi până de curând. Gândeşte-te în noaptea asta şi vorbim mâine.

Se apleacă să mă sărute, dar când mă dau în spate, cineva îşi drege glasul puternic şi îl văd pe Clay cu o privire la fel de rece şi tăioasă, ca în ziua în care mi-a apărut la uşă.

Stă în pragul uşii, cu mâinile încrucişate peste piept.

— Mi-am amintit că trebuie să fiu undeva în seara asta. Reprogramăm? Te sun eu.

Şi se întoarce pe călcâie spre ieşire.

Îl împing pe Bobby înjurând printre dinţi şi fug după Clay. Reuşesc să îl prind aproape de stradă şi, chiar dacă strig după el, nu răspunde. Îl prind de mână şi abia atunci se opreşte, brusc, iar eu aproape mă lovesc de corpul lui mare.

— Clay, îmi pare rău că ne-a stricat seara.

— Cred că eu v-am stricat-o, de fapt, Amber.

Îmi zâmbeşte ironic, dar văd durerea din ochii lui şi mă doare.

— M-am trezit cu el la uşă. O să plece acum, dar te rog, nu pleca tu.

Îşi trece nervos degetele prin păr, uitându-se cu exasperare spre cer.

— Ce rost are să rămân, Amber? Tu oricum o să te întorci în New York! Cu el! La el! El e singurul tată pe care fiica ta îl cunoaşte şi o să îi fie mai bine lângă el decât să staţi aici singure.

Singure? Vrea să spună că el nu are de gând să încerce măcar să fie cu noi?

— Ştiu că noi nu am apucat să vorbim despre noi doi, spun încet… Dar am crezut că…

— Că ce? vocea lui este exasperată.

— Nimic, spun repede. Am fost o proastă, atâta tot.

Simt cum lacrimile îmi înceţoşează privirea. Dacă şi el are de gând să se poarte ca un frustrat şi să nu îşi asume o relaţie cu mine, doar pentru că Mina a avut un tată care era mai mult timp plecat, este problema lui.

La dracu' cu toţi!

Mă întorc furioasă pe călcâie şi cu lacrimi în ochi, evitând să îl las să mă vadă aşa.

— Amber! strigă după mine nervos. Ai crezut că ce?

— Du-te dracu', Clay! Vezi-ţi de viaţa ta şi lasă-ne pe noi în pace.

Îl aud înjurând puternic în urma mea, dar nu mă întorc, chiar dacă sufletul meu lasă în urmă fărâme din el cu fiecare pas pe care îl fac.

M-am îndrăgostit din nou de el şi, într-un timp atât de scurt, am reuşit să îmi fac o rană mai mare decât oricare alta de până acum. Pentru că nu mă aşteptam ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură. Sunt atât de dezamăgită, iar lacrimile încep să îmi curgă şiroaie când închid uşa în spatele meu şi mă reazem de ea.

În faţa mea imediat apar Mina şi Bobby, amândoi vizibil îngrijoraţi, care vin spre mine. Îmi şterg repede lacrimile şi încerc să opresc orice alt nod care mi-ar sta în gât de durere.

— Mina, poţi să te duci în camera ta, te rog,

câteva minute? Te chem eu la masă, după ce termin de vorbit cu Bobby.

Ea aprobă din cap şi fuge sus.

Privirea mea rece se îndreaptă spre bărbatul care mi-a stricat, ceea ce trebuia să fie, o seară frumoasă şi care, până la urmă, m-a ajutat să aflu mai repede că celălalt bărbat nu prea avea de gând să aibă o relaţie serioasă cu mine.

— Tu.

Vocea îmi e ca un tunet. Trec pe lângă el spre sufragerie, pentru că holul e prea aproape de etajul cu camera Minei. Ea nu trebuie să audă discuţia asta, chiar dacă o să i-o povestesc mai încolo. Mă urmează cu o privire spăsită.

Cu braţele încrucişate peste sâni, mă întorc spre el conştientă că arunc fulgere din ochii mei cenuşii.

Capitolul 18

Amber

— Ce mama dracu’ cauţi tu, de fapt, aici?

Se opreşte în loc, lovit de cuvintele mele dure, cum nu cred că le-a mai auzit niciodată până acum.

— Amber…

— Niciun Amber! Vorbeşte!

— Am venit după voi… răspunde intimidat.

— Cu flori şi cadouri? A venit Crăciunul şi nu

ştiu eu?

Se strâmbă, simţind ironia din vocea mea nervoasă.

— Noi doi mereu am avut o relaţie matură, fără romantisme şi inimioare. Ce dracu' te-a lovit să vii, în situaţia noastră, la uşa mea cu flori şi cu astfel de surprize neplăcute?

— Tocmai, pentru că am vrut să încerc să fiu romantic…

— Puteai să fii romantic dacă dădeai un telefon înainte şi mă scoteai la o cină. Nu să vii la uşă total neinvitat!

Se bâlbâie.

— Amber… hai că vin mâine să vorbim… Azi clar te-am deranjat prea tare.

— Ba, mâine nu ai să mai vii, pentru că vom discuta azi tot ce e de discutat!

Îmi trec mâinile prin păr şi respir adânc, conştientă că trebuie să mă calmez, măcar un pic.

— Mina este foarte fericită aici şi nu avem de gând să ne mutăm în New York prea curând.

— Atunci am să mă mut eu aici!

— La dracu', Bobby! Am venit aici să scap de nebunia din jurul tău. Nu să vii tu la mine la uşă cu tot alaiul de avocaţi şi presa de care eu încerc să mă ascund!

— Dar ţi-am spus: procesul o să se termine în maxim două săptămâni şi totul o să fie bine după aceea. Plecăm toţi trei undeva pentru câteva luni, într-o vacanţă şi ne putem regăsi unul pe celălalt,

cu ocazia asta. Apoi, ne întoarcem în New York şi ne putem relua viaţa dinainte.

— Dar eu nu vreau asta! ţip exasperată, cu noi lacrimi în ochi, simţind că dracii ăia mari mă cuprind din nou. Nu mai vreau să fiu cu tine! Şi încetează să mai dai vina pe scandalul tău financiar, că nu ăsta a fost motivul divorţului nostru! Ai amnezie?! Ai uitat că noi hotărâsem să facem pasul ăsta înainte de problemele tale?

— Ştiu, dar mi-am dat seama că a fost vina mea. Simţeam că mă aşteaptă o perioadă urâtă şi m-am îndepărtat de tine, fără să îmi dau seama.

Face un pas spre mine.

— Draga mea, te iubesc. Vreau să încercăm din nou.

Văd că el continuă să se apropie, dar îmi ridic palma oprindu-l.

— Dar eu nu te mai iubesc, îi spun, rugându-l din ochi şi sperând că mă va înţelege şi va termina cu prostiile astea. Cel puţin, nu aşa cum ar trebui să te iubesc pentru a mă întoarce la tine pentru restul vieţii. Ţin la tine pentru că eşti un om bun, dar relaţia noastră de cuplu nu mai are niciun viitor.

Se încruntă. Cuvintele mele nu îi sunt pe plac şi este vizibil deranjat. Se uită în jur şi clipeşte de câteva ori.

— Este din cauza tipului ăluia? arată spre uşă.

— Relaţia noastră s-a terminat cu mult înainte ca eu să vin aici, aşa că nu mai încerca să dai vina

pe altcineva. Acceptă că noi suntem singurii care au dus la acest rezultat al relaţiei noastre.

— Mi-e greu să accept asta atât de uşor, Amber! Am venit cu prea multe speranţe ca să plec aşa de repede.

— Nu înţeleg de ce ţi-ai făcut astfel de speranţe de la început! Suntem divorţaţi de un an de zile şi chiar dacă am continuat să locuim împreună după aceea, am făcut-o pentru că tu stăteai foarte puţin pe acasă, pentru că am crezut că e mai bine pentru Mina ca tu să ieşi treptat din viaţa ei şi, în primul rând, pentru că asta ar fi atras şi mai multe probleme în procesul tău. Încă de atunci ne-am înţeles că totul este gata între noi şi că separarea definitivă era iminentă!

— Da, ai dreptate. Dar pentru mine a fost o scuză să te mai ţin aproape, sperând că scandalul meu se va potoli înainte ca tu să pleci de tot.

Tonul lui este rugător şi mă simt epuizată, îmi vine să mă dau cu capul de pereţi şi dacă mă gândesc acum la trecut, chiar a fost prea frumos să fie adevărat, atunci când el a acceptat despărţirea noastră fără prea mare scandal. A fost şi atunci foarte supărat, dar m-a convins să păstrăm aparenţele şi să continuăm să locuim în aceeaşi casă pentru o perioadă de timp. Acum aflu că, de fapt, am fost manipulată.

Încă un bărbat care are ocazia să mă dezamăgească de două ori în viaţa asta.

Clay a făcut-o acum 13 ani şi azi, din nou…

Bobby a făcut-o acum un an şi azi, din nou…

Am o zi a dracului de bună, să-mi bag…

Simt cum îmi pierd răbdarea şi vreau ca ziua asta să se termine.

— Bobby, spun hotărâtă, nu vreau să mă înţelegi greşit. Ştiu că ţii foarte mult la mine şi mai ales la Mina. Dar vreau să pleci. Şi nu numai din casă, dar şi din oraşul ăsta. Vreau să te întorci în New York şi îţi promit că, atunci când mai vin în vizită pe acolo, o să te anunţ să o poţi vedea pe Mina.

Fac o pauză şi el mă priveşte cu o faţă de căţel lovit. Nu îmi place să îl văd aşa, dar prezenţa lui nu atrage nimic bun în momentul ăsta în viaţa mea. Şi sunt tot mai conştientă de pericolul pe care el îl atrage prin faima lui nepotrivită.

— Dacă mai stai pe aici, în câteva zile presa o să te găsească. Şi o s-o găsească şi pe Mina. Iar dacă o singură poză cu ea mai apare în ziare, să nu îţi mai fie frică de proces sau de presă, că o să te mănânc eu de viu! Nu mi-am sacrificat toată viaţa construită în New York, ca să vii tu aici după mine, să îmi strici tot efortul şi, mai ales, liniştea copilului meu.

Tonul meu ameninţător îl face să clipească des. Ştie că, pentru fata, mea sunt capabilă de orice, iar asta îl face să vadă seriozitatea situaţiei.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit că cineva ar putea să mă recunoască, sau că ziariştii ar putea să se ţină după mine.

Se uită la ceas.

— Am să plec chiar în seara asta, dar să nu crezi că asta înseamnă că vreau să renunţ şi la tine. După ce apele se vor limpezi, o să te sun şi sper ca, între timp, să te mai relaxezi şi să te gândeşti la propunerea mea. Vă vreau înapoi în viaţa mea. Acum, peste un an… când eşti pregătită.

Cuvintele frumoase mă fac să îmi reamintesc de bărbatul cu care m-am căsătorit şi ce m-a atras la el. L-am simţit de la început un om pe care te poţi baza, un bărbat răbdător şi iubitor. Dar nu a fost niciodată acea atracţie pe care am redescoperit-o alături de Clay şi, de aceea, acum mi-ar fi foarte greu să mă întorc la el. Cel puţin, nu după ce mi-am dat seama ce înseamnă să fii cu adevărat dorită de un bărbat.

Chiar dacă a fost doar pentru câteva zile.

Bobby pleacă în scurt timp, dar nu înainte de a-şi lua la revedere şi de la Mina.

După aceea, merg cu ea în bucătărie şi, oftând, ne apucăm să punem masa doar pentru noi două. Strâng setul aranjat pentru Clay şi mă doare sufletul când fac asta, pentru că mi-ar fi plăcut cu adevărat ca seara să decurgă altfel.

Chiar l-am dorit alături de mine în seara asta, până să îmi dau seama că el avea alte planuri pentru viitorul relaţiei noastre.

În timp ce mâncăm, îi povestesc Minei lucrurile pe care şi ea trebuie să le ştie despre

discuţia cu Bobby, dar aşa cum mă aşteptam, am susţinerea ei şi îmi confirmă, din nou, că ea este foarte fericită aici şi că momentan nu vrea să se întoarcă în marele oraş.

Pe scurt, decidem să ignorăm vizita inopinată a lui Bobby şi să ne continuăm viaţa normală pe care încercăm să o avem în această suburbie.

Dar mai târziu, când mă regăsesc în patul meu mare, simt din nou un mare gol în suflet. Şi gândul la Clay încă mă chinuie.

De ce a trebuit să mă reîndrăgostesc de el? De ce a trebuit să reapară în viaţa mea? De ce am fost din nou o proastă?

Întrebări, gânduri, regrete, dar cel mai mult, amintiri ale momentelor intime dintre noi, mă ţin treează ore întregi. Cobor mult după miezul nopţii în bucătărie să îmi fac un ceai, care sper să mă liniştească. După ce îl beau, mă reîntorc în dormitor unde, de data asta, reuşesc să adorm.

A doua zi îmi reiau activitatea normală, munca, aproape toată ziua. Mina cu programul ei liber, acum cât mai are vacanţă, la bunici sau împreună cu prietenele ei.

Capacitatea la care îmi desfăşor activitatea nu este la maxim, pentru că sunt distrasă în mare parte a timpului. Pentru că îi simt lipsa lui Clay. Nu credeam că patru-cinci zile petrecute împreună mă vor face să mă obişnuiesc cu prezenţa lui pe lângă mine.

Chiar dacă el nu voia să fie alături de mine,

asta nu înseamnă că inima mea e raţională şi vede lucrurile aşa de reci. Ea îi duce lipsa. Şi asta încă doare.

Capitolul 19

Clay

De data asta eu am plecat. Dar în clipa în care ea s-a întors cu spatele la mine, lăsându-mă cu întrebarea în vânt, am simţit că vreau să mă duc înapoi în casa ei, să îi rup ăluia mâinile cu care o atinsese pe ea şi, după ce l-aş fi dat pe idiot afară, aş fi luat-o pe umăr ca pe un sac, aş fi dus-o în camera ei şi aş fi futut-o până i-ar fi ieşit din cap toate ideile de a pleca înapoi cu el în New York.

Ea a zis „Am crezut că…” şi s-a oprit. A crezut că ce, la dracu’?!

Eram un car de draci.

Până la urmă, am rămas cu privirea spre ea şi, apoi, m-am dus în casă, unde mi-am pus un pahar de whisky, pe care l-am băut dintr-o răsuflare.

Lichidul mi-a ars gâtul, amorţindu-mi pentru câteva clipe toate simţurile. Dar nu a stins dezamăgirea.

Nu puteam să îmi scot din cap faptul că, dacă nu interveneam, ea sigur s-ar fi lăsat sărutată de fraierul ăla care a avut-o şi nu a fost în stare să o aprecieze. Iar acum, venise ca o floare înapoi după ele, iar Amber mai avea puţin şi accepta.

Ceea ce probabil a şi făcut după ce am plecat eu.

fără să gândească. Eu vreau să le am în viaţa mea pe amândouă.

Ce dracu’ mă fac acum?

Şi maşina ăluia încă e acolo.

Îmi iau cheile de la maşină, conştient că am băut, dar nu îmi pasă. Trebuie să plec de aici, să nu mai stau cu ochii pe geam, cu dorinţa de-a se întâmpla ceva şi eu o să îmi recapăt speranţa. Ies, trântind uşa de la intrare cu putere şi plec cu maşina unde văd cu ochii.

Mă întorc târziu după miezul nopţii acasă. Aburii alcoolului s-au risipit destul de repede, fiindcă băusem oricum prea puţin pentru a avea probleme, iar nervii pe care îi aveam erau mult prea mari pentru a simţi amorţeală. Aş fi avut nevoie de o sticlă întreagă să simt efectul, dar, din fericire, alternativa cu plimbarea a fost mult mai bună.

Acum, întors acasă, cobor din maşină înconjurat de liniştea nopţii. Toată lumea doarme. Mă uit spre casa ei. Lumina aprinsă în bucătărie.

Mă uit la ceas. Este aproape 1 noaptea şi toate luminile sunt stinse.

Maşina ăluia nu mai este. Asta e bine. Asta mă încurajează să continui cu planul pe care l-am copt în ultimele ore.

Şi anume: război. Bobby Thompson, îţi declar război.

Dacă tu vii cu flori şi cadouri să o aduci înapoi pe Amber, eu o să joc murdar. O să o readuc în patul meu şi o să îi arăt ce înseamnă cu adevărat să fie iubită şi dorită de un bărbat. Eu nu o să o cuceresc cu lucruri, ci cu pasiune.

Aşa că, să înceapă războiul! Amber e a mea!

*

Planul meu nu decurge atât de bine pe cât voiam. A doua zi nu o văd deloc, nici pe Amber, nici pe Mina.

Maşina ei este încă parcată în faţa casei, dar nu văd nicio activitate. Să nu îmi spui că a plecat deja cu fraierul ăla, că mă duc după ea în New York!

Este trecut de ora prânzului şi tot nimic. Mă pregătesc să mă duc peste ea, când telefonul îmi sună. Este unul dintre partenerii mei, un fost coleg de echipă, cu care am lansat nişte echipamente sportive şi urmează ca afacerea să se dezvolte în magazinele de retail şi în online, unde merge extraordinar de bine. Îmi spune că trebuie să mă echipez frumos şi să mă prezint la un hotel din centru, unde avem o întâlnire cu un reprezentant al unui mare lanţ de magazine de îmbrăcăminte, care ne vrea produsele.

Mă îmbrac într-un costum albastru închis, pun şi o cravată subţire, să îl fac fericit pe prietenul meu, care ţine foarte mult la aceste detalii, dar îmi las barba un pic crescută, pentru că m-am obişnuit cu ea aşa cum o port de câteva luni de zile şi îmi

place prea tare.

După întâlnirea de afaceri, mai rămân câteva ore de vorbă cu partenerul meu. Ne vedem rar, el stând mai mult în New York, dar comunicăm destul de mult la telefon şi, astfel, orice problemă este rezolvată foarte repede. Visul nostru a fost să avem un business care să meargă de la sine, avem câţiva oameni angajaţi care se ocupă de tot, iar în timpul ăsta, noi doi să ne bucurăm de o viaţă liniştită, făcând ceea ce ne dorim.

El se bucură de timpul petrecut alături de familie, în timp ce eu am preferat să mă întorc în oraşul natal şi să mă ofer voluntar, ca profesor de sport. Mi s-a propus să antrenez şi echipa de fotbal american a liceului, dar le-am spus că vom discuta asta peste un an de zile, pentru că nu am vrut ca actualul antrenor, care face o treabă destul de bunicică, să îşi piardă jobul. Însă, la insistenţele acestuia, am acceptat să trec din când în când pe la teren, când au antrenamente şi să vin cu eventuale sugestii.

Nu am nevoie de bani, dar îmi place să îi ajut pe cei din comunitate, pentru că datorită lor am ajuns eu unde sunt şi în acelaşi timp, chiar şi după plecarea mea, părinţii mei au avut o viaţă foarte fericită alături de vecini în acest cartier. Lucrurile astea le-am văzut în timp, când mintea mi s-a mai maturizat şi am lăsat la o parte frustrările mele adolescentine, când credeam că Amber mă priveşte ca pe un sărac nedemn de ea. În timp, am

văzut că lumea din jur nu era deloc aşa rea, iar în ceea ce o priveşte pe ea, abia acum câteva zile m-am convins cât de tare am greşit.

Pe la ora opt seara, parchez maşina în faţa casei mele. Cerul mai este puţin luminat după apus, dar liniştea cartierului deja s-a aşternut.

La Amber acasă, la fel. Întuneric. *Şi* maşina neclintită.

Dă-o dracu' de treabă, că nu mai merge. Ca un glonţ mă duc spre casa ei şi nu mă opresc decât când ajung în faţa uşii.

Şi bat.

Linişte.

Bat din nou, de data asta mai tare.

Ai face bine să fii acasă, Amber, că nu mi-e greu să mă urc din nou în maşină şi să vin după tine în New York. O fi mare oraşul ăla, dar ştiu unde ai restaurantele şi mă postez acolo până îţi faci apariţia!

Aştept. Mi se pare că aud un zgomot, dar poate doar mi s-a părut. Îmi pregătesc pumnul să bat din nou, când uşa de deschide brusc şi în faţa mea apare o Amber furioasă. Dar extrem de frumoasă.

E mică, fără tocuri şi îmi cobor privirea spre ea. Dar e adorabilă aşa micuţă şi fragilă, chiar dacă ştiu cât este de puternică.

Chiar dacă îmi vine să o iau în braţe şi să o sărut până nu mai are aer, nu trebuie să las garda jos. Nu trebuie să uit că sunt în război. Aşa că

figura mea rămâne la fel de dură.

— Deci eşti acasă, spun mascându-mi uşurarea.

— Nu, sunt o fantomă care deschide uşa la toţi idioţii.

Mor. O vreau la nebunie când e aşa rea cu mine.

— Deci nu ai plecat încă cu ăla în New York.

— În ceea ce te priveşte pe tine, poţi să consideri că sunt plecată şi pe Marte. Nu e treaba ta!

— Oh, ba da, păpuşă, zic zâmbind malefic şi ameninţător în acelaşi timp. Din clipa asta te anunţ că este treaba mea!

Capitolul 20

Clay

— Cu ce drept?! aproape ţipă la mine.

— Că aşa vreau eu! O să vezi cine e mai încăpăţânat şi lângă cine trebuie tu, de fapt, să fii!

Mă întorc pe călcâie să plec, conştient că a rămas mută de uimire şi zâmbesc în colţul gurii.

— A! mă opresc şi îi arunc peste umăr. În seara asta sau mâine seară, când ai mult timp la dispoziţie, vino la mine. Avem de discutat.

Pun accentul pe „mult” şi, apoi, îmi văd de drum.

— Aşteaptă-mă MULT şi bine! strigă după

mine, punând accent pe acelaşi cuvânt.

Mă opresc în loc şi mă întorc spre ea.

— Te-am aşteptat 13 ani, fără să mai pun la socoteală anii dinainte! mai pot sta câteva ore.

— Eu zic să reluăm discuţia peste încă 13 ani! Hai pa!

Şi închide uşa, trântind-o cu putere.

Încăpăţânată femeie! Nu numai că trebuie să îl neutralizez pe fluturaşul care vine la ea cu floricele şi bomboanele, dar trebuie să mă lupt şi cu orgoliul ei de femeie supărată.

Îmi frec fruntea şi îmi continuu drumul spre casa mea.

Desfac cu mişcări leneşe nodul de la cravată şi o scot peste cap, aruncând-o pe un fotoliu din sufragerie.

Şi oftez. Cred că mai am nevoie de un deget de whisky. Mă duc la bar şi torn în pahar, apoi beau o gură.

Din fericire, am mâncat, iar efectul nu este la fel de arzător pe cât a fost aseară.

Mă prăbuşesc pe fotoliu, cu paharul în mână, fără să îmi pese că am cravata pe sub mine. Nici nu am aprins becurile. E întuneric. Şi e linişte. Oare o să vină azi? Mâine? Cândva? Sau va trebui să mă duc după ea să o aduc cu forţa? Pentru că sunt dispus să fac orice, doar să vorbesc cu ea, să o sărut, să o iubesc.

Da. Să o iubesc. Pentru că sunt nebun după ea şi nu mai vreau ca ea să plece din viaţa mea.

Iau telefonul şi ştiu că trebuie să o enervez, că aşa reacţionează cel mai bine. Îi dau un mesaj: „Te mai aştept mult?”

Niciun răspuns. Nu mă mişc, pentru că e posibil ca ea să mă înjure atât de tare, încât ceva o să îmi pice în cap din neant.

Zece minute mai târziu aud un ciocănit nervos în uşa de la intrare. Şi zâmbesc victorios.

Amber

De când mi-am instalat camera la vizor, abia azi, când am auzit bătăi insistente în uşă, am decis să o pornesc. Când l-am văzut pe cameră, îmbrăcat impecabil într-un costum de îţi venea să mori lângă el şi să te rogi la îngeri să îi facă o fotografie şi să mergi în Rai cu ea... mi-a scăpat pixul din mână şi nu mai ştiam ce să fac.

Apoi brusc mi-am amintit cuvintele lui şi furia m-a cuprins din nou. Am deschis uşa, dar o secundă, doar o secundă, am fost copleşită de aspectul lui, de înălţimea lui, de corpul evidenţiat perfect prin costumul lui strâns pe corpul masiv.

Din fericire nu am lăsat să îmi scape nicio micro expresie care să mă dea de gol, că deja salivam la el şi inima mea bătea ca nebuna, încercând să îmi iasă din piept şi să se arunce în braţele lui.

Taci, inimă! Treci la colţ! Azi lăsăm creierul la conducere!

Şi, din nou, el e cel cu capsa pusă! El e cel care îmi vorbeşte tăios şi zice că are tot dreptul să se bage în viaţa mea… şi să mă duc la el să vorbim.

Azi sau mâine, dar de fapt azi… nu mai înţeleg nimic.

Cum adică mă anunţă că e treaba lui, că aşa vrea el?

M-am săturat de bărbaţii ăştia! Unul mai bătut în cap decât altul!

Am avut trei bărbaţi în viaţa mea.

Clay, primul şi ultimul care continuă să îmi dovedească că şi-a primit cu adevărat multe lovituri la cap în timpul meciurilor. Apoi, cel din facultate, care m-a cucerit cu câteva luni înainte de a termina universitatea şi m-a lăsat însărcinată, dar când i-am spus de sarcină, a zis să fac avort, că familia lui nu ar accepta niciodată ca noi doi să fim împreună, pentru că nu ne potrivim imaginii impecabile pe care familia lui de politicieni o avea în plan pentru băiatul lor. Din păcate pentru el, acesta a decedat între timp, fără să afle că l-am minţit şi nu am renunţat la copilul meu şi numai al meu.

Şi apoi a fost Bobby, care, pe cât de normal am crezut că era, de fapt, chiar şi el a încercat să mă manipuleze, iar acum a venit la uşa mea, cu vise scăpate din mintea lui obosită.

Deci niciunul nu e sau nu a fost normal.

Iar Clay îmi pune capac. Nu îl înţeleg deloc.

Ce dracu’ mai vrea de la mine? Acum vine, acum pleacă. Acum ţipă, acum mă doreşte. Acum îmi spune că eu şi Mina vom trăi singure în oraşul ăsta, acum îmi spune că o să îmi arate el alături de cine trebuie să fiu eu. HA! doar nu face referire la el!? Doar mi-a zis cu nici 24 de ore înainte că pot să plec cu Bobby! E bipolar!?

Mor de draci! Mă doare capul de înnebunesc! Şi mesajul lui îmi pune capac. Îl strâng de gât!

Mina e la bunici. O sun repede pe mama şi o întreb dacă Mina poate să mai stea la ei, pentru că am ceva de făcut şi nu ştiu când o să termin treaba. Ea zice că e ok, iar după ce vorbesc şi cu fiica mea, ştiu că trebuie să iau măsuri şi să îl pun pe bărbatul ăsta cu botul pe labe.

Iar mâine, la prima oră, îmi pun gard electric în jurul casei, să îi ţin pe toţi bărbaţii ăştia la distanţă!

Am o rochiţă colorată pe mine, dar nu mai stau să mă schimb. Trag în picioare o pereche de tenişi şi mă duc la uşa lui.

Fără să mai cântăresc acţiunile mele, bat cu putere şi mă rog în gând să răspundă cât mai repede şi să nu mă vadă părinţii mei, care stau chiar peste drum.

Asta e tot ce-mi mai lipseşte, să mă ia ei la întrebări în legătură cu el, sau mai rău, să îşi facă cine ştie ce vise. Parcă o şi văd pe mama planificându-mi nunta.

Din fericire, deschide destul de repede şi îl

împing cu mâna mea mică, strecurându-mă înăuntru pe lângă el.

Închide uşa în spatele meu şi, deodată, sunt cuprinsă de întuneric. Rămân pe loc, luată prin surprindere, pentru că nu pot să înaintez fără riscul de-a lovi ceva.

Aştept ca ochii mei să se obişnuiască cu întunericul şi vreau să îi spun să aprindă lumina. Deodată, simt două mâini calde pe braţele mele, care mă lipesc cu spatele de un corp mare, puternic… şi excitat. îl simt întărit pe spatele meu şi respiraţia mi se opreşte, iar cuvintele rămân blocate în gât.

La naiba…

Fiori îmi străbat tot corpul. Dar încerc să îmi revin şi să reacţionez rece.

— Ascultă Clay…

— *Taci,* Amber, mi-o taie cu o voce groasă, profundă, care mă opreşte instant.

Continuă să îmi exploreze braţele, cu degetele lungi şi îi simt respiraţia pe păr, iar cu nasul îmi caută urechea, gâtul…

Fără să îmi dau seama, îmi las capul într-o parte, făcându-i loc.

— Mi-ai lipsit, şopteşte cu dorinţă în glas şi simt că, în clipa asta, mă topesc în mâinile lui.

Cu o mână începe să îmi mângâie abdomenul, urcând încet spre sâni, atingându-i încet, mai mult tachinându-mă într-un mod erotic care mă aprinde toată. Îi strânge în palma lui mare, masându-i uşor

şi descoperă sfârcul întărit, pe care el îl găseşte foarte repede prin rochiţa subţirică. Am un sutien foarte subţire, care se pare că este inexistent în faţa dorinţei mele.

Buzele lui umede îmi ating pielea gâtului, sărutând-o uşor… îmi ciupeşte sfârcul, iar eu gem surprinsă de gestul lui. Totul e lent, mişcările lui senzuale sunt mai mult atingeri fierbinţi, care mă aprind din ce în ce mai tare.

Nu e bine. Ştiu că nu e bine deloc. Dar cum să mă opresc, când îmi simt corpul atât de bine? Ce îmi face bărbatul ăsta? Cum de fiecare dată sunt atât de slabă în braţele lui puternice, sub atingerile lui talentate?

Am venit să mă cert cu el şi am ajuns să fiu pe punctul de a ceda farmecelor lui.

Nu e bine!

Cu un efort supraomenesc, reuşesc să îmi pun mâinile peste ale lui, pentru a-i opri mişcările care mă fac să mor de dorinţă păcătoasă.

— Nu am venit pentru asta, Clay. Am venit să vorbim.

— Foarte bine, Amber, zice încet, fără să se dezlipească de mine. Dar am să încep eu. Am nişte întrebări la care aş vrea să îmi răspunzi sincer, iar după aceea discutăm ce vrei tu.

Capitolul 21

Clay

A venit decisă să dea cu mine de toţi pereţii, aşa cum mă aşteptam, dar de fiecare dată când o văd aşa furioasă, simt că trebuie să o sărut. Nu pot să îi rezist. O vreau.

Sunt încă cu corpul lipit de al ei, cu buzele pe gâtul ei, când ea îmi spune că vrea să vorbim. *O să vorbim, iubito, dar în felul meu. Azi o să te fac să recunoşti că şi tu mă vrei.*

Îi cunosc corpul, care e moale în braţele mele, respiraţia care se înteţeşte când sunt aproape de ea, sfârcurile care se întăresc doar când mă vede. Mă doreşte la fel de tare, dar încăpăţânata nu vrea să recunoască. Dar azi, o s-o fac să îi iasă din cap orice alt bărbat, în afară de mine.

O iubesc, la dracu' şi nu am de gând să o pierd din nou.

— O să pleci cu el înapoi în New York? o întreb, continuând să îi explorez corpul tot mai fierbinte.

— Ce…? Cu cine?

E confuză, dar nici eu nu o las să se concentreze pe discuţie, prin atingerile mele care nu se opresc din a o explora.

O sărut pe gât şi repet întrebarea, cu vocea plină de dorinţă:

— O să te întorci la fostul tău soţ?

— Nu… răspunde uşor, dar nu sunt convins de cuvântul ei simplu.

— Ţi-am spus să nu mai fugi de mine, Amber.

— Cred că de data asta tu ai fugit.

— Ştiu şi am greşit, dar nu mi-a plăcut să văd cum te atinge, iar tu să nu îl respingi.

Nu zice nimic, iar mâna mea coboară încet între pulpele ei, ridicându-i rochiţa scurtă.

— Dar spune-mi Amber, el te atinge la fel cum te ating eu?

Degetele mele îi mângâie interiorul coapselor şi descoperă bucata minusculă de lenjerie dantelată. O simt caldă.

— Nu m-ar surprinde să fii deja udă pentru mine, Amber, dar vreau să ştiu dacă el te face să te simţi la fel.

Continuu să o masez uşor, iar când ea îşi împinge încet fundul în mine, un mârâit îmi scapă, excitat la maxim şi provocat de gestul ei instinctiv.

— Spune-mi Amber… şi îmi strecor degetele în lenjerie şi, aşa cum mă aşteptam, e deja udă.

Închid ochii şi înjur în gând, dorindu-mi să îmi pot păstra calmul şi să nu mă înfig în ea în următoarele trei secunde.

— Nu…

— Nu ce?

— Nu mă face…

Cuvintele îi ies ca un geamăt stins şi sunt conştient că nu îi este uşor să îmi mărturisească asta.

— Nimeni nu mă face să mă simt cum o faci tu, Clay.

Dumnezeule, sunt terminat. Sunt al ei. Pentru

totdeauna.

O întorc cu faţa spre mine şi o sărut cu toată dorinţa acumulată în corpul meu tensionat şi excitat la maxim. Dar sentimentul din inima mea este mult mai puternic şi las orice orgoliu stupid la o parte.

— Te iubesc, Amber. Nu vreau să mai pleci din viaţa mea.

Ea îşi desprinde buzele de ale mele şi mă priveşte uimită.

E întuneric şi nu reuşesc să îi citesc expresia, dacă e fericită sau nu.

Oftez. Mădularul mă doare şi urlă să fie eliberat în căldura umedă a corpului ei, dar ştiu că trebuie să fac ceva mai important în secunda asta.

— Ok. Hai să vorbim.

O iau în braţe, pentru că nu vreau să pierd contactul şi mă aşez pe canapea, cu ea încă în poala mea. Aprind veioza de lângă mine şi camera se cufundă într-o lumină slabă, caldă, care îmi permite să îi văd chipul confuz.

— Ok. Ce te-a şocat aşa tare? întreb calm, dându-i o şuviţă de păr după ureche.

— Mă iubeşti?

— Da, Amber. Mereu te-am iubit. Şi credeam că te-ai prins de asta cât timp am fost la cabană şi am petrecut toate nopţile alea împreună.

— Dar tu... Dar am crezut că a fost doar sex pentru tine.

— De ce? Tu aşa ai simţit?

— Nu… Dar eu sunt eu şi tu eşti Clay, marele playboy.

— Ţi-am mai spus că şi tu m-ai judecat greşit pe baza unor poze în tabloide ieftine. Multe ţipe erau cu mine doar din cauza unor clauze impuse de impresarul meu, pentru a câştiga publicitate. Nimic sexual, doar platonic. De imagine.

Îi iau mâna în a mea şi îi sărut degetele, pe rând, unul câte unul.

— Nu spun că am fost un sfânt, Amber, dar niciodată nu am simţit alături de o femeie ce simt când sunt cu tine. Nici măcar când mă cert cu tine. Mă provoci constant. Te vreau constant. Am greşit la început, pentru că am crezut că povestea ta este alta şi eram supărat pe tine, crezând că te-ai schimbat. Dar, foarte repede, am înţeles că te-am judecat greşit şi că, de fapt, eşti aceeaşi femeie puternică şi independentă din copilărie. Şi, mai ales, la fel de pasională ca în acea noapte. Iar eu m-am simţit tot mai atras de tine, până când mi-am dat seama că sunt complet înnebunit după tine. Cum am fost şi în adolescenţă.

— Nu trebuia să pleci ieri. Bobby a greşit că a venit şi l-am făcut să înţeleagă că eu şi el nu mai avem niciun viitor. A plecat, iar eu am rămas cu sufletul rănit, când mi-ai spus că mai bine mă întorc la el decât să stau singură cu Mina aici. Pe scurt, am înţeles că nu vrei să faci parte din viaţa noastră.

— Am greşit, zic repede, sărutând-o pe păr şi

pe frunte. Am greşit, Amber. Eram supărat când l-am văzut pe idiotul ăla cum te atingea şi tu i-ai spus că sunt un prieten, mi-am dat seama că e posibil ca tu să nu simţi la fel pentru mine, cum simt eu pentru tine.

— Dar simt, prostule! răspunde tare şi când îşi ridică privirea spre mine, văd lacrimi în ochii ei mari. Chiar dacă am un copil care nu vreau să aibă parte de încă un bărbat de care să îi fie frică să se ataşeze, pentru că e posibil ca acesta într-o zi să nu ne mai vrea, sau să trebuiască să plece de lângă noi, eu te vreau în viaţa noastră.

— Iar eu vreau să fac parte din viaţa voastră.

Îi cuprind faţa cu palmele mele.

— Te iubesc, Amber şi o iubesc pe Mina, pentru că e un copil minunat, pentru că îmi aminteşte de tine, pentru că e parte din tine. Nu vreau să intru cu picioarele în viaţa voastră, chiar dacă mi-aş dori să stau în fiecare clipă alături de voi. Sunt conştient că trebuie să am răbdare şi să îi câştig încrederea, atât ei, cât şi ţie. Dar ştiu că meritaţi. Tu meriţi.

Îmi lipesc buzele de ale ei şi îmi răspunde cu o pasiune care, de data asta mă face să îmi pierd controlul. Îşi pierde degetele prin părul meu scurt, trăgându-mă mai aproape, lipindu-şi pieptul plin de al meu, gemând de plăcere când limba mea îi invadează gura flămândă şi nu am nevoie de alte semne să ştiu că iubita mea mă vrea. Iar eu mă conformez.

O cuprind din nou în braţe şi, fără să îmi desprind buzele de ale ei, urc cu ea pe scări, până în dormitorul meu. Deschid uşa cu piciorul şi o aşez încet pe pat. Aici, lumina de afară intră prin perdeaua subţire, îndeajuns încât să pot s-o admir. E atât de frumoasă.

— Aici e locul tău, Amber. În patul meu.

Zâmbeşte şi mă aplec peste ea, sărutând-o din nou, dar nu pentru mult timp, pentru că simt cum hainele mele devin tot mai strâmte. Mă dezbrac în timp record de toate hainele, sub privirea ei admirativă.

— Nu cred că am să mă satur vreodată de priveliştea asta, şopteşte şi citesc dorinţa pe chipul ei.

— Iubito, acelaşi lucru îl pot spune şi eu, replic eu, privind-o întinsă în pat, cu picioarele goale, rochiţa ridicată până aproape de marginea lenjeriei, buzele umflate de sărutul nostru, privirea plină de ardoare.

— Cred că se poate şi mai bine, şi îşi dă jos rochia, lăsându-mă să mă bucur de imaginea corpului ei minunat în lenjeria dantelată, subţire, prin care văd sfârcurile întărite şi, mai jos, fâşia subţire de păr pubian.

— Eşti superbă…

Mă întind deasupra ei şi îi sărut tot corpul, fiecare centimetru primind atenţia cuvenită, fiind lins, supt sau muşcat.

Mâinile ei mici îmi explorează la rândul lor

corpul, conturându-mi muşchii, zgâriindu-mă când intensitatea atingerilor mele devin prea greu de suportat şi când este aproape de apogeul plăcerii. Geme puternic când limba mea o explorează, când degetele mele o pătrund, când eu intru în ea, şoptindu-i numele ca o rugăciune.

Mă înfig cu forţă şi o simt atât de caldă şi strâmtă încât cu greu mă abţin să nu explodez prea repede. Este minunată şi nu mă satur să îi spun asta, să îi şoptesc cât de bine mă simt în ea, iar ea să îmi spună că mă vrea mai tare şi mai adânc. Ce nu fac eu pentru iubita mea?

Mă muşcă de plăcere când mişcările mele devin mai rapide şi mai puternice, degetele mele se înfig în pielea ei fină, aţintind-o pe pat, când mă înfig şi mai tare şi o simt cum se strânge în jurul meu şi explodează, ţipând pentru prima dată tare numele meu, iar eu o urmez în clipa următoare la fel de zgomotos, cu un sunet animalic care îmi scapă din piept.

Aici nimeni nu ne aude. Suntem noi doi şi iubirea noastră.

Arunc prezervativul pe jos şi o cuprind în braţele mele, acoperindu-i buzele cu ale mele.

— Nu te mai las să pleci. Rămâi cu mine.

Chicoteşte.

— Trebuie să plec înainte să se trezească ai mei şi să mă vadă ieşind din casa ta.

— Mai sunt multe ore până atunci. Iar eu sunt încă excitat.

— Deja?

Chicoteşte, când îmi lipesc erecţia de abdomenul ei, făcând-o conştientă de dorinţa care nu s-a stins doar după ce am avut-o o singură dată azi.

— Trebuie să te mai am de câteva ori, ca să pot să te las să pleci.

Îşi lipeşte buzele de ale mele şi zâmbeşte.

— Atunci să ne apucăm de treabă, dacă mai vrem să şi dormim?

— De ce să dormim, când avem ceva mai bun de făcut?

— Tu nu oboseşti niciodată? râde printre buzele noastre lipite.

— Lângă tine, nu am cum.

Zâmbeşte, mulţumită de răspunsul meu şi mă întoarce pe spate, urcându-se peste mine.

Şi din nou, avem o noapte lungă.

Capitolul 22

Amber

După o asemenea noapte nu ai cum să nu fi o visătoare şi să îţi reaminteşti mereu şi mereu atingerile şi sărutările iubitului, în braţele căruia ai avut mai multe orgasme decât îţi poţi aminti.

Îmi beau cafeaua în bucătăria părinţilor, în timp ce mama s-a oferit să luăm micul dejun împreună. Chiar şi după ce am mâncat împreună,

sunt încă o visătoare, care stă cu coatele pe masa din bucătărie şi cu nasul în aceeaşi cană de cafea, care deja s-a răcit.

Imaginea lui Clay, cu capul între picioarele mele, iar, mai apoi, deasupra mea, în timp ce mă pătrunde încet, făcându-mă să mă simt completă, mă face să îmi simt obrajii înroşindu-se. Sunt în casa părinţilor şi mă simt ca la 17 ani, după noaptea petrecută cu el.

Doar că, acum, sunt mult mai fericită, pentru că ştiu că mă iubeşte, iar noaptea trecută nici eu nu am ezitat să îi mărturisesc aceleaşi sentimente.

Dar când aud soneria de la intrare, nu am cum să nu tresar şi mama imediat se duce să răspundă. Şi inima mi se opreşte când aud vocea veselă a lui Clay.

— Doamna Lane, bună dimineaţa!

— Clay, dragule, îl primeşte ea cu aceeaşi veselie, bună dimineaţa!

— Vă deranjez?

— Nu, deloc! Am terminat micul dejun mai devreme! Intră, te rog! Este şi Amber aici.

Şi uite aşa, ceea ce mi-a zis el azi-noapte că intenţionează să facă, se întâmplă acum, chiar dacă eu eram convinsă că glumeşte.

Tonul vocii mamei mele este plin de entuziasm şi cred că abia aştepta să mă aducă împreună cu Clay, fiind un tip pe care ea l-a apreciat încă de când eram mici. Acum, fiind mai mare şi un bărbat mult mai serios şi chiar foarte arătos, era mai mult

decât încântată că el era acum în acelaşi spaţiu cu mine.

Am sărit de pe scaun ca arsă când i-am auzit intrând în casă.

— Tu ai mâncat micul dejun? Vrei să îţi pregătesc repede ceva?

— Nu vă deranjaţi, mulţumesc. Am mâncat şi eu mai devreme.

Mă duc după vocile joviale care se îndreaptă spre living şi îi găsesc zâmbitori şi foarte glumeţi.

— Amber, dragă, uite cine e aici!

Clay îmi zâmbeşte, mustăcind ca şi când e pe cale să câştige o mare victorie. Ştie că nu mă aşteptam să facă pasul ăsta atât de aberant de a veni să discute cu părinţii mei despre relaţia noastră şi e amuzat de faţa mea şocată.

— Bună, Amber, mă salută, făcându-mi cu ochiul, profitând că mama e în clipa asta cu faţa spre mine.

— ’neaţa, Clay.

— Doamnă Lane, Domnul Lane este acasă? Aş dori să vorbesc cu el şi cu dumneavoastră.

Oficial, inima îmi bate mai tare decât dacă aş avea în faţa mea un leu turbat şi mort de foame. Şi cu toate astea, îmi vine să îl strâng de gât pe bărbatul care este acum în faţa mea, cu rânjetul ăla pe faţă.

Nici nu realizez când mama îl cheamă pe tata, care era prin curtea din spate împreună cu Mina. Acesta se bucură şi el la rândul lui de vizita

tânărului şi îl invită să ia loc pe canapea şi chiar se oferă să îl servească cu o bere, pe care Clay, însă, o refuză.

Urmează un schimb de replici pline de veselie şi relaxare între ei, sub privirea caldă şi încântată a mamei mele, dar sub privirea destul de nervoasă şi agitată a mea.

— Domnule Lane, zice Clay pe un ton puţin mai serios şi ştiu ce urmează. Noi ne cunoaştem de foarte mulţi ani şi familia mea a fost foarte norocoasă să vă aibă alături în tot acest timp. Vă sunt recunoscător pentru tot. Tocmai de aceea, din respect faţă de dumneavoastră aş vrea să vă cer permisiunea să mă întâlnesc cu fiica dumneavoastră.

Mama trage brusc aer în piept şi chipul i se luminează, în timp ce tata rămâne preţ de două secunde blocat, apoi umbra unui zâmbet îi atinge buzele. Eu îmi dau ochii peste cap şi încerc să mă reazem de tocul uşii, sau chiar să mă pitesc după el, pentru că simt că trebuie să fac o gaură în pământ şi să dispar un pic. Un pic mai mult.

— Sunt îndrăgostit de Amber încă din liceu, dar din păcate, abia săptămâna trecută excursia aceea ne-a readus împreună şi am redescoperit femeia minunată care este acum.

Bărbatul ăsta mă omoară. În sensul bun, dar şi în sensul rău.

— Clay, începe tata, îţi mulţumesc pentru respectul pe care îl ai faţă de noi. Eşti un bărbat

extraordinar şi cred că şi eu şi soţia mea am fi mai mult decât fericiţi să vă vedem împreună.

Se uită spre ea şi ea confirmă cu o fericire evidentă pe chip.

— Dar Amber este femeie în toată firea şi de când a plecat din casa noastră a fost independentă şi a realizat tot ce are acum singură. Fericirea ei este cea mai importantă pentru noi şi cred că, de fapt, pe ea trebuie să o întrebi.

Şi toţi se uită spre mine. Trei perechi de ochi sclipicioşi. Dacă ar fi noapte, cred că ochii lor ar lumina în clipa asta. Mintea mea o ia razna, ştiu, dar încerc să privesc cu puţin umor situaţia asta care mă face să mor de ruşine.

— În sfârşit, v-aţi decis să mă băgaţi şi pe mine în seamă?

Clay cu greu se abţine să nu râdă. E atât de amuzat de ceea ce îmi face!

— Hai, draga mea, nu fi aşa nervoasă. Gestul lui Clay este foarte frumos! zice mama. Probabil că tu ai fi ţinut ascuns o bună perioadă de timp relaţia voastră… Presupun că deja există… nu?

Mă priveşte zâmbind şi ştiu la ce se referă. Obrajii mei iau foc instant.

— Mamă!

Tata îşi drege amuzat glasul şi, din fericire, intervine înainte ca situaţia să devină şi mai penibilă pentru mine. Doar pentru mine, pentru că ei par foarte fericiţi. Se ridică în picioare, iar Clay îl urmează imediat.

— Deci, eu nu pot decât să vă urez multă fericire şi sper că în scurt timp să vii să îmi ceri şi mâna ei!

Încheie râzând, luându-l în braţe pe cel de lângă el. Eu sunt mută de uimire. Au luat-o razna cu toţii…

— Domnule şi eu sper ca asta să se întâmple destul de curând.

Rămân cu gura căscată, în timp ce mama chicoteşte extaziată.

Părinţii mei se retrag în curtea din spate, evident pentru a mă lăsa singură cu Clay.

— Ţi-am spus că o să o fac.

Mă duc spre el şi îl lovesc cu pumnul în pieptul tare, dar ştiu că lovitura mea slabă e ca lovitura unei muşte într-un zid.

— Am crezut că glumeşti! zic nervoasă printre dinţi.

Dar mă cuprinde cu braţele, lipindu-mă de corpul lui mare.

— Iubito, niciodată nu glumesc când vine vorba de tine.

Trag aer în piept şi, în timp ce îl eliberez, toată tensiunea din corpul meu dispare.

Mă sărută pe frunte, apoi pe buze şi, fără să ne dăm seama, sărutul nostru devine tot mai senzual, mai carnal, mai plin de pasiune.

— Ţi-am mai spus, nu pot să mă satur de tine, şopteşte printre buzele noastre încă lipite.

— Ce-mi faci? Eram nervoasă pe tine…

— Nu aveai motiv. Ştii că tot ce fac este pentru că te iubesc şi pentru că vreau să fim fericiţi împreună. Toţi. O familie.

— Nu crezi că ne grăbim?

Îmi zâmbeşte plin de încredere.

— Ştiu că ai trecut prin multe şi că noi ne-am regăsit abia acum o săptămână. De aceea, nu mă grăbesc cu întrebări care ar putea să te sperie, pentru că ştiu că mai sunt multe lucruri pe care trebuie să le descoperim unul la celălalt, înainte de a face următorul pas. Dar sunt aici. Lângă tine. Şi te vreau în viaţa mea.

Mă sărută din nou pe buze, dar de data asta mai scurt.

— Nu mă grăbesc, pentru că ştiu că de acum înainte nu o să te mai las să fugi.

— Dar nu vreau să fug. Vreau să fiu aici cu tine.

— Ştiu, zâmbeşte, ridicând o sprânceană cu o falsă aroganţă. Şi mă bucur că, în sfârşit, ţi-ai dat şi tu seama de asta.

Îl lovesc uşor peste piept, prefăcându-mă supărată.

— Şi acum ce urmează, din punctul tău de vedere?

— Mă gândeam ca în seara asta eu, tu şi Mina să ieşim la un film şi apoi să mâncăm ceva.

— Sună bine.

— Presupun că ai apucat să vorbeşti cu ea

puţin despre noi zilele trecute, înainte să mă chemi la cină.

— E încântată de prezenţa ta, îi place de tine şi s-a bucurat că urma să iei masa cu noi.

— Chiar îmi pare rău că lucrurile au luat o altfel de întorsătură. Recunosc, a fost vina mea.

— Mă bucur că nu laşi orgoliul să te oprească din a recunoaşte lucrul ăsta.

— Iubito, cu tine nu mai merge cu orgolii. Le-am avut în cabană în primele zile, dar mi-am dat seama că nu fac decât să te îndepărtez şi mai tare. Iar ultima greşeală a fost zilele trecute, când tot orgoliul m-a împins să spun aberaţiile alea şi să fiu la un pas să te pierd. Să vă pierd.

De data asta eu sunt cea care încearcă să se ridice pe vârfuri pentru a-i atinge buzele moi cu ale mele.

Nu credeam că am să redescopăr fericirea prea curând şi, cu toate astea, am regăsit-o în braţele acestui bărbat pe care l-am iubit cu adevărat de când l-am văzut, chiar dacă eram o copilă ameţită.

Capitolul 23

Amber

Mina este în extaz când îi spun că mergem la film împreună cu Clay. Fuge în camera ei pentru că vrea să aibă timp să se decidă cu ce o să se

îmbrace până atunci. Asta nu cred că a învăţat-o de la mine sau prietenele mele, pentru că niciuna nu suntem genul ăsta.

Dar mă bucur să o văd că reacţionează aşa.

Avem împreună una dintre cele mai frumoase seri pe care mi le amintesc să le petrec împreună cu fiica mea şi un alt bărbat.

Ieşirile pe care le făceam cu Bobby erau în general la restaurante de lux sau cinematografe în săli VIP. Azi am avut o seară normală, mâncând pop-corn cu gura plină, chiar şi pe cel care ne cădeau în poală, sorbind din sucuri cu paie groase şi apoi am mers la un restaurant de familie, unde am mâncat hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

Chiar dacă nu sunt o mare fană a fast-food-ului, am trecut cu vederea în această seară tipic americană şi, astfel, ne-am bucurat cu toţii de o seară minunată.

La un moment dat, m-am scuzat la cei doi pentru a mă duce la toaletă, însă când m-am întors am crezut că am nimerit la o altă masă.

Mina şi Clay râdeau în hohote şi vorbeau… în spaniolă. Mina este o fană a limbii spaniole şi, din păcate, pe acasă nu prea are cu cine să exerseze, eu nefiind o vorbitoare atât de bună sau neavând timp sau răbdare de fiecare dată să discut cu ea în spaniolă, aşa cum şi-ar dori. Acum era plină de încântare că şi-a găsit încă un om cu care putea să îşi împărtăşească pasiunea.

Am avut astfel un moment în care m-am uitat

la ei şi apoi la noi trei. Din exterior puteai să juri că suntem o familie fericită. Şi ce e cel mai frumos e că şi din interior se simţea la fel.

Cel mai frumos moment a fost când am ieşit din restaurant şi Mina poziţionată între mine şi Clay, ne-a luat luat pe fiecare de câte o mână, cu mânuţele ei mici şi calde. Zâmbea şi mergea mândră, agăţată de noi.

Pentru o secundă, mi-au dat lacrimile de fericire. Era felul ei de a aproba relaţia mea cu Clay şi de a-l primi şi pe el în familia noastră.

Clay m-a privit şi puteam să citesc pe chipul lui emoţia momentului. Toată seara am observat cât de natural se comportă în prezenţa ei şi cât de fericit era că suntem împreună şi se vedea cu ochiul liber că se înţelege foarte bine cu Mina. Era evident că avea experienţă cu copiii şi răbdarea necesară. Dar nici Mina nu îi făcea treaba grea, ea fiind prin natura ei destul de matură şi înţelegătoare.

Totul era perfect. Totul e perfect.

Mina

Ştiu că sunt doar un copil, dar mama m-a învăţat multe lucruri despre oameni, iar prietenele ei mi-au povestit o mulţime de lucruri care m-au ajutat să privesc ce e în jurul meu puţin altfel decât ceilalţi copii de vârsta mea.

Chiar dacă îmi place să mă joc şi să mă

prostesc câteodată, ştiu când se petrec lucruri care sunt mai importante decât ceilalţi vor să arate că sunt.

Cina de acum câteva zile chiar era ceva ce îmi doream. Îmi place de Clay, aşa cum el a insistat să îi spun când suntem împreună şi doar la şcoală să mă adresez cu „domnule profesor”. Aşa că am fost super fericită când mami mi-a spus că o să vină şi el la masă. Nu am putut să mă abţin să nu mă gândesc la colegele mele viitoare, unele mai plăcute, altele probabil nu vor fi atât de plăcute, dar ştiu că toate au mămici care salivează după domnul profesor de sport, fost sportiv de performanţă şi vedetă naţională.

Sunt foarte mândră că tocmai mama mea urma să se cupleze cu el.

Dar pe lângă mândria care creşte în mine tot mai mult, chiar îmi place de el.

Din prima clipă de când m-a văzut mi-a zâmbit cald şi a avut răbdare cu mine şi cu ceilalţi. Toţi copiii care îl cunoşteau de mai mult timp, mi-au spus numai lucruri frumoase despre el şi eram foarte fericită că urma să îl am ca profesor.

Am fost mega extra fericită când mami mi-a spus că vine la cină, dar apoi, seara a fost stricată de fostul meu tată şi am fost destul de tristă, chiar dacă nu am lăsat-o pe mami să mă vadă aşa.

Îl iubesc şi pe Bobby, cel căruia i-am zis „tati” atâţia ani, dar cu el niciodată nu m-am distrat aşa cum m-am distrat în seara asta la film cu mami şi

Clay.

Am avut o seară normală, în care am putut să mă prostesc cu mâncarea, în care am râs de mami când s-a mânjit cu ketchup pe mâini, în care am descoperit că şi Clay vorbeşte spaniolă destul de bine. Mi-a povestit că a avut nişte colegi de echipă care erau din Mexic şi, astfel, prinsese limba destul de repede şi îi făcea mare plăcere să schimbe replici cu mine.

Nu îmi amintesc de când nu m-am mai distrat atât de bine.

În ultimul an, în New York, atmosfera în acea casă se simţea mai tristă. Bobby era tot mai rar prezent pe acasă, iar ieşirile ca o familie erau ca şi până atunci, la vreun restaurant de lux, unde mereu trebuia să am grijă să nu mă murdăresc prea tare, de preferat deloc.

Clay m-a făcut în seara asta să mă simt datoare să mă murdăresc. M-am bucurat să mă conformez şi să las pete de muştar pe faţă sau tricou. Chiar şi mami a fost extrem de relaxată şi nu i-a păsat de aşa ceva.

Atunci când am ieşit afară, am simţit nevoia să îi iau de mână pe amândoi. Eram fericită şi voiam ca şi ei să ştie că îmi plăcea de noi aşa. Toţi trei. Şi chiar îmi doresc ca, într-o zi, Clay să devină noul meu tati. Pentru că o face fericită şi pe mami, şi pe mine.

Şi ce îmi place cel mai mult la el? Chiar dacă are şi el foarte muţi bani, din ce am înţeles de la

bunici, el nu încearcă să mă cumpere cu bomboane şi alte cadouri. El îmi zâmbeşte, mă ia în braţe şi la cât e de puternic, mă face să mă simt în siguranţă şi că o să mă apere întotdeauna.

Când am ajuns acasă l-am tras pe Clay de mână înăuntru, nelăsându-l să plece. Chiar nu voiam să plece, chiar dacă eu urma să mă duc la culcare, fiind destul de târziu.

După ce l-am pupat, m-a luat în braţe, iar eu m-am simţit atât de mică, încât am început să râd şi i-am spus că e un uriaş, în comparaţie cu mine.

A râs şi el şi m-a pupat din nou pe creştet, apoi am fugit în camera mea, urmată de mama.

— Totul e în regulă, pisică? m-a întrebat ea, urmându-mă în baie unde mă spălam pe dinţi.

— Da! am răspuns entuziasmată. M-am distrat foarte tare în seara asta.

— Am văzut. Şi mă bucur foarte mult să te văd atât de fericită.

Mi-am clătit repede gura şi m-am întors spre ea şi am luat-o în braţe.

— Sunt fericită, mami şi chiar sper să mai ieşim cu Clay sau chiar să vină el pe la noi. Poate vrea să stea mâine cu noi? Am putea să mergem în parc sau ar putea să vină să gătim ceva bun pentru el.

Sunt super entuziasmată şi ideile îmi vin una după alta.

Mami râde şi mă pupă zgomotos.

— Hai să o luăm încet şi vedem cum merg

lucrurile. Sunt sigură că are şi el treabă, dar nu uita că şi eu.

— Atunci vorbeşte cu el şi poate e liber în weekend, să stea cu noi.

— Chiar îţi place de el aşa tare?

— Dah!!! Vorbeşte spaniola! fac ochii mari şi exclam, gesticulând cu mâinile cât de mare şi de important este acest lucru.

Ea râde din nou.

— Bine, pisică. O să vorbesc cu el şi vedem ce vom face zilele următoare.

— Nu uita să mă anunţi când pot să îi zic măcar lui Megan.

— Păi… eu cred că poţi să îi spui chiar şi mâine.

— Pe bune?!

Vestea asta chiar că mă bucură şi sar în braţele ei.

— Deci te-ai cuplat cu el?

Rămâne o secundă cu gura căscată, apoi zâmbeşte forţat.

— Da, pisică, m-am cuplat cu el, cum îi zici tu. Şi lucrurile sunt frumoase şi par foarte promiţătoare. El chiar vrea să fie alături de noi şi să fim o familie, dar am decis să nu ne grăbim şi de aceea vreau şi tu să fii rezonabilă şi să ai răbdare, să vedem cât de bine ne va fi la toţi împreună.

— O familie?! aproape ţip de fericire. Adică el o să fie noul meu tati?

— Vedem, pisică. Ţi-am zis că vedem cum vor decurge lucrurile.

— Eu vreau!

— Mina. Răbdare, iubita mea.

— Bineee, răspund scoţând aerul afară. Mă bucur că pot să îi spun şi lui Megan.

— Bine, pisică. Acum treci la culcare, că ai depăşit destul de mult ora de culcare.

Ne strângem în braţe ca de fiecare dată şi, după ce ne pupăm zgomotos, rămân în cameră singură şi încep să sar în pat de bucurie, de câteva ori.

Sunt entuziasmată şi nu am somn, dar cu toate astea adorm destul de repede, fericită că la parter o am pe mami şi sper pe viitorul meu tati.

Capitolul 24

Amber

— Să-mi dau palme! E cea mai bună veste pe care am auzit-o în ultimele săptămâni! urlă fericită Cate. Parcă văd că până la sfârşitul anului te măriţi!

Îmi dau ochii peste cap, lăsându-le pe cele 4 prietene ale mele să mă vadă.

Suntem înapoi la vila noastră din Hamptons, Sofia cu Nicholas, Deanne împreună cu soţul ei Colin, Tara şi Cate puse, ca de obicei, pe glume, dar de data asta eu am venit împreună cu Mina şi

Clay.

A trecut aproape o lună de când eu şi Clay am început serios relaţia noastră şi lucrurile par să evolueze spre mult mai bine. Tocmai le-am anunţat pe fete că eu şi Clay urmează să ne mutăm împreună.

Noi suntem pe marginea piscinei, cu câte un pahar de vin, admirând apusul, iar bărbaţii sunt la masă cu băuturile lor. Mina e prin casă, jucându-se pe calculator şi probabil controlându-i pe cei doi bucătari care pregătesc cina.

— E fascinat de cum am amenajat casa în care stau împreună cu Mina şi e de acord să se mute el cu noi. Din fericire, totul e atât de nou acolo şi încă mai sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le cumpărăm împreună. Dar acum chiar începem să simţim că locul acela îl putem numi „acasă”.

— Chiar dacă nu mă încântă faptul că eşti în alt oraş şi departe de noi fizic, mă bucur că eşti fericită, îmi zice Sofia.

— Cum am spus şi când am decis să ne mutăm acolo, suntem la jumătate de oră cu avionul. Ajung mai repede decât dacă aş fi fost în New York şi, din ce am discutat cu Clay, asta nu este o situaţie permanentă. El are magazine în New York, eu am două restaurante acolo, deci prezenţa noastră este destul de solicitată, aşa că vom face multe pauze şi vom mai sta şi prin oraş. Iar când Mina va decide să reia cursurile în marele oraş, atunci o să

ne întoarcem.

— Sunt sigură că lucrurile o să se aşeze aşa cum trebuie şi o să vă fie bine orice aţi face, mă mângâie Deanne pe mână, zâmbindu-mi cald. Cât despre noi, întotdeauna vom avea vila asta să ne revedem.

— Mă bucur să văd că şi Mina este foarte ataşată de el, zâmbeşte Tara. Nu am văzut-o niciodată atât de lipicioasă cu un bărbat.

— Mina era deja cucerită de el, înainte ca eu să îl văd la cabană, zic ironică. Şi chiar dacă mi-a fost puţin teamă la început, ca relaţia asta să nu fie o nouă dezamăgire, Clay ne-a convins destul de repede de intenţiile lui şi am intrat în relaţia asta cu mare încredere şi acum…

Mă uit spre bărbatul meu care în clipa asta îşi intersectează privirea fierbinte cu a mea, făcându-mă să visez la promisiunile arzătoare pe care mi le-a făcut pentru noaptea asta. Privirea lui îmi spune că nu a uitat.

— …sunt fericită! termin eu fraza, zâmbind spre el. Şi îl iubesc mai mult decât credeam că pot iubi vreodată un bărbat.

După cină, ne mobilizăm toţi să strângem masa şi terminăm repede, pentru a ne întoarce pe terasa la activitatea noastră preferată, şi anume, să lenevim.

Mina se joacă pe lângă noi, dar de cele mai multe ori stă între mine şi Clay sau lipită de Cate şi Tara care îi arată tot felul de jocuri pe

telefoanele lor.

Râdem, glumim mult, mâncăm nişte prăjituri foarte bune, bem un vin extraordinar, iar în jurul nostru este multă iubire.

Când vine ora ei de culcare, Mina ne ia la rând pe toţi la o tură de pupat zgomotos, dar refuză să o conducem la culcare, spunând că este destul de mare să se ducă şi singură. E obişnuită cu camera ei din casa aceasta şi nu are nicio problemă.

În tot acest timp, degetele lui Clay s-au plimbat absente pe braţul meu, parcă dorind să îmi transmită constant dorinţa pe care amândoi o trăim.

Ştiu că a trecut o lună şi suntem totuşi la începutul relaţiei noastre, dar noi în loc să ne potolim, pare că devenim tot mai dornici unul după celălalt. Dorinţa noastră nu se stinge, ci creşte tot mai tare.

Ceea ce simt alături de el este o iubire adolescentină, plină de hormoni, sărutări furate şi atingeri ascunse, dar în acelaşi timp, este o iubire matură, în care un viitor împreună nu este *una* dintre variante. Este *singura* variantă!

Clay

Cu fiecare zi care trece, o vreau mai mult. O iubesc mai mult. Şi pe ea, şi pe minunea de fetiţă pe care a crescut-o atât de bine şi care este atât de lipicioasă încât ţi-e imposibil să nu o adori.

Amber este în braţele mele acum şi mirosul pielii ei îmi inundă încet nările.

Suntem pe terasa vilei pe care o deţine împreună cu prietenele ei. Nişte femei extraordinare, cărora le voi fi veşnic recunoscător pentru că au apărut în viaţa ei şi au avut grija de iubita mea din adolescenţă, dar şi de fiica ei.

Amber a fost norocoasă să fie înconjurată de aceste prietene care, la rândul lor, cel puţin momentan, Sofia şi Deanne şi-au găsit nişte bărbaţi de nota zece, care sunt îndrăgostiţi de ele la fel de tare pe cât sunt eu de îndrăgostit de femeia de lângă mine. Sper ca Tara şi Cate să îşi găsească şi ele pe cineva, destul de curând, pentru că merită, chiar dacă sunt nişte persoane cu un stil de viaţă mai… agitat.

Femeia din braţele mele mai bea o gură de vin şi îşi lipeşte din nou corpul de al meu. E caldă şi abia aştept să o gust din nou. Mă foiesc o secundă, gândindu-mă la ce am visat mai toată ziua, ce o să îi fac când o să fim din nou singuri în camera noastră. Mâna mea se mişcă absent pe braţul ei, dar încep să fiu tot mai conştient de pielea fină pe care o ating cu buricele degetelor. Părul ei miroase frumos şi nu mă pot abţine să nu îmi afund nasul în el şi să mă las invadat de mireasma dulce.

Sunt deja excitat.

Este trecut de miezul nopţii şi nu mai am răbdare. O vreau din ce în ce mai tare şi parcă nici

nu mai pot să mă concentrez pe discuţia care se poartă lângă mine. Mintea mea este ocupată doar cu fanteziile pe care vreau să le pun în practică cu Amber.

E timpul să o iau cât mai rapid sus, altfel o să vadă toată lumea cum plec de aici cu „steagul” ridicat.

Amber se mişcă în braţele mele, probabil simţind respiraţia mea caldă pe gâtul ei.

— Te vreau, îi şoptesc, atât de încet încât nici ea nu cred că a auzit.

Dar corpul ei îmi dă de înţeles că m-a auzit. Pielea ei este străbătută de fiori vizibili. Îmi place cum reacţionează, dar eu vreau să o iau de aici.

Din fericire, în mai puţin de două minute Amber se ridică, luându-mă şi pe mine de mână. Ne anunţă retragerea pentru ziua de azi şi ceilalţi dau semne că ne vor urma exemplul destul de repede. Cel puţin cuplurile.

Nu aştept să intrăm în casă, că o iau direct în braţe, fără să îmi pese că ne văd ceilalţi. Nu am de gând să îmi ascund iubirea faţă de ea, iar acum trebuie să îi simt corpul lipit de ai meu.

Urcăm scările în timp ce ea chicoteşte, dar mă abţin să o sărut. În cameră, o las încet jos şi închid uşa, admirând-o în lumina difuză a nopţii. E cu faţa spre mine şi parcă aşteaptă indicaţiile mele, în timp ce am rămas rezemat de uşă.

— Ce ţi-am promis de dimineaţă, după ce m-ai lăsat cu ea sculată, după doar o partidă rapidă la

duş?

Ea zâmbeşte. Îşi aminteşte clar cum după acea partidă din duş, a fugit la parter să se ocupe de micul dejun, spre nemulţumirea mea, care voiam să mă piardă în ea măcar pentru încă jumătate de oră.

— Atât apetit…

— Te plângi? ridic o sprânceană.

— În niciun caz. Doar făceam o afirmaţie.

— Nu mai devia şi spune-mi ce ţi-am promis.

Clipeşte şi pot să jur că s-a înroşit. Îşi muşcă buza de jos şi răspunde:

— Ai zis că atunci când ne întoarcem în cameră o să mi-o tragi tare, până când o să te rog să mă faci să îmi dau drumul.

Şi asta am de gând. Mor de dorinţă să mă înfig în ea, dar vreau să fac şi jocul mai incitant.

Dintr-un pas, sunt lângă ea, iar mâinile mele sunt deja sub rochiţa ei, pe care i-o scot peste cap dintr-o mişcare. O lipesc din nou de corpul meu şi mă bucur câteva clipe de pielea ei fină, pe care o explorez cu degetele. Şi o sărut… cu pofta nebună care creşte în mine de fiecare dată când nu o ating. Limba mea îi explorează fiecare colţ dulce al gurii ei, dansând cu limba ei, care mă întâmpină cu aceeaşi ardoare.

— Eşti udă, Amber? o întreb, când sărutările mele fierbinţi încep să coboare pe gâtul ei frumos, spre sâni.

— Tu ce crezi? răspunde răguşită.

— Că eşti pregătită să ţi-o trag tare, cum ţi-am promis.

Dintr-o mişcare, o întorc cu spatele la mine, lipindu-mi excitaţia de spatele ei şi îi cuprind sânii cu mâinile, masându-i fără prea multă delicateţe, dar de ajuns de senzual încât să o fac să scoată gemete care mă înnebunesc şi mai tare. Îi dezgolesc sânii, desfăcându-i sutienul şi aruncându-l în celălalt colţ al camerei şi îi prind fiecare sfârc între degete şi îi rotesc, strângându-i încet la început şi apoi puţin mai tare.

— Oh, Clay, geme ea.

— Îţi place, iubito?

— Da…

— Întinde-te pe burtă.

Se conformează fără ezitare şi imediat scap şi eu de hainele mele. Din fericire, Amber e pe pilule şi, de ceva timp, am scăpat de bătaia de cap a prezervativelor.

Îi ridic fundul în sus şi îi bag o pernă sub bazin.

— Eşti superbă, Amber, cum stai cu fundul în sus, pregătită să ţi-o trag… Eşti fantezia mea îndeplinită.

Îi mângâi fundul frumos şi ea geme din nou numele meu. Mă roagă să încetez tortura, dar îmi place să lungesc preludiul acesta care o face să fiarbă şi mai tare.

Palma mea coboară pe fund, spre despicătura dintre picioarele ei uşor desfăcute şi spre marea

mea plăcere, este deja udă. Foarte udă.

— Oh, iubito, mă omori, mârâi încet şi îmi bag prima dată degetul mijlociu în miezul ei fierbinte, făcând-o să geamă din nou şi apoi aduc în joc şi arătătorul.

— Tu mă omori pe mine… zice cu vocea mistuită de plăcere.

Mă aşez în genunchi cu picioarele ei printre ale mele, în timp ce degetele mele continuă să o pătrundă într-un ritm tot mai frenetic. Îşi ridică încet fundul mai sus, făcându-se mai accesibilă, dar în acelaşi timp, gemetele ei sunt mai apăsate şi simt că este aproape.

Aşa că îmi scot degetele din ea, lăsând-o să mârâie nemulţumită şi apoi le bag din nou, de câteva ori şi iar mă opresc.

— Doamne, Clay, te rog…

Faţa ei este întoarsă pe jumătate spre mine şi mârâie.

— Nu te mai opri, te rog… Fă-mă să îmi dau drumul!

— Dar nici nu ţi-am tras-o, Amber. Momentan degetele mele ţi-o trag.

— Te rog… mor de plăcere!

— Spune-mi ce vrei, iubito.

— Vreau să simt membrul tău mare şi gros în mine, să-l simt cum mă face să îmi dau drumul, iubire.

Iubita mea rar vorbeşte urât, dar şi când o face, sunt pe punctul de a-mi da drumul fără să o

ating.

— Doamne, Amber… Eşti minunată!

Îmi scot degetele din ea şi în clipa următoare îmi poziţionez capul penisului la intrarea în ea şi, după ce mi-l umezesc cu dulceaţa dintre picioarele ei, mă înfig cu forţă.

Geme tare, dar nu îmi fac griji că ne aude cineva, pentru că m-a asigurat că totul este foarte bine izolat fonic. Mă bucur de gemetele ei, în timp ce eu i-o trag pe la spate în forţă, din ce în ce mai tare.

Mă aplec peste ea, cu o mână ţinându-i şoldul, iar cu cealaltă cuprinzându-i un sân pe care îl strâng şi îi torturez sfârcul întărit.

Cu greu reuşesc să îi găsesc şi gura, pe care i-o sărut cu poftă, dar rezemându-mă apoi într-o mână îmi ajustez poziţia cât să o pătrund tot mai tare şi mai repede.

Sunetele ce îi ies din plămâni sunt tot mai tari şi simt cum este tot mai aproape, aceleaşi senzaţii punând din ce în ce mai tare stăpânire şi pe mine. Şi simt cum se strânge toată în jurul membrului meu şi este apogeul plăcerii ei, care mă aruncă şi pe mine în acelaşi loc dulce al extazului.

Rămân în ea chiar şi după ce pic epuizat peste ea şi o cuprind cu braţele. Când ne recăpătăm un ritm mai normal al respiraţiei, se întoarce spre mine şi îşi lipeşte buzele de ale mele.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, frumoasa mea iubită! Încă

din adolescentă.

— Şi eu tot de atunci te iubesc… Ce coincidenţă! Glumeşte ca şi când am făcut o descoperire de premiu Nobel.

Chicotim amândoi şi ne pierdem într-un sărut plin de pasiune care continuă cu atingeri mai blânde, de data asta şi cu alte orgasme explozive, care ne ţin în acest ritm multe ore din noapte.

– Sfârşit –